

TG LĂNG TRÚC

Ăn
Tướng
Công

MC VỊ HY

Edit & Bet

M

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mùa thu khí trời mát mẻ, dương liễu ven hồ bay lá lướt, phù dung đình, gió mát mang theo hương thơm hoa cỏ.

Trong trang lí Mạc gia, mấy vị đại nhân đang ngồi ở nội đình nói chuyện phiếm.

Đúng lúc này, một tiểu nam hài tuần tú từ con đường ven hồ rợp bóng dương liễu tiến vào Phù dung đình.

“Nương!” . Hắn vừa gọi vừa nhào vào lòng một quý phu nhân.

“Lân nhi, sao lại vô phép như vậy, đã mấy tuổi rồi mà còn không tuân quy củ phép tắc chi hết, gặp người lớn sao không chào hỏi?”

Giọng nói uy nghiêm nhìn chăm chú vào Mạc lân trách hỏi, chẳng qua hắn chỉ mới tám tuổi nhưng đã vang danh là tiểu thần đồng, nên bậc làm phụ mẫu không thể không có chút kiêu ngạo, hắn thông minh đỉnh ngộ thật làm cho ai nhìn cũng yêu quý.

Mạc Lân rời khỏi vòng tay của mẫu thân, chấp tay hành lễ, lộ ra gương mặt với nụ cười rạng ngời như ánh mặt trời, “Đại bá, nhị bá, đã mấy tháng rồi không gặp, các người khí sắc ngày càng hồng nhuận, xem một chút cũng không thấy là đã quá năm mươi”. Hai người này, còn thêm Kinh lão gia ở cách vách nhà cùng phụ thân hắn là anh em kết nghĩa lâu năm, tình như thủ túc.

“Ha ha, tiểu hài tử này miệng lưỡi ngày càng ngọt ngào, tương lai lớn lên nhất định sẽ làm cho các cô nương toàn thành này mê mẩn”, đại bá vuốt râu cười cười nói. Mạc Lâm mặt hoa da phấn, môi hồng răng trắng, một đôi phương mâu sáng ngời lưu chuyển linh động, mới còn ít tuổi đã có vô số tiểu nữ oa vì hấn tranh phong ăn dấm chua.

“Nó chính là khuôn mẫu thu nhỏ của Vấn Thiên lão đệ ngươi”, nhị bá tiếp lời.

“Đại ca, nhị ca, xin chớ trêu cười ngu đệ nữa”.

Mạc mẫu hiền lành khẽ vuốt đầu Mạc Lâm hỏi, “Ngươi hôm nay không phải là đi tìm Kinh tiểu thiếu gia cách vách nhà cùng đi ra khe suối du ngoạn cơ mà, sao lại về sớm thế này, Kinh tiểu thiếu gia đâu?”

“Tuyệt đệ bị nha hoàn hung dữ của hấn lôi về rồi. A nương ta nói với ngươi, ta hôm nay cùng tuyệt đệ ra khe suối du ngoạn, ta phát hiện hấn cư nhiên không có chú gà con” . Mạc Lâm hồ hởi báo cáo phát hiện mới của mình.

“Ngươi nói cái gì hả?” Phụ thân hấn nghe xong đứng bật dậy kinh hãi hét váng giời.

“Bởi vì quần áo ướt, chúng ta đều phải thoát ra” Mạc Lâm lời chưa nói hết, đã bị cắt ngang.

“Mạc Lâm, đồ nghiệt tử nhà ngươi”, trời không lạnh mà cả người hấn phát run.

“Lâm nhi, ngươi mau nói rõ ràng cho nương nghe, ngươi đem y phục của Kinh tiểu thiếu gia Thoát sạch sẽ hả?” . Mạc mẫu hướng ánh mắt về phía trượng phu hàm ý bảo xin hãy bình tĩnh lại.

“ Đúng rồi!” . Nhìn hăn gật đầu khẳng định, mấy vị đại nhân cơ hồ đều đồng loạt thấy choáng váng.

“Trời ơi!”. Vấn Thiên sắc mặt tái nhợt, suy sụp ngồi xuống.

“Phụ thân, nương, các người không phải đã nói với ta rằng mặc y phục ướt sẽ nhiệm phong hàn sao?

“Vấn Thiên lão đệ à, một khi sự tình đã xảy ra như vậy, chúng ta nên nghĩ ra biện pháp giải quyết là hơn” . Đại bá trầm ngâm lên tiếng, không một ai phản đối.

Phụ phụ Mạc gia nhìn nhau quyết định sẽ sang Kinh gia thỉnh tội.

Mạc Lâm đáng thương, chỉ vì chuyện này mà bản thân phải cam chịu lép vế cả một đời.

Đại Đường thịnh thế, văn thịnh võ trị, thiên hạ thái bình, nhưng Kinh gia tại Tô châu khởi nghiệp bằng lá trà lại không thái bình như vậy.

Kinh Tề Tu râu tóc dựng đứng, mắt trợn tròn, nghiêm khắc nhìn ba nữ nhi của mình, “Nhìn các người xem, nam không ra nam, nữ không ra nữ, các người có biết người bên ngoài nói về các người khó nghe tới mức nào không?”

Rống lên hết cả nửa ngày, đáng tiếc một điều là không ai buồn trả lời lão, làm lão cũng không khỏi cảm khái, làm phụ thân thật không dễ dàng nha!

Kinh gia có ba vị thiên kim tiểu thư, mỗi người đều là cân quắc bất nhượng tu mi [1], khí vũ phi phàm, tuấn mỹ vô song, ai thấy cũng phải động tâm, thế nên đã có vô số nữ hài tử vĩ các nàng mà thủ thân như ngọc. Thật sự là tạo nghiệp chướng mà, kẻ làm cha như Kinh Tề Tu đã chịu hết nỗi rồi.

Lão đại Kinh Vô Tình đang phê duyệt sổ sách, thông minh sắc sảo trên thương trường so với nam nhân chỉ có hơn chứ không có kém, đến tuổi trưởng thành để tiện cho việc kế thừa gia nghiệp nên đã cải nam trang, đưa sự nghiệp Kinh gia phát triển như điều gặp gió. Trước mắt là người nắm giữ quyền lực kinh tế to lớn tại Kinh gia, lãnh khốc vô tình lại quyết đoán, đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường nên phụ thân cũng phải kiêng nể đôi ba phần.

Một đôi đồng mâu trầm tĩnh khiến người ta vĩnh viễn không đoán ra được suy nghĩ trong lòng nàng, đối với nàng mà nói, đại khái chỉ có việc kiếm tiền mới có thể làm cho nàng cảm thấy hứng thú, đây là đệ nhất nhân vật của Kinh gia, cũng là người khiến Kinh Tề Tu đau đầu nhất.

Lão Nhị Kinh Vô Song, cầm kì thư họa dạng gì cũng tinh thông, cơ trí hơn người, được mệnh danh là Tái Chư Cát, luôn cải nam trang, cùng với tỉ mỉ mình vì sự nghiệp kinh doanh của Kinh gia mà cố gắng.

Nàng quý kế đa đoan, hắc danh lan xa, đến cả phụ thân cũng nhiều lần bị nàng chinh, so với đại tỉ càng gian trá狡 hoạt hơn. Bình thời luôn hành xử theo nguyên tắc người không phạm ta – ta không phạm người, nhượng người dám phạm ta, ta sẽ trả lại gấp mười, là nhân vật gây đau đầu số hai của Kinh gia.

Lão Tam Kinh Vô Tuyệt, thừa nhỏ thể trạng suy yếu lại lắm bệnh tật, thầy tướng số nói nàng phải cải nam trang, nuôi dưỡng như nam nhi mới sống được, nàng cực kỳ yêu quý thú vật, nàng được sủng ái nhất Kinh gia và cũng là nhân vật gây đau đầu cuối cùng của Kinh gia.

“Tuyệt nhi, ngươi lại làm cái gì nữa đó?” nàng đang thản nhiên quỳ rạp trên mặt đất, Kinh Tề Tu nhìn mà thiếu chút nữa hộc máu, đường đường là Kinh gia tam tiểu thư mà cứ nhiên quỳ rạp trên mặt đất bản đản châu.

“Tuyệt nhi, người nhìn lại mình xem, sắp trở thành thê tử người ta rồi mà không có chút phép tắc nào hết”. Kinh Vô Tuyệt được định hôn ước với công tử Mạc gia trang tử thừa nhỏ.

“Phụ thân, người phiền nhiễu quá đi mất”. Kinh Vô Song nhin được mở miệng nói.

“Phụ thân, người không có việc gì làm sao?” Kinh Vô Tình đang mãi xem sổ sách cũng phải ngẩng đầu lên.

Kinh Tề Tu tự nhiên có chút né tránh, “Ách Ta nghĩ các người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, nên định hôn nhân đại sự đi là vừa”.

“Phụ thân, người có phần hơi nhiễu chuyện rồi đấy”. Kinh Vô Song đôi mắt hạnh nhu mì câu hồn mỉm cười hướng về phía phụ thân nàng, Kinh Tề Tu trán ngay lập tức đầm đìa mồ hôi lạnh.

Kinh Tề Tu khẽ dương cao tay áo lau trán, “Ta là phụ thân của các người, tuyệt sẽ không bao giờ hại các người, hơn nữa, trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải vì tương lai của các người mà suy nghĩ”. Lão không bị ba nữ nhi của mình chinh liền A di đà phật, vội vàng cảm ơn trời đất.

“Thực sự, rất là khả nghi”. Kinh Vô Tuyệt khoanh chân ngồi thản nhiên trên mặt đất.

“Tuyệt nhi, người không giữ ý tứ chi hết, còn không mau ngồi lại”. Một cô nương tùy tiện ngồi trên mặt đất như vậy, tương lai sao còn có người dám rước nữa đây?. Cũng may là lão thông minh, sớm đã đem nó cấp cho Mạc Gia công tử, nhưng vẫn còn đấy một trời tâm sự.

Nhìn ba nữ nhi như hoa như ngọc của mình, Kinh Tề Tu nhin không được, bùi ngùi thở dài.

“Cha, người có chuyện gì xin cứ nói thẳng ra đi”. Kinh Vô Tình truy vấn.

“Còn nhớ năm đó, nương của các người trước khi lâm chung đã vô cùng tiếc nuối vì chưa được nhìn thấy ba tí muội của các người xuất giá, Tuyết nhi đã sớm có hôn ước, giờ chỉ còn mỗi hai tỷ tỷ các người thôi”.

“Cho nên?” , Kinh Vô Tình bình tĩnh hỏi tiếp, ánh mắt lạnh lùng biểu lộ sự uy hiếp vô hình.

Kinh Tề Tu khẽ nuốt nước miếng xuống cổ họng, “Ta thiết nghĩ cũng nên thay các người tìm bà mối”.

“Bởi vậy, người đã gọi bà mối của toàn thành Tô Châu này đến có đúng hay không?” Kinh Vô Song vừa cười tươi như hoa vừa tiếp lời.

“Người ... Sao mà người biết?” Xong rồi! Nó chắc đã xử ra cái quỷ kế ma quái gì nữa rồi?

“Phụ thân, người nên trực tiếp hỏi ý kiến của hai tỷ mới phải chứ”, Kinh Vô Tuyết vừa phủi tay, vừa nhảy bật dậy.

“Vô Song” . Kinh Tề Tu ý đồ thất bại nên buộc lòng xuất ra uy nghiêm của người làm phụ thân.

“Ta không thành thân, ta đã rất khách khí nói với các bà mối rằng, ta không thương nam nhân, ta thích nữ nhân kìa”. Kinh Vô Song vừa nói mắt vừa liếc xuống phần thân dưới của nha hoàn Thu Cúc đang ở bên cạnh, tay không an phận liên tục xoa xoa vào hông nàng mấy cái. (haizzz khi dịch tới đoạn này ta đã suy nghĩ mãi, đó là phải làm cách nào để viết ra những lời lẽ tế nhị nhất).

“Tiểu thư, đừng có như vậy mà”. Thu Cúc xấu hổ ầm ức kêu lên.

Kinh Tề Tu suýt nữa xuất huyết não, nhện không được găm nhẹ , “ Vô Song, người là nữ nhân”.

“Phụ thân, hôn nhân chỉ là việc nhỏ đừng có làm phiền chúng ta nữa”. Kinh Vô Tình khầu khí lạnh lùng không thương tiếc nói.

Việc nhỏ? Một cô nương con nhà gia giáo sao có thể nói những lời như vậy chứ? Lão bỗng thấy đầu mình đau vô cùng.

“Phụ thân, ta nghĩ người cũng đừng nên phí tâm sức nữa, đại tử cùng nhị tử các nàng đều có chủ trương của mình thôi”. Kinh Vô Tuyết đồng tình với hai tử tử, đồng thời cũng vỗ vỗ vào vai lão an ủi

“Các người cho dù không vì chính bản thân mình, thì cũng nên vì nương đã khuất của các người mà suy nghĩ chứ”.

“Phụ thân, hiện tại việc quan trọng nhất là phải duy trì sinh ý, chuyện thành thân tạm thời không cần lo lắng, việc này chỉ nói tới đây thôi”. Kinh Vô Tình vừa chốt hạ, tiện đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

“Phụ thân, ta nói rồi đó ta sẽ không thành thân đâu đó, người hãy đem hy vọng đặt trên mình tam muội Vô Tuyết đi”. Kinh Vô Song cũng lập tức kéo tay Thu Cúc rời đi, bỏ lại bên tai Kinh Tề Tu là tiếng cười không dứt của nàng.

Kinh Tề Tu Không khỏi nhay nhay ần ần huyết thái dương, hoàn hảo là hôn sự Tuyết nhi không cần lão quan tâm.

“Phụ thân, ta cũng không thành thân nữa có được không?”. Kinh Vô Tuyết nhẹ giọng hỏi, vì cớ gì mà nàng lại phải gả cho cái tên quý đáng ghét đó chứ?

Hắn nghe vậy kinh hãi, lập tức rít gào thật to, “không thể”.

Không biết ngày nào lão sẽ bị các nàng làm cho tức chết nữa đây, lão nhất định phải nghĩ biện pháp đưa toàn thể các nàng lên kiệu hoa mới được.

Chú giải:

1. Cân Quắc bất nhượng tu mi :nữ nhân không thua kém nam nhân.

Hoàng hôn, dương liễu rủ bóng xuống dòng suối nhỏ, hai đứa bé xinh đẹp đáng yêu đang cuộn hết cả ống tay áo lẫn ống quần giõn nước, trong tay còn lấy cành cây khua khoảng loạn xạ.

“Tuyệt nhi tên của người càng nghe càng thấy giống tên của một vị tiểu cô nương, ai chẳng biết người mà chỉ nghe danh chắc sẽ nghĩ người là bé gái đó”.

“Người mà cũng cười ta được hả, tên người không phải cũng giống như vậy sao, Linh nhi, Linh nhi” . Kinh Vô Tuyệt đem nhũ danh mà nương đặt cho hã ra để trêu chọc, “chẳng biết có khi nào bị người ta tưởng rằng là Hồng Linh hoa khôi của kĩ viện không nữa”.

“ Kinh Vô Tuyệt”. Mạc Lâm cái trán nhỏ nổi gân xanh, buông cành cây tròng mắt nhìn nàng.

“Còn không phải sao?” Kinh Vô Tuyệt nâng tầm mắt cũng nhìn thẳng vào mắt hã, gương mặt làm ra cái mặt quý, “Tiểu Lâm nhi, người mỗi ngày đều bám chặt lấy nương thân không chịu buông, đến cả rửa mặt cũng không tự làm được”.

“Nói bậy, ta chính là nam tử hán đỉnh thiên lập địa”. Hã đồng dục hét to một hồi lâu, phút sau phát hiện ra gì đó nên giật mình cười, “Á há, ta biết rồi, là người lại ăn dấm chua, người ghen tị với ta vì ta có nương thân còn người thì không chứ gì”.

“Ai ghen tị hả?” Kinh Vô Tuyệt tuy nói vậy mà thực chất trong lòng lại khác. Nương thân thời điểm sinh nàng thì khó sanh, sau khi sinh xong liền rời bỏ nhân gian, đến bộ dáng nương thân thế nào nàng cũng chưa từng nhìn qua, chỉ có thể tưởng tượng qua lời kể của người khác.

“ Hay là để ta phân nương thân ta ra một nửa cho người nhé”.

“ Nương sao có thể phân một nửa?”. Miệng tuy nói là vậy, nhưng trong lòng nàng thực sự thấy cảm động lắm, bởi vì đại nương đối với nàng mà nói cũng như nương thân của nàng vậy.

“Chúng ta là huynh đệ mà, mọi thứ tất không cần phân của người hay của ta làm chi hết, của người chính là của ta, của ta chính là của người”. Mạc Lâm vươn tay vỗ mạnh xuống vai nàng, hại nàng thân mình lão đảo đứng không vững.

“Người làm quái gì vậy, tính mưu sát ta hả”. Kinh Vô Tuyệt mắt trợn ngược lên liếc hắt, ống quần dài vốn được cuộn cao từ trước giờ bị tuột xuống, ướt toàn bộ.

“Ta chỉ vỗ nhẹ vào vai người một cái thôi mà”. Thật lạ nha, thân mình Tuyệt đệ sao lại mềm yếu như vậy chứ”.

Quá tò mò đi, Mạc Lâm lần nữa vươn tay tính sờ sờ xem một chút.

“Người làm gì vậy?” Kinh Vô Tuyệt bị dọa nhảy dựng lên muốn tách rời thật xa khỏi hắn, kết quả bị trượt chân cả người ngã cái oạch xuống dòng suối, bọt nước văng khắp nơi, bên cạnh đó Mạc Lâm cũng không tránh khỏi tai ương.

“Người muốn làm cái gì hả? Ta bị người làm cho ướt sạch cả người rồi”. Hắn vừa nói vừa dùng tay vuốt nước trên mặt.

“Ta nghĩ vừa rồi người muốn đánh ta nữa, ta đương nhiên phải tránh đi rồi”.

“Không có việc gì ta làm sao phải đánh người”. Mạc Lâm cả người ướt nước run lấy bầy, “ Này, bộ quần áo mới của ta không phải để cho người đùa nghịch như vậy đâu”.

“Thực sự xin lỗi mà, quần áo của ta cũng ướt vậy người không thấy sao”. Kinh Vô Tuyệt chật vật đứng lên nhưng vẫn cố nói lại một câu.

“Người không có việc gì chứ?”. Chợt nhớ nường vẫn hay nói với hãn là thân thể Tuyệt đệ không tốt, vạn nhất nếu để phụ mẫu biết được là hãn hại Tuyệt đệ bị nhiễm phong hàn, khẳng định hãn sẽ bị nghe mắng đầy hai lỗ tai, không thể thanh tĩnh sống yên ổn. Mạc Lâm tâm niệm vừa chuyển, ngay lập tức đề nghị “Không bằng như vậy đi, chúng ta lên bờ vừa nướng cá , thuận tiện phơi khô y phục luôn, chờ y phục khô ráo hãy trở về”.

“Xem ra cũng chỉ còn cách đó thôi”. Kinh Vô Tuyệt nhìn toàn thân mình ướt nhẹ, trở về khẳng định sẽ bị nghe mắng.

Nhìn lại một lần nữa thì Mạc Lâm đã thoát sạch y phục của mình, để lộ ra một thân thể gầy rảnh chắc khỏe, nàng nhìn đến nỗi muốn rút hai con mắt.

“Người nhìn cái gì thế?” . Bị ánh mắt nàng nhìn chăm chú khiến hãn thấy không được tự nhiên. Mạc Lâm không vì vậy mà nổi giận, hai tay chống hông đứng thẳng người.

“Người đó là cái gì?” Kinh Vô Tuyệt vẫn giương mắt nhìn trực chỉ vào hạ thân của Mạc Lâm.

“Đây là chú gà con”. Hãn hào phóng rướn người cổ vươn thẳng thể hiện hùng phong của nam nhi.

“Gà con? Cái gì là Gà con?”

“Con trai sẽ dùng cái này để đi tiểu tiện, nó được gọi là chú gà con, cha ta nói sau này nó còn có thể biến lớn nữa đó”. Hãn không e dè ngay trước mặt nàng thân nhiên tiểu một bãi.

“Chính, nhưng là cái kia của người khiến ta tò mò quá”. Kinh Vô Tuyết miễn cưỡng thu hồi tầm mắt, nhưng ánh mắt tò mò thỉnh thoảng vẫn liếc qua nơi hạ bộ của hãn.

“Có cái quái gì mà tò mò, ta có người cũng có mà!”. Vừa nói, hãn vừa ngẩng cao đầu, gương mặt kiêu ngạo dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ, tại tiểu trấn này, so với những tiểu nam hài đồng lứa, hãn là đứa phát dục nhanh nhất.

“ Chính, nhưng là” Kinh Vô Tuyết cúi đầu, nói dây cột quần ngó vào tiết khố của mình xem lại.

“Người nhưng là cái gì nhiều thế, mà người không cởi quần ra sao?”. Bỏ y phục sang một bên, Mạc Lâm đi tới trước mặt nàng.

Kinh Vô Tuyết cắn môi cúi đầu cảnh giác nói, “Cha ta có dặn không thể tùy tiện cởi y phục trước mặt ngoại nhân”.

“Ta đâu có phải là ngoại nhân, chúng ta chính là huynh đệ nối khố cùng lớn lên bên nhau mà, người còn nhớ suy nghĩ cái gì nữa, vạn nhất người mặc y phục ướt lâu thành bệnh phong hàn, đến lúc đó người lại sẽ bị cấm túc cho xem”. Tuyết đệ bầm sinh thân thể không khỏe, hơi một chút không cẩn thận sẽ bệnh, hãn giờ cũng không biết làm sao thuyết phục Tuyết đệ nữa, xem ra chỉ có thể tự làm theo ý mình thôi. Hãn vươn hai tay nắm lấy đầu khố của Tuyết đệ.

“ Từ từ..... Cha ta nói không thể.....”

“ Xoát”. Mạc Lâm vừa kéo quần dài của nàng xuống dưới, lập tức phát ra kêu sợ hãi.

“ A aaaaaa ——”

“ Thiếu gia, người làm sao vậy?” . Cửa thư phòng bật mở, một thanh âm lo lắng vang lên.

Mạc Lâm bình tỉnh từ cơn ác mộng, bật người ngồi dậy, đèn được khêu rực sáng, nhận ra chính mình vẫn đang ở thư phòng , trước mặt bàn vẫn là một đôi giá sách.

Nguyên lai là ác mộng, hãn thở ra nhẹ nhàng.

“ Có việc gì?” . Hãn khôi phục thần thái mọi khi, làm ra vẻ vô sự lật vài trang sách, nhưng thật ra trong lòng vẫn còn ảo não tự hỏi sao mình lại mơ thấy chuyện trước đây nhỉ? Hay đây là ác vận sẽ ứng nghiệm trong tương lai.

“Lão phu nhân nói thiếu gia cả ngày xem sách đã rất vất vả, nên phân phó cho thuộc hạ dọn phòng bếp nấu bát yến oa trưng đường phèn cho thiếu gia”. Mạc Kiên ở một bên sẵn sàng chờ phụng sự.

“ Cám ơn người, ta không có việc gì cần đến người cả, người có thể lui xuống”. Mạc Lâm không khách khí tiếp nhận bát canh, cúi đầu húp một ngụm, đồng thời cũng phất tay cho thuộc hạ lui.

“Dạ”. Mạc Kiên đáp lời rút ra ngoài, nhưng khi tới trước cửa bất chợt quay đầu lại, “ Ah đúng rồi, thiếu gia, lão phu nhân còn dặn dò, muốn ta thông tri cho người trước một tiếng, Kinh gia tam tiểu thư chuẩn bị tới đây”.

“Phụt”, miếng yến oa trong miệng nhất thời do hãn không nhin nổi phun cả ra ngoài.

Ác mộng quả thực đã ứng nghiệm!

Quế hoa đình u tĩnh, hoa quế nở rực rỡ trắng một khoảng trời, uyển chuyển mềm mại, là hoa vương của các loài hoa ở phía bắc.

“Quyết không đi”. Thanh âm vọng ra từ sau tán cây.

“Người không có quyền nói không”. Kinh Tề Tu cái đầu đau như bị bổ làm đôi, nữ nhân nhà người ta ôn nhu hiền tuệ, còn nữ nhân Kinh gia của lão sao lại ngang bướng khó bảo tới vậy?

Một ngày nào đó chắc chắn lão sẽ bị ba nữ nhân này làm cho tức chết mất, trước tiên cứ phải đem lão tam cấp cho vị hôn phu của nàng quan tâm. Đầu tiên là bản thân mình cũng sẽ được vui vẻ thoải mái đôi chút, thêm nữa hai đứa nó ở chung lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, gạo nấu thành cơm luôn là hay nhất ... A a, chỉ cần vừa mới tưởng tượng ra, lão đã thấy phần khởi vô cùng rồi.

“Ta đã cùng Mạc phu nhân nói chuyện kỹ lắm rồi, ngày mai người đi đi cho ta bớt một gánh nặng”. Kinh Tề Tu thầm nghĩ, Mạc trang kinh doanh nhiều năm, sớm đã nắm giữ toàn bộ Nghiễm Châu, việc kinh doanh nhỏ nay đều do người hầu quản lý –

“Phụ thân, người thua rồi”, Kinh Vô Song cất lời cắt đứt dòng suy nghĩ của lão, miệng cười mà như không cười. Phụ thân đến tột cùng trong lòng lại có chủ ý ma quái gì nữa vậy, biết rõ là sẽ thua ta, thế mà vẫn tìm ta đánh cờ?.

Kinh Tề Tu nhìn kỹ lại bàn cờ, ảo não vò đầu bứt tóc, “ván này không tính”, vừa nói vừa thua quân tỏ ý muốn chơi lại.

“Nói thực ra đi phụ thân, người thừa dịp đại tử không có ở nhà, tới tìm ta chắc không phải chỉ là để đánh cờ chứ?”. Kinh Vô Song cúi đầu phui phui những cánh hoa quế vương trên người, tiện tay quay người vuốt má Thu Cúc.

“Ta....” Kinh Tề Tu miệng im bất ngờ bất động.

“Phụ thân, ta đã nói rồi, hôn sự của ta không cần người quan tâm”. Trưởng phòng đột nhiên bị thiếu mất chút bạc, có hỏi nhưng phụ thân không nói, lão tổng quản lại tìm không thấy đâu, tra sổ sách lại thấy thêm một phần chi phí dùng cho việc trang trí. Mà hơn nữa điều nàng thống hận nhất trên đời chính là nữ trang, thế mà phụ thân nàng lại bỏ tiền mua tới ba bộ nữ trang, mũ phượng cùng đồ cưới, phụ thân nàng nghĩ gì đều lộ ra hết, ai nấy đều biết phụ thân nàng kén rể chiêu thân.

“Người nói năng gì lạ vậy, một đại cô nương cả ngày lộ diện ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa, hơn nữa người ta nói người mỗi ngày người đều ra vào tửu lâu, mà tệ nhất chính là người đường đường là Kinh gia nhị tiểu thư lại ra vào kĩ viện”. Nhớ tới những chuyện này lão thực không nhịn nổi nữa.

“Xem ra những kẻ lắm chuyện cũng thật không ít”, nàng nói là nói vậy thôi, chứ việc nàng ra vào kĩ viện là nàng đường đường chính chính công khai cho mọi người biết, buồn cười nhất chính là phụ thân nàng lại là người cuối cùng phát giác.

“Không ai nói cho ta biết hết, mà là chính mắt ta nhìn thấy”. Lão làm ra bộ mặt gì ta cũng biết.

“Có phải không? Nhà này vì do có ta làm tiểu cột trụ giúp kiểm tra sổ sách, thay vì vậy số tiền dùng để thuê người kiểm tra sổ sách khấu trừ thành tiền lương bổng mỗi tháng cho phụ thân dùng đó – ý là ta đã phải vất vả làm việc cho phụ thân được thoải mái vui chơi nên đừng làm phiền ta nữa”. Kinh Vô Song nâng bát trà lên miệng thưởng thức một ngụm.

“Vô Song, người” Được hay lắm. Dù sao sinh ý của Kinh gia trước mắt đều do nữ nhi duy trì. Kinh Tề Tu lộ ra nét mặt già nua, kể lần này của lão lại không khả thi nữa rồi.

“Nhị tử xem ta quơ được cái gì đây này?” Kinh Vô Tuyết từ trong lùm cây chui ra, hai bàn tay khum khum nắm chặt, hướng về quế hoa đình chạy vội vàng. Đột nhiên, trong một giây phút bất cẩn, nàng vấp phải bậc cầu thang lên xuống suýt ngã, ngay trong thời điểm nguy kịch, may mà nha hoàn Đông Mai đã kịp thời đỡ được nàng, chỉ tội Kinh Tề Tu và Kinh Vô Song bị dọa sợ toát mồ hôi lạnh.

“Người phải cẩn thận một chút chứ”. Kinh Tề Tu thấy tóc mình như bạc thêm vài sợi.

”Tiểu thư, người vẫn ổn chứ”. Đông Mai từ lúc bốn tuổi đã được mua về đây theo hầu Kinh Vô Tuyết, nàng cho tới này tuổi chưa từng rời xa Đông Mai ngày nào.

“Ta không có việc gì hết á”. Kinh Vô Tuyết mặt cười cười làm trò, vội vàng chạy tới trước mặt Kinh Vô Song, thật cẩn thận, hé mở hai tay ra,” nhị tử, người xem này”.

“Vứt đi ngay, thật ghê tởm”. Kinh Vô Song nhìn không nổi nhăn trán nhíu mày.

“Nó trông đáng yêu thế mà lại bảo ghê tởm hả?”

“Tuyết nhi, người sao có thể chơi với chuột, mau bỏ nó đi đi”. Kinh Tề Tu thiếu chút nữa sốc tới hôn mê.

“Ta quyết không bỏ, tiểu lão thử này thật đáng thương, thời điểm ta nhìn thấy nó, bên cạnh nó còn một lão thử nữa đã chết, ta đoán có thể đó là huynh đệ cùng nương với nó”. Kinh Vô Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn âm ỉ, nàng với tiểu lão thử này thật giống nhau không còn nương thân.

Kinh Vô Song xa xăm sắc mặt, “người tưởng có thể làm bạn với nó hả?” Tiểu muội đã vô tích sự lại hay làm việc dư thừa, xem ra, cho nó sớm thành thân chưa hẳn là không phải chuyện tốt”.

“Nhị tì, ta sẽ nuôi dưỡng nó”. Kinh Vô Tuyết miệng cười tươi tắn, cúi đầu ngắm tiểu lão thử đang say ngủ trong lòng, miệng lầm bầm lâu bầu, “người có màu lông xám, nên sau này ta gọi người là tiểu bụi nha”.

Kinh Tề Tu nhấn nhấn hai huyệt thái dương, “Tuyết nhi, trong viện của người đã nuôi dưỡng rất nhiều sủng vật rồi mà”. Bởi vì ngay từ khi nàng ra đời đã không còn nương, nên người làm cha như lão xưa nay luôn yêu thương nàng, sủng nịnh nàng, dung túng nàng. Nhưng có lẽ cũng chính vì vậy mà bây giờ, nàng không chỉ không có một nửa điểm yếu diệu thực nữ như cô nương nhà người ta, lại làm việc chỉ hoàn toàn theo sở thích của mình.

“Đại hoàng, tiểu bạch, miêu miêu, bì bì, phi phi, tất cả chúng nó đều là bằng hữu tốt của ta”. Đại hoàng là chú chó bị thọt một chân, tiểu bạch thì thiếu chút nữa bị cho vào nồi làm thành món thịt rắn thơm ngon, miêu miêu là chú mèo bị mù, bì bì là chú ngựa già tai điếc, còn phi phi là chim anh vũ bị gãy cánh không thể bay lượn.

Kinh Tề Tu thổi râu trừng mắt, “bằng hữu cái gì mà bằng hữu, người lúc nào cũng chỉ biết làm loạn”.

“Còn kiếm thiếu một người nữa mà”. Kinh Vô Song nhàn nhã thêm vào một câu.

“A lâu là người tốt”. Hãn cũng là do nàng nhật được, trước mắt làm hộ viện cho Kinh gia trang.

Kinh Vô Song nói khe khẽ, “ Người thật đơn thuần, trong mắt người thế gian này chắc không có người xấu”. Thật không biết thế nào là tốt là xấu nữa, hoàn hảo rất hợp với đồ phiến toái như Mạc Lâm”.

“Tuyết nhi tuy Mạc gia người ta không ngại nuôi thêm vài miệng ăn, nhưng người là cô nương con nhà gia giáo, không sớm thì muộn, cũng phải lập gia đình, người nuôi dưỡng cái đám đóÁch, là bằng hữu đó của

người, không phải lúc xuất gia cũng muốn dẫn chúng nó theo chú”. Kinh Tề Tu không hiểu tại sao nàng đối với đám súng vật bằng hữu này lại kiên trì như vậy, chúng đều chỉ là súc sinh thôi mà? Không muốn một lần nữa lại xảy ra tranh cãi, nên lão buộc lòng phải sửa đổi cách gọi một chút.

“Vì cái gì lại không thể mang bằng hữu của ta theo”. Nếu tướng công tương lai không chịu nhận bằng hữu của nàng, nàng cũng không thèm hẳn, nàng sẽ làm ma ăn bằm, ở lì phủ lí nhà hẳn vừa được ăn ngon mặc đẹp, lại vừa có thể du ngoạn.

“Người từ nhỏ đã có hôn ước với người ta, ngày sau sẽ là chủ mẫu phụ trách việc việc mưu sinh của Mạc gia trang, sao có thể ở cả ngày cùng lũ súc sinh”.

“Ta đây không cần mấy thứ đó”. Kinh Vô Tuyệt linh cơ vừa động, hứng trí bừng bừng nhiệt huyết nói “Phụ thân, một khi người đã thích lập gia đình như vậy, thì người cứ việc thế ta tới đó lập gia đình thành thân đi”.

“Phụt”. Kinh Vô Song phun ngụm trà trong miệng ra ngoài, nhin không nổi cười to “ Hay, hay, chú ý này hay đó”.

Kinh tề tu sắc mặt trắng bệch, “Tuyệt nhi, người nói hàm hồ gì vậy, phụ thân là nam nhân sao có thể nào tới đó thành thân được? Còn Song nhi nữa, nhìn lại bộ dáng mình xem, cô nương con nhà gia giáo mà lại có thể cười to há hốc miệng vậy đó?”

Ai! Hẳn đã tạo ra cái nghiệp chướng gì thế này, sinh ra hai nữ nhi như vậy, một đứa thì khờ khạo thiện lương gần như ngu xuẩn, một đứa lại gian xảo xảo trá tựa hồ ly.

“Phụ thân, tiểu nam hài đó, có lẽ cũng không muốn lập gia đình đâu”. Kinh Vô Tuyệt nương mi nghĩ, hẳn là nam nhân mà cũng để bị ép buộc thành thân sao?

“Ta mặc kệ người nói sao thì nói, sự đã định không thể thay đổi, người phản bác vô ích. Đông Mai, đưa tiểu thư trở về phòng”.

“Ta không rời Nghiễm châu đâu”. Nếu lập gia đình, có lẽ sẽ không được cùng Đại hoàng bọn chúng nó ở chung một chỗ, còn hãn nàng không cần, có cách nào để không cần rời khỏi Nghiễm châu không nhỉ?

Đã từng lĩnh giáo qua sự ngoan cố của nàng, Kinh Tề Tu đành xuống nước lấy tình cảm lay động, “Cho dù đó là hy vọng lớn nhất của nương quá cố, hy vọng người đi gặp Mạc Lâm một lần, người cũng không nguyện ý ư?”

Nàng tỏ ra khó xử nhăn mày, “ bên cạnh hãn chắc hãn đã có rất nhiều hồng nhan tri kỷ chiếu cố cho hãn rồi”. Nghe nói tướng công tương lai của nàng được rất nhiều nữ nhân hâm mộ.

“Nhưng người, chính người mới là vị hôn thê của hãn”. Lão cố thuyết phục.

“Tuyệt nhiên, người hãy đi giúp đại tỉ tuần tra sinh ý”. Kinh Vô Tuyệt uống một ngụm trà, tiểu muội ngọc nghếch nên sớm cấp cho người khác quan tâm là hơn.

Nàng không ngừng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn chớp động đầy hưng phấn, “nhị tỉ, ta cũng có thể làm được việc đó sao?” Đại tỉ là kỳ tài về kinh thương buôn bán, cũng là người mà nàng vô cùng sùng bái.

“Ô châu trà phường bên phía Nghiễm Châu tựa hồ nảy sinh tình huống không tốt”.

“Tình huống thế nào, việc này ta có thể giải quyết được sao...”. Kinh Vô Song liếc mắt, ra ý bảo Kinh Tề Tu chớ có lên tiếng. Rốt cuộc ở cái nhà này ai mới là đương gia a? Trong lòng lão không khỏi có chút bất mãn.

“Vấn đề có nghiêm trọng không?” Kinh Vô Tuyệt ưu tư, nheo mắt lại.

Kinh Vô Song buông chén trà, trầm ngâm nói :”Việc này đáng lí ra nhị tử phải đi, nhưng gần đây đại tử lại có việc phải đi xa, ta thì phải lên miền bắc một chuyến. Tính ra thân thể người cũng hay đau ốm, hay là cứ nên an dưỡng ở nhà thôi”.

“Nhị tử, lâu nay A Lâu có dạy ta luyện khí bổ thân, thân mình ta thực đã khỏe rất nhiều, hãy để cho ta vì mọi người trong nhà mà cố gắng một ít sức lực”. Lâu nay các vị tử tử luôn bảo hộ cho nàng, nàng hưởng thụ cuộc sống vô ưu đủ rồi.

“Một mình người cũng có thể làm được chứ?”

Kinh vô tuyệt gật đầu, bừng bừng nhiệt huyết.

“Vậy trọng trách tuần tra Nghiễm Châu trà phường đành phải phiền người nỗ lực rồi”.

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đại Đường công thương phát đạt, thường có sự giao dịch làm ăn với nước ngoài, lấy việc buôn bán tơ lụa, trà và đồ gốm sứ là việc buôn bán chính, nhập khẩu về ngựa của các chư quốc ở Tây vực, lông thú cùng trân châu bảo thạch là nhập của Nam Hải. Nhưng việc buôn bán giao dịch chủ yếu thu lợi nhuận khổng lồ lại diễn ra qua đường biển, Đại Đường nắm giữ cảng khẩu trọng yếu ở vùng duyên hải thu về bạc tỉ, nên đương nhiên, Nghiễm Châu kề cận cảng Nam Dương cũng trở thành vùng trọng điểm buôn bán tại vùng biển Nam Hải.

Kinh gia kinh doanh Tô châu trà phường ở Nghiễm châu tự nhiên cũng trở thành trọng điểm phát triển mậu dịch.

Trong thành, quán xá cùng tửu điểm mở ra nhan nhản, người dân giao dịch buôn bán làm ăn náo nhiệt, Kinh Vô Tuyệt lần đầu đi tới Nghiễm Châu tự nhiên được đại khai nhãn giới.

“Tiểu thư, người ngồi xuống đi”. Đông Mai vừa mở cửa ra lệnh cho lão phu xe lái xe chậm lại vừa dặn dò Kinh Vô Tuyệt phải cẩn thận, miễn cho nàng ló đầu ra ngoài ngó nghiêng lại ngã gãy cổ mất thôi.

“Đông Mai, người xem chúng ta cũng nhau đi thuyền có được không há!”.

“Nô tì hỏi rồi, đi xe ngựa thoải mái hơn nhiều, đi thuyền lại phải đợi”. Mà trời này gió to, tiểu thư cứ ngoái cổ ra ngoài miết sẽ bị trúng gió ốm mất thôi, “tiểu thư, người cẩn thận một chút đi”. Trong lòng nàng run sợ việc Kinh Vô Tuyệt cứ treo mình ra ngoài cửa xe như vậy.

“Ta biết, oa! Chiếc thuyền kia lớn quá nha Mà một đám người tụ tập ở đó không biết làm cái gì nhỉ, ta qua xem xem”. Nàng vội vàng muốn phu xe dừng lại, thậm chí chưa chờ xe dừng lại nàng đã nhảy phốc xuống.

“Tiểu” Đông Mai vươn tay suýt thì nắm được vạt áo của Kinh Vô Tuyệt, nàng thở dài, chiếu theo tình huống này, bọn họ năm nào tháng nào mới tới được Mạc gia trang đây?

“Đồ quý nhỏ nhà ngươi, còn ít tuổi không chịu lo học hành lại đi làm trộm cắp, nếu không đem đồ ngươi ăn cướp được giao ra đây, ta sẽ đem ngươi giao cho nha môn”.

“Ta thật sự không có ăn cắp mà, các vị thúc thúc bá bá thăm thăm a di à, các người hãy làm chứng cho ta với, người này cậy thế khinh người, ta dù có là tiểu hài tử nhưng vẫn hiểu được lễ nghĩa, ta vừa dơ tay mà hắn đã vu ta ăn trộm là thế nào”.

Nhìn những người đứng xem đều thản nhiên không ai ra tay cứu giúp. Kinh Vô Tuyệt tiến vào trong đám người, chỉ thấy một nam nhân mặc cẩm bào đang ác liệt chế trụ một tiểu nam hài gầy nhỏ.

“Nếu ngươi không có ăn cướp thì hãy để ta lục soát ngươi xem là biết có hay không ngay”. Muốn diễn trò trước mặt ta sao, không được đâu.

“Ngươi Ngươi không được làm loạn như vậy”. Tiểu nam hài tỏ ra hung hãn đầy khấn trương, con mắt không ngừng lảo liên di chuyển khắp nơi.

“Chỉ cần ngươi đem tiền giao ra đây, ta có thể không truy cứu nữa”. Bàn tay của nam tử vẫn giữ chặt thẳng nhỏ.

“Một người lớn như ngươi mà lại đi khi dễ một tiểu hài tử như ta thì sao gọi là anh hùng hảo hán nữa hả?” Kinh Vô Tuyệt ngó trái ngó phải, thấy mọi người đứng nhìn chỉ tỏ ngó nghiêng, không một ai dám lên tiếng.

Theo trực giác chỉ báo, nàng xông thẳng lên phía trước, chặn trước mặt tiểu nam hài, “Tiểu huynh đệ người không cần phải sợ nữa”.

“Tiên nữ tử tử”. Tiểu nam hài thông minh đứng nép sau lưng nàng, hướng nam tử kia làm mặt quý.

“Cô nương xin hãy tránh ra, tên tiểu quý này ăn trộm đã bị tại hạ bắt quả tang tại trận”. Nam tử nhăn trán, hẳn không tài nào nghĩ được tiểu cô nương này đột nhiên chạy ở đâu ra đây cản địa hãn, xinh xắn đáng yêu như búp bê được trạm khắc tinh xảo bằng thủy tinh, tựa hồ chỉ cần chạm tay một cái là có thể vỡ tan, làm khẩu khí của hãn không thể hung ác cho nổi.

“Phải vậy không? Người có bằng chứng gì không?” Đôi mắt sáng người mở to, nhìn thẳng vào hãn tra hỏi.

“Tiểu thư à”. Đông Mai vội vàng chen vào đám người, khi chứng kiến cảnh này thiếu chút nữa nàng muốn ngất xỉu. “Tiểu thư, người lại xen vào việc người khác nữa rồi, chúng ta còn có việc mà, đi mau thôi”.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đúng lúc này, một nam tử tay phe phẩy quạt dẫn theo thủ hạ tiến vào, mọi người đứng vây quanh xem khi thấy hãn, đều đồng loạt mở ra một thông đạo.

“Thiếu gia”. Nam tử đang hung dữ như vậy, thấy người vừa tới ngay lập tức chắp tay, vái chào nói nhỏ, “Thuộc hạ đã tóm được tặc nhân, chỉ, chỉ là” Hãn do dự đưa ánh mắt hướng về phía tiểu nam hài đang nép sau tiểu nữ tử.

“Mạc Cấn, người lui trước đi”.

Mạc Cấn nghe vậy cúi mặt, mặt không đổi sắc, lập tức rút lui.

“Sao người lại có thể dung túng cho thuộc hạ tùy tiện khi dễ một đứa nhỏ yếu đuối vậy hả, đúng là đồ bại hoại mà”.

Kinh Vô Tuyệt đoán tròng tên này chính là người được xưng là thiếu gia đây, tướng mạo nho nhã, y phục trắng tinh, quả thật là ngọc thụ lâm phong mà, đồng tử đen láy lóe lên ý cười, đôi mắt hoa đào thần thái có chút gian tà, vừa nhìn đã biết không phải thứ dễ trêu vào.

Nếu không phải quan gia công tử thì cũng là tên con nhà giàu ăn bám, tháng ngày chỉ biết thông dong nhân nhã, nhưng thành thật nhìn nhận, trông hẳn đúng dạng công tử phong nhã, tiêu sái, ở Tô Châu loại người chỉ có vẻ bề ngoài không có nội tâm như hẳn nàng gặp đã nhiều rồi.

“Tai hạ họ Mạc, tên chỉ một chữ Lâm”.

“ A! Người là cái tên kia.....” Đông Mai ở một bên cả kinh, há mồm cứng lưỡi, nói không nên lời.

“Cái gì mà tên kia? Đông Mai, chúng ta không cần nhiều lời với loại phần diện nam nhân này”. Nhìn thấy bộ dáng Đông Mai vừa Kinh Hi vừa then thùng, trong lòng Kinh Vô Tuyệt có chút không vui. Đông Mai xưa nay đều không quan tâm tới vẻ bề ngoài của nam nhân, vì cái gì mà khi gặp tên nam nhân xinh đẹp như con gái này lại biến thành một kẻ háo sắc như vậy trời? Tại Tô Châu nữ nhân xinh đẹp lại hoàn hảo hơn hẳn không có hiếm.

“Cô nương xin đợi một chút”. Mạc Lâm vừa nói vừa né tránh ánh mắt như phóng tia lửa điện của nàng.

Mạc Lâm dương quạt quế chi, ôn hòa lễ độ tiến đến hỏi, “Vị cô nương này, xin hỏi có phải chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào đó rồi phải không?”

Làn da trắng hồng như bạch ngọc của nàng vì tức giận mà càng thêm đỏ ửng, linh mâu lưu chuyển song sánh nước, Mạc Lâm càng nhìn đôi mắt to này càng thấy giống như đã gặp qua ở đâu đó rồi.

“Hừ! Ai thèm quen biết gì với loại người thô tục như ngươi, đừng có vô lại nhận bừa người quen như vậy”. Kinh Vô Tuyết nâng tầm mắt lên trên hạ giọng nói tiếp “Việc ở đây ta không quản nữa, Đông Mai ngươi mang tên tiểu hài tử này lên xe ngựa đi”.

“ Cám ơn tiên nữ tử tử”. Tiểu nam hài trong ánh mắt rõ ràng là có ý nhẹ nhàng thờ phào ra, đáng tiếc Kinh Vô Tuyết không lưu ý. Nàng còn đang mãi trừng mắt nhìn Mạc Lâm.

“Chậm đã”. Mạc Lâm vung cánh tay lên chặn lại.

“Ngươi muốn làm cái gì nữa?” Nàng mạnh mẽ, xưa nay không hề sợ thế lực ác bá nào, cho dù hẳn có muốn làm cái gì đi chăng nữa, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật này, nàng không tin hẳn có hành động gây bất lợi đối với nàng.

“ Tiểu thư, người không thể đối xử với hẳn như vậy, người cùng hẳn Hẳn là.....” Trời ạ, hẳn chính là cô gia tương lai, nàng có hồ đồ cũng không thể có chuyện nhận nhầm chủ tử được, hẳn tuyệt đối chính là cô gia tương lai mà.

“Ngươi tên là Đông Mai? Các người từ Tô Châu đến?” Danh hiệu thần đồng từ thừa nhỏ của Mạc Lâm không phải là giả, chỉ với hai manh mối nhỏ, hẳn lập tức liên tưởng đến

Kinh Vô Tuyết lập tức chặn phía trước người Đông Mai, bộ dáng y như gà mái bảo vệ gà con, “Ngươi có chủ ý quái quỷ gì với Đông Mai nhà chúng ta thế hả?”.

“ Ngươi là Kinh Vô Tuyết?”. Mạc Lâm mỉm cười, gương mặt không đổi sắc, chỉ có Mạc Li mâu trung chột lóe.

“ Ngươi sao ma biết được?”, Nàng đề cao cảnh giác.

“Chẳng biết cái tên Mạc Lâm có tạo ấn tượng gì cho người hay không?”. Hãn hé lộ ra gương mặt cười với đủ loại cảm xúc.

“ Ta biết, hãn là vị hôn phu của ta Mà người hỏi điều đó có ý gì nữa vậy?”. Không thể nào! Nàng không tin hãn dám đối với nàng làm gì tệ hại.

“Tiểu thư à, ta muốn nói với người chuyện này nè, hãn chính là Mạc Lâm thiếu gia, tướng công tương lai của người đó”. Đông Mai thở dài một tiếng, không nghĩ tới bọn họ cứ nhiên lại chạm mặt trong tình huống như vậy.

Bọn họ chính là người một nhà ! Tiểu nam hài sắc mặt biến đổi, theo trực giác xoay người bỏ trốn.

“Không chạy trốn được đâu”. Mạc Cấn không bị các nàng quấy nhiễu làm phân tâm nên ngay lập tức phát hiện chế trụ tiểu nam hài.

Giờ phút này Kinh Vô Tuyết không thể phủ nhận hay né tránh được nữa, “người là Mạc Lâm, Mạc trang tam thiếu gia, cái người cả ngày chỉ biết chạy loạn, ăn không ngồi rồi nhàn rỗi, là tên lãng tử vô dụng, vô tích sự phải không?”

Xem ra ấn tượng về hãn đối với nàng tựa hồ không được tốt lắm, “đã lâu không gặp, nương tử của ta”. Mạc Lâm xoay người vái chào, nụ cười như cơn gió mùa xuân.

“Ai là nương tử của người chứ? Người nhận nhầm người rồi”. Kinh Vô Tuyết vừa nói vừa quay người leo lên xe ngựa hồng tâu thoát, nàng không muốn sẽ bị bắt lại đâu, “Đông Mai chúng ta đi”.

“Xin hãy từ từ đã, một khi đã tới đây rồi thì thế nào cũng phải ghé qua Mạc trang một chuyến”, hãn lập tức ngăn nàng lại, “Mẫu thân nói nương tử của ta muốn tới nhà chơi, nên đã đặc biệt dặn dò ta , phải khoản đãi nàng

cẩn thận, nếu bây giờ để nàng chạy đi như vậy, vạn nhất lúc trở về mẫu thân hỏi chuyện, bảo ta phải trả lời thế nào đây? Nàng cho dù có chán ghét ta, cũng xin đừng làm khó ta như vậy”.

Đều là lão nương nhân cư vi bất thiện đem cái gánh nặng ‘vị thôn thê’ đặt lên vai hăn. Tính ra, nhìn nàng cũng không tới nỗi nào, hơn nữa nam nhân ba thê bốn thiếp cũng là lẽ thường tình, cưới một người rồi thêm vài người nữa cũng có sao. Có lẽ nếu hăn thành thân với một tiểu cô nương sống động hoạt bát như vậy cũng không phải chuyện gì xấu, ít nhất cuộc sống sẽ không nhàm chán.

“ Người..... Đừng tới đây, a! Người..... Người muốn làm cái gì?”. Kinh Vô Tuyết phát hiện thân mình bỗng nhiên bay lên không, tâm cả kinh, trước mắt tối sầm, nàng đã ngất xỉu luôn rồi.

“Mạc Cấn mọi chuyện còn lại ở đây giao cho người xử lý”. Mạc Lâm tự cho mình một cái công đạo, thản nhiên bế nàng lên như bế em bé , quay đầu rời đi luôn.

Ác mộng!

“ Tỉnh, nương tử”. Cửa xe ngựa rộng mở, một bóng người chắn trước tầm mắt nàng.

“ Người là Mạc Lâm?”. Kinh Vô Tuyết tròn hai mắt, liền thấy nụ cười ngập tràn trên gương mặt hăn.

“Đại trượng phu đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, cần ta phải chứng minh nữa sao?”. Bối cảnh này, làm hăn tưởng như mình là sói dữ lần đầu trong đời nhìn thấy cừu non.

“Người tránh ra không được lại gần ta”. Hăn hoàn hảo không có ý tốt mà, cứ liên tục sáp lại gần nàng, nàng cơ hồ có thể ngửi được hơi thở nam nhân tản mát trên người hăn, tâm hồn nàng có chút rung động.

“Chẳng nhẽ nàng không còn nhớ mọi chuyện trước đây của chúng ta sao?”. Hãn chưa từng quên, trí nhớ của hãn khắc sâu mọi chuyện về nàng, bởi vì, lúc ấy chỉ sai lầm có một chút mà phải lấy cả cuộc đời mình ra bù. Là tại hãn có mắt không trông không phát hiện ra nàng là nữ nhân, thoát sạch y phục của nàng, càng mất mặt hơn nữa chính là hãn lại đem chuyện đó ra chiếu cáo với các vị trưởng bối đại nhân.

“Không nhớ rõ, quên hết rồi”. Nàng bị hãn giữ chặt không thể thoát đi đâu, bàn tay nhỏ bé của nàng bị hãn nắm chắc trong ngực. Nhìn loại văn nhược thư sinh éo lè như hãn không ngờ lại cương cường rắn chắc như vậy, hãn quyết không chịu buông nàng ra.

“Nếu quên thì để ta nhắc lại cho nàng nhớ, nàng chính là tiểu nương tử của ta”. Hãn cười đầy tà ý, thổi một luồng nhiệt khí vào tai của nàng, không ngoài dự đoán, tai nàng hồng đỏ cả lên. Hãn không nhìn được chế trụ lên đôi môi của nàng, tư vị y như suy nghĩ của hãn ngọt ngào vô cùng.

“Sắc lang”. Vừa then lại vừa kinh sợ Kinh Vô Tuyệt vội vàng lấy tay bịt miệng, “đại t tử nói quả nhiên không có sai mà, nam nhân không một ai có thể tin được, chỉ có thú tính không có lí tính”. Mà hãn mỗi lúc càng thêm quá phận, cùng hãn ở tại một chỗ, không khí như bay đi đâu mất, hô hấp vô cùng khó khăn.

“Xem ra cái nhìn của đại tử nàng với nam nhân thật tệ nhỉ”. Danh tiếng của nữ nhân Kinh gia kia trên thương trường hãn từng nghe qua, tinh minh, lãnh huyết, là nữ nhân nhưng không thua kém nam nhân.

“Người không được đối ta động tay động chân nữa, ta cảnh cáo người, ta có võ công đó nha, người còn làm loạn nữa, thì đừng có trách ta không khách khí nha nha”. Hãn dang hai cánh tay như muốn ôm lấy nàng. Tiêu, nàng đối với hãn hiện giờ mới chỉ có danh phận là vị hôn thê, thế mà hãn đã vô phép, ý đồ cùng hành động không trong sáng với nàng, nếu sau

này thực sự gả cho hắn, chỉ sợ rằng nàng sẽ bị hắn ăn thịt đến mẩu xương vụn cũng không còn.

“Xem ra nương tử của ta tính tình không hiền lành chút nào nhỉ”. Mạc Lâm mày kiếm giương lên, nụ cười tươi rói.

“Ta sẽ không tùy tiện phát tiết như vậy đâu, là do người không đúng, làm gì có ai vừa mới gặp mặt liền” mặt nàng hồng lên, tuy hắn tương lai sẽ là tướng công của nàng, nhưng vẫn phải giữ phép tắc lịch sự với nàng một chút chứ, nàng dù gì vẫn là hoàng hoa khuê nữ mà.

“Liền như thế nào?”. Xem bộ dáng nàng thẹn thùng, hắn lần nữa lại muốn chiếm tiện nghi của nàng.

“Người làm gì mà cứ ngồi sát lại gần ta thế, xe ngựa rộng bao nhiêu chỗ, người ngồi cách xa ta ra một chút đi”. Không khí trong xe ngựa tràn ngập mùi xạ hương đầy nam tính của nam nhân, muốn tránh xa không người nữa cũng không được, hô hấp của nàng bị nhiễu loạn, nàng chỉ muốn mau mau cách xa hắn ra.

“Ta thích ngồi bên cạnh nương tử của ta”. Hắn cười cười, liên tục nhích lại gần nàng từng chút một.

“Người trên đời này sao lại có người trơ trẽn như người chứ, ta còn chưa phải nương tử của người, người đừng có tỏ ra thân thiết với ta như vậy”. Kinh Vô Tuyết liên tục lùi mãi, hắn tiến một bước, nàng lại lùi một bước, cách thật xa hắn ra. Thời điểm mặt hắn dí sát vào mặt nàng, trong nháy mắt, nàng cúi thấp người len sang một bên, còn hắn phản ứng không có kịp nên đã hôn chóc cái lên thành xe ngựa.

“Ái ôi” tiếng kêu thanh thúy vang lên.

“Đáng đời”, nhìn mặt hắn lúc này y như hề, mà nàng không nhịn nổi cười.

Nàng cười như hoa nở, xuất thủy phù dung, nụ cười ngọt ngào đáng yêu, Mạc Lâm nhìn tới nỗi xuất thần, tâm trí bỏ đi hoang. Nữ nhân khi tới mười tám tuổi sẽ biến đổi mà, nàng thật sự đã trở thành một đại mỹ nhân.

“Nhìn thấy ta đau mà nàng lại có thể vui vẻ như vậy hả?”. Mạc Lâm không có ý tốt cố tình tiếp cận nàng, trong lúc vô thức không phòng thủ, bị một bóng đen nhảy vào mặt, bám chặt, cấu rồi cào lung tung beng lên.

“Tiểu bụi”. Thiếu chút nữa ta quên mất người.

“Là cái gì vừa cào ta vậy?” Hãn ngấm nghĩa dị vật vừa cào lia lịa lên mặt mình, ngạc nhiên không thôi, “con chuột?”

“Tên nó là Tiểu Bụi”. Nàng đã thật cẩn thận cho nó vào trong một chiếc hộp gỗ khóa lại. Thế mà, không hiểu sao nó vẫn thoát ra được, nhưng gì thì gì, tiểu bụi xuất hiện thật đúng lúc, nàng nhẹ nhàng ôm nó vào trong lòng.

“Sao nàng có thể xem chuột như súng vật được chứ?” Nữ hài tử chẳng phải khi nhìn thấy rắn hay chuột đều biến sắc mặt hay sao?

“Nó không phải là súng vật, tên nó là tiểu bụi, là bằng hữu của ta”. Kinh Vô Tuyệt vuốt ve bộ lông chú chuột nhỏ, nhẹ nhàng nói với nó “ngoan, người vào trong hòm nghỉ ngơi đi nhé, nếu để Đông Mai nhìn thấy người, nàng lại kinh hãi hét lên, kêu người là yêu quái. Đúng rồi, Đông Mai đâu?”.

“Nha hoàn của nàng ấy hả?” thấy nàng gật đầu, hãn nói “Đông Mai đã được Mạc Cấn đưa về Mạc trang trước rồi”.

“Ta không biết khi nàng ở nhà thì như thế nào, nhưng đã tới mạc phủ thì phải tuân theo quy củ Mạc phủ, con chuột này sẽ do ta bảo quản, miễn cho nữ nhân tại Mạc gia sẽ bị con chuột này dọa chết khiếp”. Hãn vươn tay định chụp lấy cái hộp cất con chuột.

“ Không được, tiểu bụi đáng thương lắm, nó vừa sinh ra đã không có nương giống ta”. Nàng vừa nói vừa khẽ vuốt chiếc hộp gỗ nơi có con chuột đang ngủ yên bên trong, quả quyết cự tuyệt.

Mạc Lâm thấy trong ngực mình nảy sinh một luồng khí uất ức, nàng đối với con chuột này còn tốt hơn đối với hần, nhưng, hần mới chính là tướng công của nàng mà.

“ Thiếu gia, chúng ta đã về tới phủ”.

Thanh âm của phu xe đánh thức hần về lại thực tại.

“Xuống thôi”, sợ hần bắt mất tiểu bụi, Kinh Vô Tuyệt tay ôm khư khư chiếc hộp gỗ vào lồng ngực, định chạy nhanh xuống xe ngựa trước , thật không thể ngờ nổi , chỉ vừa mới mở rèm xe ngựa, đã thấy mở ra trước mắt nàng là một tòa phủ trạch rộng mênh mông.

“ Đây là Mạc trang sao?”, quả thực có thể tranh đua với sự tráng lệ của hoàng cung mà, từ bờ tường này nhìn ngút tầm mắt không thấy bờ tường bên kia luôn.

“Nơi đây mới chỉ là tường ngoài, nhà chính còn ở sâu bên trong nữa”. Mạc Lâm trước tiên nhảy xuống ngựa, sau đó định nắm lấy tay nàng, “để ta đỡ nàng xuống”.

“ Không cần, ta có thể tự xuống được, nam nữ thụ thụ bất thân”. Nàng vội xoay người né đi nơi khác, có trời mới biết hần có thừa cơ hội lúc nàng sơ hở, thiếu phòng bị mà bắt tiểu bụi đi mất không.

“Đi thôi”. Nàng đã ương ngạnh như vậy, thì hần càng thích đùa giỡn nàng, hần khẩn trương giữ thật chặt tay của nàng.

“Khụ Khụ”. Một nam nhân đứng đợi một bên đã lâu không nhin được lên tiếng nhắc nhở.

“ Có ngoại nhân ở đây”. Nàng thừa cơ hội né tránh, theo hướng cửa xe ngựa phía bên kia leo xuống.

Ngoại nhân, nàng nói vậy chẳng phải là thừa nhận mối quan hệ giữa nàng và hắn hay sao. Mạc Lâm mặt mày mừng rỡ ra mặt, tầm mắt vừa chuyển, nhìn thấy ngay cái người mà nàng gọi là ‘ngoại nhân’ kia, hắn hạ giọng hỏi “Hiên Viên vô cực, sao ngươi lại ở đây?”

”Ta đã ở đây được một lúc lâu rồi”.

Hiên Viên Vô Cực khuôn mặt anh tuấn, vui buồn không hiển lộ, nói chung là chẳng có chút biểu cảm nào, chẳng như Mạc Lâm, khuôn mặt lúc nào cũng hi hi ha ha, tươi tươi cười cười. Hắn quả thực là tình nhân lý tưởng trong lòng của nhiều cô nương, chỉ có điều kỳ quái chính là, Kinh Vô Tuyệt trong tâm một chút cũng không có cảm giác rung động.

Giờ mới chú ý thấy người đang đứng bên cạnh Mạc Lâm, Hiên Viên Vô cực lạnh lùng cười ngạo nghễ liếc mắt hỏi, “Vị cô nương này là ai?”

“Nương tử của ta”. Mạc Lâm trầm giọng giới thiệu.

Hắn không thích người khác nhìn nàng cũng không thích nàng chú ý tới nam nhân nào khác, chỉ một mình hắn thôi. Nhanh chóng kéo nàng vào trong lồng ngực mình, khí phách tuyên cáo chủ quyền.

“Còn chưa có phải”, hắn đã có ý đồ công khai, nên nàng phải nhanh nhẹn cải chính, mà nhìn hắn vẫn nhược yếu đuối không ai nghĩ lại mạnh như vậy, nàng muốn thoát ra khỏi vòng ôm của hắn, mà không sao thoát được.

Hiên Viên vô cực khách sáo vái chào nàng, “đây phải chẳng chính là Tuyên châu Sở trang Thủy Liên cô nương ? Trăm nghe không bằng một thấy, ngươi đã quyết cưới nàng làm vợ phải không?”

Đối với Mạc Lâm mà nói các cô nương bên người hắn không có thiếu, ai kêu hắn chính là đệ nhất nam nhân tại Nghiễm Châu thành này, chẳng những tuổi trẻ tuấn vũ phi phàm, mà còn gia tài vạn quán, hung cứ một phương, không ít thì nhiều cũng có những danh môn khuê tú, thiên kim quan gia muốn gả cho hắn.

“Hiên Viên, người không biết đừng nói bậy”. Mạc Lâm thật cẩn thận liếc mắt nhìn Kinh Vô Tuyệt, ai ngờ mặt nàng một chút cũng không có đổi sắc, ngược lại còn hứng trí bừng bừng.

“Thủy liên cô nương? Có phải là Giang Nam đệ nhất tú Sở Thủy Liên?” . Nàng đã từng được nghe nhị tử đề cập qua, cảm kì thư họa, sắc nghệ song toàn, Sở Thủy Liên là đối tượng lý tưởng trong lòng của nam nhân trong toàn thiên hạ này, nhị tử cùng từng mơ tưởng một lần trong đời được diện kiến nàng.

“Cô nương không phải Sở Thủy Liên cô nương sao?” phiến toái a. Hắn lần đầu tiên nhận sai người.

“Kinh Vô Tuyệt, nàng được lắm”. Mạc Lâm vẫn cười nói như không có chuyện gì.

“Đây chẳng phải là người đã hại người liên tục phải lăn trốn như rùa rụt cổ sao...” Trong đời này có rất ít chuyện có thể làm Hiên Viên Vô cực kinh ngạc, nhưng khi nghe được thân phận của nàng, hắn không khỏi ngạc nhiên.

“Hiên Viên, ngậm ngay cái miệng của người lại, nàng là thê tử của ta”. Mạc Lâm dùng ánh mắt cảnh cáo, “Đi thôi, đứng đứng ngoài này hứng gió nữa, vào trong phòng trước đã, có gì nói chuyện sau”.

“Người buông ta ra ngay”. Kinh Vô Tuyệt bất đắc dĩ bị hắn ôm chặt mãi không buông. Xương cốt của nàng mềm yếu trong khi xương cốt của hắn rắn chắc vô cùng, cánh tay hắn thì cứ như cái cày của quắp chặt lấy eo

nàng, “Người làm sao vậy” người làm ta đau quá, người đường đường chính chính là nam tử hán đại trượng phu, sao một chút khí khái nam tử cũng không có vậy, người định làm trò cười cho mọi người xem hả”.

“Ta đang bị bệnh mà”, Mạc Lâm đáng thương hề hề nói, mũi liên tục khụt khịt, mùi hương từ người nàng tỏa ra làm thần trí hấn thiếu minh mẫn.

“Thực hay xạo vậy?” vừa nghe hấn nói vậy mà tâm của nàng đã mềm nhũn, bàn tay bé nhỏ không tự chủ đặt lên trán hấn. Tuy rằng nàng rất chán ghét cái thói hoa tâm phong lưu của hấn, nhưng hấn có bệnh thì không thể không để ý tới hấn .một chút

Hai mắt nhất thời vô thần, giọng giả bộ yếu xìu “bệnh của ta nhìn bề ngoài không có nhận ra đâu ... ai ôi” .

Kinh vô tuyết bán tín bán nghi nói “đã bệnh sao còn chạy loan khắp nơi?”

“Ta biết nàng quan tâm tới ta mà”. Nghe được giọng nói nồng hậu tha thiết của nàng, hấn mừng rỡ hồi phục khuôn mặt tươi cười hi hi ha ha ngốc nghếch.

Xem cử chỉ ám muội của hai người, Hiên Viên Vô Cực mày kiếm chậm rãi giãn ra, khóe miệng nhếch lên, không tự giác cười thành tiếng.

Bọn họ quả là trời sinh một đôi, nhìn kìa, thật là tốt quá.

“ Bằng hữu của người sao vậy? Hấn có phải là trong này có vấn đề không?” . Kinh Vô Tuyết lấy ngón tay chỉ vào chỗ nào bộ hỏi, nghe tiếng cười nàng thấy thật quá sức quý dị.

“Không biết, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy hấn cười”. Thấy sự chú ý của nàng lại đặt trên người nam nhân khác, trong lồng ngực của Mạc Lâm một luồng uất khí sôi trào.

Nàng chính là thê tử của hắn! Hắn nhất định phải làm cho nàng hiểu rõ ràng điểm này.

Kinh phủ có rộng tới mấy cũng chỉ bằng cái biệt quán này mà thôi, điều này cho thấy tài lực lẫn thanh thế của Mạc gia trang hùng hậu thế nào.

Nhìn ra ngoài cửa sổ trông về phía xa xa, đất đai mênh mông bát ngát đều nằm trong quyền sở hữu của Mạc trang, dưới ánh chiều tà mùa hạ, điền trang này bao gồm cả thôn xóm lẫn núi non chẳng khác gì một trang viện tự cung tự cấp.

“Tiểu thư à, Mạc trang thật rộng lớn a”. Đông Mai cuối cùng cũng đã đuổi kịp tới nơi, biệt quán nơi các nàng ở cách cửa thành không xa, lúc này mọi người đang cùng ngồi trong phòng khách, nghe nói dù có dùng kỹ mã phóng hết tốc lực thì ước chừng cũng phải mất hết nửa canh giờ mới về tới nhà chính của Mạc phủ.

“Hay thật! cái tên đại ma đầu kia sao không biết mệt cơ chứ?” Kinh Vô Tuyệt lên tiếng đòi công đạo.

Sự thực là bụng nàng đã đói lắm rồi, nhưng cả đời nàng không bao giờ có thể nghĩ được rằng chỉ có đi dùng bữa thôi mà phải đi xa như vậy, đi miết qua một cái cầu cong cong queo queo rồi vài cái lối rẽ cùng con đường dài ngoằng, đầu nàng đã muốn trương phềnh lên, còn chân thì sưng mọng, thế mà vẫn chưa có tới, biết thế này, nàng tình nguyện chết đói chứ không muốn chết mệt nha.

Cuối cùng, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Đông Mai chạy nhanh ra mở, mùi thức ăn thơm phức làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Kinh Vô Tuyệt tỏa sáng, nhưng đúng lúc này, một thanh âm lọt vào tai làm nàng không khỏi nhú mày.

“Dùng bữa thôi”. Mạc Lâm cười cười chân bước vào cửa phòng.

Nhìn vô số những sơn hào hải vị mà thị tì mang lên, Kinh Vô Tuyệt tạm thời quên đi những xích mích giữa mình và Mạc Lâm, nhanh chóng ngồi vào bàn. Nhìn ngắm bộ dáng thướt tha yếu điệu của nàng mà hẳn không khỏi say mê đắm đuối.

Bỗng nhiên lúc này nàng chợt nhớ ra, “Đúng rồi, tiểu nam hài kia đâu? Các người đã đối xử với hẳn như thế nào rồi? Các người có lẽ đã hiểu lầm rồi, nhìn hẳn một chút cũng không giống kẻ trộm đâu”.

“Chuyện của hẳn, ta đã giao cho Mạc Cẩn xử lý rồi, yên tâm đi, hẳn không có chuyện gì đâu”. Hẳn nói thản nhiên, có chút tự giễu cợt chính mình, hẳn và nàng là bạn thanh mai trúc mã còn mặc chung một cái quần mà lớn lên, nhưng giờ phút này trong mắt của nàng, hẳn chẳng bằng một tên tiểu quý xa lạ.

“Có thực không?”

“Ừm! Ngồi xuống ăn cơm thôi”. Trong mắt của nàng thế gian này không có người xấu, trừ hẳn!

Đến giờ ăn cơm rồi. Kinh Vô Tuyệt lần nữa bất chợt nhớ ra thêm một chuyện, “đúng rồi, tiểu bụi đâu?” , lúc này nàng còn vuốt ve bộ lông mềm mại của nó cơ mà “Có phải người đã mang nó đi đâu rồi không? Dem nó trả lại cho ta”.

“Tiểu bụi Tiểu thư, không phải người muốn mang con chuột đó tới đây vào lúc này đấy chứ?” Đông Mai mau miệng hỏi.

“Nương tử à, để tránh cho người khác kinh hãi khi thấy nó, con chuột đó tạm thời sẽ do ta bảo quản”. Mạc Lâm như trước, gương mặt lúc nào cũng cười cười, một bộ dạng rất ư thản nhiên.

“Tiểu bụi không có việc gì đúng không, người sẽ không đối với nó làm ra chuyện gì bất lợi đấy chứ?”

“ Đối với nàng ta là người tệ như vậy sao?” đối với nàng hẳn không bằng cả một con chuột nữa.

“Ta tin tưởng rằng một đại nam nhân như người sẽ không khi dễ một con chuột nhỏ, chẳng qua, ta muốn mỗi ngày đều được gặp nó, còn nếu nó chạy mất, thì người phải bắt nó về trả lại cho ta”.

“Điều đó là đương nhiên, yên tâm đi”. Chỉ cần ngày nào con chuột đó còn ở trong tay hẳn, hẳn sẽ không lo nàng tẩu thoát. Giữ chuột lưu người, việc này mà truyền ra ngoài, hẳn nhất định sẽ bị mọi người cười chết mất. Trong khi có biết bao cô nương muốn tiến vào Mạc phủ, thì duy độc có mình nàng, danh chính ngôn thuận là vị hôn thê của hẳn, lại chỉ nghĩ tới chuyện chạy thoát thân.

“Vị Hiên Viên công tử kia là bằng hữu của người hả? Người thân là chủ nhân nên chiêu đãi người ta cẩn thận mới phải chứ, nếu không thực thất lễ nha”. Kinh Vô Tuyệt vô tư hồn nhiên nói, không chú ý thấy sắc mặt của Mạc Lâm bỗng dưng trầm xuống nặng như đá tảng.

Nàng ở bên cạnh hẳn còn nhớ tới nam nhân khác, trong khi hẳn ở ngay bên cạnh nàng thì chẳng được một câu tử tế.

Đầu hẳn có chút toan tính, rồi thờ ơ nói “Hẳn đi rồi”.

“Đi rồi sao? Đi lúc nào mà nhanh như vậy, người vì cái gì mà không lưu hẳn lại”. Nàng thấy Đông Mai cứ đứng một bên hầu hạ thì không đành lòng, “Đông Mai cùng nhau ngồi đi”.

Vẻ mặt của Đông Mai tỏ ra không đồng ý, “ tiểu thư, nơi này là Mạc phủ không phải Kinh gia”.

“Thế thì sao, lúc ở nhà chúng ta luôn cùng nhau ăn cơm mà”. Nàng căn bản đối với chủ nhân Mạc phủ như Mạc Lâm không coi vào đâu.

Mạc Lâm lơ đãng gật đầu đồng tình, “Đông Mai, cùng nhau dùng bữa đi”.

“Đúng rồi, còn Tiểu Bụi nữa, nó cũng phải dùng bữa chung với chúng ta”.

“ Không chuẩn”. Nàng còn muốn cùng con chuột ngồi chung bàn nữa sao, may là hăn đã tịch thu từ sớm.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng chu lên, kiên quyết theo ý mình “Người mau đem tiểu bụi tới đây cho ta, nếu không ta về Tô Châu Trà phường ăn cơm”. Ít nhất ở đó so với chỗ này sẽ tự do hơn.

Nguyên lai sao hăn lớn lên lại thay đổi nhiều như vậy chứ. Nàng còn nhớ rõ Mạc Lâm trước đây, là vị đại ca ca nhà kế bên lúc nào cũng tươi cười vừa ôn hòa lại thân thiết, sao khi lớn lên cá tính lại trở nên độc đoán bá đạo, hi nộ vô thường vậy không biết nữa? Chẳng những chuyên chế độc đoán quyết định hành trình của nàng, còn đem tiểu bụi của nàng dấu đi.

“Tiểu thư”. Đông Mai lo lắng cô gia tương lai sẽ biết bộ mặt thật của nàng mất, trong lòng bị một tầng mây mù bao phủ, hai người bọn họ khi không lại tranh cãi chỉ bởi vì một con chuột, có trời mới biết tương lai sẽ như thế nào?

Mạc Lâm khôi phục thần sắc, an ủi nàng nói “Tiểu bụi của nàng hiện không có ở nhà hay ở chỗ ta, nhưng ta đã sai người chiếu cố cho nó rồi, yên tâm đi”.

“Ăn cơm xong, ta muốn đi thăm nó”.

“Không vấn đề”.

Ba người ăn cơm trong im lặng , bữa cơm cuối cùng cũng được kết thúc bình an vô sự.

Mạc Gia Trang nằm tại vùng phụ cận của Nghiễm Châu thành. Đất đai rộng hàng trăm giáp, đều cấp cho nông dân thuê làm ruộng. Xung quanh là núi non cùng rừng cây, khe suối, phong cảnh điền viên thật êm đềm yên tĩnh.

Rời khỏi biệt quán, bọn họ đi trên đường cái lớn. Hai bên đường rợp bóng cây xanh, trên dòng người qua lại, không ít kẻ hành lễ chào hỏi Mạc Lân, phía đằng trước, một đám tiểu hài tử đang chơi đùa vừa thấy Mạc Lân đã chạy ù lại vây xung quanh, hăn lập tức cúi xuống bẻ lấy một đứa trong đó.

“ Tiểu long, đã lớn lắm rồi”.

”Đại ca, nhà ta năm nay thu hoạch khá lắm nha, làm việc nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng được phép vào phủ...” Tiểu nam hài ánh mắt lại hướng về Kinh Vô Tuyệt mỉm cười, đây là lần đầu tiên trong đời hăn thấy mỹ nữ xinh đẹp chẳng khác gì thiên tiên thế này, miệng nhiều cả đồng nước miếng, “Vị Đại tỷ này thật xinh đẹp, so với tỷ tỷ nhà ta lại càng xinh đẹp hơn”.

“Tiểu quý”, Mạc Lân phát hiện nơi đứng quần của Tiểu Long hơi âm ẩm, hăn kinh sợ khi phát hiện ra cái ý nghĩa không chút trong sáng của nó, nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn ôn nhu tươi cười như trước, nhẹ buông tay thả thẳng bé xuống đất, dịu dàng nói ”Đi chơi đi, cẩn thận một chút.”

“ Biết rồi, Tiên nữ tỷ tỷ tái kiến”. Tiểu Long phất tay chào rồi theo đám tiểu hài tử chạy đi xa.

Chứng kiến hết màn này, Kinh Vô Tuyệt lại nhớ tới ngày trước khi nàng vẫn hay cải nam trang, thậm chí chính bản thân mình còn không biết mình là nữ nhi, cả ngày theo vị ca ca nhà kẻ bên vui chơi nơi rừng núi, khe suối, lúc đó người đối đãi với nàng tốt nhất chính là hăn

Vô thức nàng quay sang hướng Mạc Lâm, bất chợt chạm phải ánh mắt ôn nhu thân thiết của hắn đang nhìn mình, lòng của nàng như nhảy múa, tim thì đập chằng khác trống trận, càng lúc càng nhanh, còn thân thể chỉ muốn nhảy múa. Chuyện gì đã xảy ra với nàng vậy? Vì cái gì mà chỉ mỗi nhìn vào mắt hắn mà tim nàng đã đập nhanh thế này, hay là cơ thể nàng đã sinh bệnh?

“Đứng đó làm chi nữa vậy, đi mau thôi”. Như khiếp sợ cảm xúc bản thân, khẩu khí của Mạc Lâm trở nên gắt gỏng.

“Tiểu thư, chúng ta còn phải đi bao xa nữa?” Nha hoàn Đông Mai nhẹ giọng hỏi.

“Ừ ha! Còn phải đi bao xa nữa đây”. Nàng còn chưa biết nên xưng hô với hắn thế nào cho phải.

Mạc Lâm cũng nhận ra, nàng khó xử trong cách xưng hô nên nói: “Nếu nàng không ngại hãy gọi ta một tiếng Lâm ca ca, còn ta sẽ gọi nàng là Tuyết nhi muội muội, thế nào có được không?”. Hắn chính là tướng công tương lai của nàng, thế mà chỉ ngay việc xưng hô cón con, nàng cũng tỏ ra ngần ngại với hắn, hắn cảm thấy bản thân có chút buồn buồn xen lẫn sự ảm ức.

“Ý của người có phải là sau này chúng ta sẽ xưng hô với nhau như huynh muội hả?”. Đôi mắt nàng tròn xoe nhìn hắn. Nói như vậy, hôn ước kia có thể không cần nghĩ tới nữa đúng không?

“Ta.....” Giờ phút này hắn thấy phi thường khó chịu, chẳng lẽ nàng chán ghét phải làm nương tử của hắn đến vậy, có không ít tiểu thư danh môn thực viện cùng thiên kim quý tộc cầu còn không được nữa mà, “nàng cứ như trước đây gọi ta là Mạc Lâm đi vậy”.

“Lâm ca ca tốt lắm, như vậy sẽ không ai biết ta là vị hôn thê của người nữa, người có thể gọi ta là Tuyết Nhi muội muội”. Kinh Vô Tuyết vui sướng vô cùng chìm đắm trong hoang tưởng về việc hôn ước được huỷ bỏ.

Nhìn nụ cười ngọt ngào lại nhu mì của nàng làm hạ thân hẳn bỗng nóng bừng, nụ cười của nàng đã làm hẳn trở nên hồ đồ, thần trí bỏ đi hoang mất rồi.

Mạc Lâm vội vàng thu hồi tầm mắt, “tùy nàng”. Hẳn cũng không định nói cho toàn trang biết Kinh Vô Tuyệt nàng là thần thánh phương nào, trước hết cứ dẫn nàng đi bái kiến phụ mẫu cùng thúc thúc, bá bá, các vị trưởng bối đã, còn lại sẽ tính sau, “một canh giờ nữa chúng ta sẽ về tới Mạc Phủ, nếu nàng mệt chúng ta có thể đi xe ngựa”.

“Tiểu thư, chúng ta đi bộ cũng đã được nửa canh giờ rồi, chuyển sang đi xe ngựa đi nha tiểu thư”. Đông Mai vừa nghe Mạc Lâm mở lời, ngay lập tức tiếp lời ủng hộ.

“Đông mai, ta còn muốn đi bộ ngắm cảnh một chút nữa, người mệt có thể lên xe ngựa, không cần bận tâm tới ta đâu”. Khó lắm mới được xuất môn, Kinh Vô Tuyệt chẳng khác nào chim xõ lông, tham lam ngắm nghía cảnh sắc khắp nơi.

“Tiểu thư à, thân thể người không được khoẻ, lão gia có dặn, ta phải luôn chăm lo chú ý tới người”. Thấy tiểu thư ý đã quyết, không thể lung lay, Đông Mai bất đắc dĩ phải bồi chủ tử đi đường. Nghĩ cảnh còn phải đi bộ thêm một nửa canh giờ nữa, mặt nàng biến sắc tái mét.

“Thân thể ta hiện tại không phải đã khoẻ lên rất nhiều rồi hay sao, nhưng nói tới chuyện này mới nhớ ra, A Lâu đi cũng được một khoảng thời gian rồi, không biết có tìm ra được linh đan diệu dược gì không nữa”.

“Các người đang nói tới chuyện gì vậy”. Nếu không nhầm thì vừa rồi hẳn đã nghe được nàng gọi tên của một nam nhân, nam nhân đó có khi nào chính là nguyên nhân khiến nàng luôn lạnh nhạt với hẳn không?

“Không phải chứ Oa! Trâu, ta nhìn thấy một con trâu”. Kinh Vô Tuyệt lần đầu tiên trong đời nhìn thấy trâu ở khoảng cách gần như vậy, nên

hưng phấn cuống quýt chạy như bay lại gần con trâu, Mạc Lâm căn bản không kịp giữ nàng lại.

“Tiểu thư, cẩn thận, đừng lại gần quá”. Ôi trời, áo khoác ngoài của tiểu thư tuy màu vàng nhưng bên trong y phục toàn thân màu đỏ.

Trâu vô cùng mẫn cảm với màu đỏ, nếu có người xâm phạm vào địa phận của nó, ngay lập tức nó sẽ phản ứng đui đi, dùng hai chiếc sừng hình bán nguyệt húc thẳng vào người kẻ địch, nhìn màu sắc y phục trên người Kinh Vô Tuyệt đã khiến trâu ngứa mắt thì chó, lại còn lao vào nó với tốc độ thần kỳ như vậy, trâu nhất định sẽ bị dọa mất hết thần trí, công kích đến cùng.

“Tuyệt Nhi”. Mạc Lâm tê tâm liệt phế gào rống tên nàng thật to, vội vàng thi triển khinh công bất kể sống chết lao tới giữ nàng thật chặt, đúng lúc này, kỳ tích xuất hiện –

“Ngoan lắm, a a, người liếm khiến ta buồn quá đi”. Nàng cư nhiên ôm lấy đầu trâu không hề vuốt ve, ôm ấp.

“Cô nương, nguy hiểm lắm”. Liếc thấy một thân ảnh màu đỏ lao như bay vào con trâu to lớn, dọa mục đồng toàn thân xuất mồ hôi lạnh, từ trong bụi cỏ lao ra, tay vẫn giữ chặt đầu khố, “cô nương, người mau tránh ra đi, con trâu này không phải Bất luận kẻ nào cũng có thể.....” Hai mắt hăn mở to như con ốc nhồi, mặt nghệt ra, không thể tưởng tượng nổi con trâu này sao có thể dễ dàng thân mật với người lạ thế.

“Hóa ra người chính là người giữ trâu hả”. Kinh Vô Tuyệt bàn tay mềm nhẹ nhàng xoa vuốt đầu trâu, Mạc Lâm một bên chứng kiến thập phần không thoải mái, nàng đối với hăn cũng không ôn nhu được một phần đối với con trâu kia.

Mục đồng thấy Mạc Lâm mồ hôi lạnh túa ra đầy mặt, “Mạc thiếu gia, thực xin lỗi, A Vương không phải cố ý bỏ bê nhiệm vụ, chỉ bởi vì bụng có

điểm không thoải mái, cho nên phải vào bụi cỏ giải quyết một chút, ai ngờ”

Hắn lắc đầu, “Không phải lỗi tại người, vị tiểu cô nương này lá gan rất lớn”. Nàng khiến hắn sợ tới mức tim đập thành thịch, chỉ muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.

A Vượng còn có chút bất đắc dĩ chẳng biết làm sao cho phải, cũng may là vị cô nương này không có việc gì.

Mạc Lâm phẩy phẩy tay, “Thôi bỏ đi, lần sau ta sẽ chú ý hơn”, mắt liếc sang nhìn hắn, “ còn không mau mặc lại y phục”.

“Dạ dạ”. A Vượng vội vã sửa sang lai nghi dung, sau đó tiến lên dẫn trâu đi chỗ khác, “Thực xin lỗi cô nương, đã khiến người phải sợ hãi rồi”.

“Không có chuyện đó đâu, người là người giữ trâu đúng không? Nó đáng yêu lắmA, a người đã dạy dỗ nó rất tốt”. Kinh Vô Tuyệt quay đầu nhìn hắn cười rạng rỡ, khuôn mặt ngời sáng, cười như phù dung xuất thủy, làm A Vượng nhìn tới ngây ngốc.

“Còn không mau dẫn trâu đi”. Mạc Lâm lúc này thấy vừa buồn vừa tức giận không sao tả nổi.

Ý thức được Mạc thiếu gia đang nổi giận, A Vượng vội vàng lôi trâu đi, nhưng đối với hành động lớn mật của Kinh Vô Tuyệt không khỏi cảm thấy bội phục, quay đầu vớt vát một câu “Người không sợ sao chứ? Con trâu này thuộc chủng loại to lớn, sừng rắn chắc vô cùng, người thường dù có táo bạo tới mấy cũng không dám lại gần nó, người là ngoại nhân đầu tiên có thể thân cận với nó như vậy đấy”.

“Không phải vậy đâu, Trâu thực sự rất ngoan mà”. Con trâu quen luyến không muốn rời xa Kinh Vô Tuyệt, bản thân Kinh Vô Tuyệt cũng cảm động, ôn nhu dịu dàng nói.

Bọn họ nói cái gì mà nói dai quá vậy? Mạc Lâm mất hết kiên nhẫn kêu lên “Tuyệt nhi, tạm biệt trâu đi thôi”. Hăn lớn từng này tuổi còn cùng một con trâu ăn dấm chua.

“ Tái kiến, có cơ hội ta nhất định sẽ tới gặp ngươi”. Mục đồng dẫn trâu đi xa, vẫn hướng về phía nàng phất tay rồi tít.

“ Tiểu thư, thiếu chút nữa người dọa Đông Mai sợ chết mất, con trâu kia thật khiến người ta sợ hãi mà”. Đông Mai vỗ vỗ ngực, đột nhiên nghĩ đến lời lão gia nhắc nhở trước khi đi đó là, không được để cho tiểu thư lộ ra bộ dạng không giống một tiểu thư khuê tú trước mặt Mạc thiếu gia. Ôi trời, nàng như cảm thấy mây đen ở đâu ùn ùn kéo tới bao phủ kín đỉnh đầu mình.

“Con trâu đó một chút cũng không đáng sợ mà, người lớn từng này rồi mà sao vẫn nhát quá vậy”. Kinh Vô Tuyệt đang nói chọt nhứu mà hét to , “Oa, chính là sơn dương, thiệt nhiều sơn dương luôn”. Nàng túm lấy váy chạy như bay.

“Tiểu thư –” . Đông Mai ngăn cản không kịp, trơ mắt nhìn nàng lộ nguyên hình trước mặt Mạc Lâm, sắc mặt nhất thời trông hết sức thê thảm.

Mạc Lâm bất giác dờ dẩn cả người, “Tiểu thư nhà ngươi xưa nay vẫn luôn thế này à Ách, là sống động hoạt bát thế này a?”. So với hình tượng mà nương miêu tả chẳng giống nhau chút nào.

“Dạ, aÁch, không phải đâu, tiểu thư nhà ta bình thường luôn tao nhả nhàn tĩnh, nhưng do đây là lần đầu tiểu thư xuất môn, cho nên có chút hưng phấn”. Đông Mai cố nặn ra một nụ cười mà so với khóc còn thấy khó coi hơn.

Hăn nhăn trán, không vội, ngày sau sẽ rõ thôi. Hăn bắt đầu mong chờ tương lai hăn có được nàng.

Bị mấy vụ việc này trì hoãn, khiến ba người phải tới chính ngục mới về tới được Mạc phủ.

Mạc phủ tọa lạc chính giữa Mạc trang thành, cửa chính treo hồng kỳ bay phấp phới, hai bên là hai hàng người xếp hàng nghênh đón.

“Thiếu gia, người đã trở lại, ngục thiện (bữa trưa) đã chuẩn bị xong”. Dẫn đầu tám người ra chào đón là một hán tử trung niên, tầm mắt sâu sắc lưu chuyển nhìn về phía Kinh Vô Tuyệt thì chợt lóe, “Vị cô nương này phải chăng chính là Kinh gia tam tiểu thư, ta là đại tổng quản Mạc phủ, người có thể gọi ta là Kiền tổng quản”. Mạc Phủ có tám đại tổng quản, lấy các quẻ trong bát quái ra làm danh tự.

“Xin chào Kiền tổng quản, hãy gọi ta là Tuyệt nhi” Nàng đang nói chuyện, bất chợt một bóng đen to lớn che khuất tầm mắt của nàng. Hẳn làm cái gì nữa vậy trời?

“Mạc Kiền, phiền người gọi người đem ngựa xe cất đi, sau đó phái người đi kiểm tra xem Tuyệt lâu sửa sang lại xong chưa”. Mạc Lâm không thích người khác nhìn ngấm Kinh Vô Tuyệt, lại càng không thích hơn là ngang nhiên nhìn ngấm nàng trước mặt hẳn, thân thể hẳn tự nhiên phản ứng, che khuất nàng đi cho khỏi ai nhìn. Tuyệt lâu là Mạc mẫu vì muốn nghênh đón Kinh Vô Tuyệt nên đã bức Mạc Lâm xây nó, giờ phút này tự nhiên lại thấy rất may là hẳn đã xây dựng nó xong xuôi.

“Thuộc hạ đã phân phó người đi kiểm tra xong rồi, thiếu gia, xin hỏi còn điều chi dạy bảo nữa không?”. Mạc Kiền nói xong ngay lập tức im lặng, cúi đầu, chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng vẫn kín đáo quan sát chủ tử cùng Kinh Vô Tuyệt.

“Không có, các người đều lui xuống hết đi”. Mạc Lâm xoay người nói với Kinh Vô Tuyệt “đi thôi”.

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sau bữa tối, Kinh Vô Tuyệt đi vào chính phòng của Thính Hoa Hình, Đông mai theo sát một bên.

“A—” Nàng đột nhiên thét lên một tiếng hoảng sợ khiến Mạc Lâm đang ngồi trên ghế cũng phải nhảy bật lên.

“Có chuyện gì vậy”. Ly trà trên tay hắn còn suýt bị hất đổ nhào.

“Người thật tàn nhẫn mà, sao lại giết lão hổ, còn ngồi trên người nó nữa”. Nàng giận dữ chỉ vào chiếc ghế thái sư được bọc lớp da hổ hai màu giao nhau.

Còn tưởng rằng là cái đại sự gì to tát lắm. Hắn nhướng mi tỏ ý xem thường, thản nhiên ngồi xuống, “Ta không giết lão hổ, tấm da hổ này là có người đem tặng”.

“ A— ” nàng lại thét lên.

Tiếng thét lần này âm vực thật kinh người, chén trà trên tay Mạc Lâm bị đổ nghiêng xuống đất.

“Tiểu thư” Đông Mai kéo kéo tay áo của nàng, Kinh Vô tuyệt lúc này mới ý thức được là bản thân đã cư xử thật thất lễ.

“Lại gì nữa vậy?” Mạc Lâm sai hạ nhân vào thu thập lại hiện trường, muốn uống có chén tà mà cũng không được an ổn.

Kinh Vô Tuyệt vò nắn cái khăn tay, ngập ngừng nói “ Chính ... nhưng là Là người nhận tấm da hổ đó, cũng không được hay lắm”. Nàng là thực nữ, vừa mới rồi lại hét quá to như vậy thật ngỡ ngàng.

“Nàng nói sao?” Hãn nhướng mi nhìn nàng không hiểu mình lại gây ra cái hành động sai lầm gì nữa rồi.

“Bởi vì người nhận tấm da hổ đó, nên khách nhân tới nhà người mới nghĩ người thích, sẽ tìm thợ săn đánh giết lão hổ nhiều hơn nữa, hổ ở trên núi sẽ bị giết hết mất thôi”.

“Hổ là loài dã thú hung ác, chúng ta không giết nó, nó sẽ ăn thịt người”. Mạc Lâm đỡ khóc đỡ cười, nàng cứ nhiên chỉ vì một con hổ mà tranh cãi những lời vô nghĩa với hãn.

“Người đã tận mắt nhìn thấy sao?”

“Cái gì?” Hãn tiếp nhận chén trà khác từ nô phó đang nhàn nhã thưởng thức một ngụm.

“Người đã từng nhìn thấy lão hổ ăn thịt người sao?”

“ không có”.

“Thế thì phải rồi, hổ đả thương người là vô tâm, còn người giết hổ là cố ý”. Nàng nói những lời thật hợp tình hợp lý.

“Chính ... Nhưng là Hổ là loài dã thú hung mãnh tàn bạo, chúng ta làm vậy chẳng qua chỉ vì dân trừ hại”. Hãn đặt cái chén xuống, ngẩng đầu nhìn bóng dáng kiều diễm động lòng người trước mắt, nàng đang kiên trì nói lí với hãn, toàn thân tản mát ra ánh dương quang sáng lạn, càng ngắm nhìn lại càng thấy chói mắt.

“Ai nói như vậy? Phi Cường sẽ không bao giờ làm như vậy”. Thật đáng tiếc là không có biện pháp nào đưa nó xuất môn.

“Ai là Phi Cường?” lại là nam nhân nào nữa sao?

“Phi Cường là ...” Không được , nếu nói cho hắn biết Phi Cường là ai, không chừng hắn sẽ gọi người giết nó. Kinh Vô Tuyệt chần chừ cuối cùng nói “Là bằng hữu của ta”.

”Tại sao ta chưa từng có nghe qua là nàng có bằng hữu như vậy?”

“Bằng hữu chính là bằng hữu thôi”.

“Đó là người thế nào?”

“Chúng ta mỗi ngày đều cùng ăn một chỗ, cùng nhau đi du ngoạn, buổi tối ngủ cùng với nhau”

“ Ngủ cùng với nhau?” Kinh Vô Tuyệt hồn nhiên kể không hề phát giác ra người đang ngồi ở ghế thái sư sắc mặt đã biến đổi.

“Cũng không tốt lắm nhỉ, đại tể ta bảo tuổi ta cũng đã không còn nhỏ, phải ngủ một mình thôi, nhưng ta ngủ một mình không có quen, phải được ngủ cùng một giường mới ngủ ngon giấc”.

“Còn ngủ cùng giường?” Thanh âm của hắn sặc mùi dấm chua.

“Ừm đúng là phải ngủ chung giường, vì phòng của hắn dành cho A Lôu mất rồi”. Kinh Vô Tuyệt vẫn vô tư cố nói mấy câu.

“Nó chắc là súng vật bằng hữu của nàng đúng không?” Hắn xuất kỳ bất ý nói ra một câu.

“Đúng rồi! Làm sao mà ngươi biết được?” Nàng buột miệng nói xong mới phát hiện mình khờ dại, ngay lập tức do dự im lặng.

”Còn A Lâu là ai?”

“Đó cũng là bằng hữu của ta, làm hộ vệ cho trang viên nhà ta, công phu tốt lắm”.

Mạc Lâm tức giận giọng điệu ngày càng lạnh nhạt, “bằng hữu của nàng quả thực không ít, trăm ngàn kì quái loại gì cũng có”. Ngay đến con chuột già cũng có thể trở thành bằng hữu của nàng.

“Đúng a! Còn có đại hoàng, tiểu bạch, miêu miêu, bì bì, phi phi lần sau ta sẽ giới thiệu cho người biết hết Đông Mai người cứ kéo y phục của ta làm cái gì?”. Nàng quay đầu nhìn Đông Mai.

Đông Mai dờ khóc dờ cười, tiểu thư cho dù có muốn nói gì đi nữa cũng nên quán sát sắc mặt người nghe một chút, ít nhất nên biết điều gì nên nói điều gì không thể nói chứ. Lão gia phái nàng đi theo tiểu thư chính là vì những tình huống như thế này đây.

“Tiểu thư, người không phải là có chuyện muốn nói cùng với Mạc thiếu gia sao?”. Nàng nhanh nhẹn nói lảng sang chuyện khác.

“Đúng rồi, Thiếu chút nữa ta quên, ngày mai ta muốn tới Tô Châu trà phở”.

“Nàng vừa mới đến sao không nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy đi?” Chả lẽ nàng muốn bảo trì khoảng cách với hãn sao?

“Ta nghe Kiền Tổng quản nói người sắp sửa có khách tới thăm, ta nghĩ ta có thể đi được một mình, người nên đi chiêu đãi khách nhân của mình mới phải”. Nàng đã sớm biết hãn có hồng nhan tri kỷ nhiều như sao trên trời. Nhưng sao trong ngực nàng lại thấy nhói đau không thể giải thích được thế này?.

“Khách nhân nào? Ý nàng ám chỉ hoa khôi Liễu Nghênh Hương của Hoa Vũ các phái không?”. Nàng thản nhiên mặc kệ hẳn có nữ nhân khác sao? Trong lòng nàng không có chút cố kị gì sao? Nàng có lẽ không thể biết được rằng trong lòng hẳn lúc này đang trào dâng một cảm giác uất nghẹn.

“Ta đã từng được nghe nhị tử nói qua, Liễu Nghênh Hương tài sắc vẹn toàn, cầm kì thư họa đều tinh thông, ai muốn gặp nàng đều phải tốn cả ngàn lượng hoàng kim, được gặp nàng một lần mà nhớ một đời”.

“Nhị tử của nàng cũng biết thực không ít”. Sớm đã nghe Kinh gia nhị tiểu thư hành động kinh thế hãi tục, thân là nữ tử mà lại thường xuyên là khách quen của kĩ viện.

“Cho nên người không cần lo lắng cho ta đâu, ta có thể tự chiếu cố chính bản thân mình”. Kinh Vô Tuyết ngừng một chút rồi nói tiếp “Mạc Cấn đã nguyện ý hộ tống ta đi Tô Châu trà phở rồi, còn A Vương thì giúp ta chuẩn bị xe ngựa, A ngôn ở phòng bếp cũng muốn giúp ta chuẩn bị cơm điểm tâm cho ta ăn trên đường đi, còn nữa ...”

“Đủ rồi”. Sắc mặt Mạc Lâm lúc xanh lúc trắng, nàng lúc nào mà đã quen được một đồng người vậy chứ?

“Làm gì mà tự nhiên hét lớn tiếng vậy chứ, Tiểu bụi bị người làm cho tình ngủ mất rồi”. Nàng vừa nói vừa vuốt ve, vỗ về an ủi con chuột nhỏ.

Khi hai người vừa về tới Mạc Phủ, Mạc Lâm đã đem cái hộp gỗ có chứa con chuột trả lại cho Kinh Vô Tuyết, nhưng cũng ước định với nàng tuyệt không được thả cho nó chạy lung tung ra ngoài.

“Tiểu thư, sao người lúc nào cũng ôm con chuột đó theo bên người vậy?” Đông Mai nhăn tít chân mày, liên tục lùi lại bảo trì khoảng cách cùng nàng.

Nàng đối xử với con chuột đó còn tốt hơn vạn lần so với hăn, còn cho nó ngủ trong lồng ngực nàng nữa, hăn không nhịn được nói “nàng là hôn thê của ta mà”.

”Người nói gì?” nàng chơi cùng con chuột vô cùng cao hứng, tiếng cười vang lên như ngân linh(chuông bạc), hoàn toàn không nghe rõ hăn nói cái gì.

“Qua vài ngày nữa, ta có việc cần vào trong thành một chuyến, lúc đó chúng ta cùng nhau đi đến Tô Châu trà phường”

“Không cần phải phiền hà tới người như vậy, đã có Mạc Cấn theo giúp ta rồi”. Nàng không thích hăn bồi nàng đi Tô Châu Trà phường chút nào, mỗi lần cùng hăn ở một chỗ, nàng đều có cảm giác khó thở như bị suyễn.

“Nàng là vị hôn thê của ta”. Hăn nói mà răng nghiến kèn kẹt.

“Ta nhớ mà! Nhưng chuyện đó chẳng qua là do người lớn định đoạt, thực sự mọi chuyện xảy ra căn bản không thể quy hết trách nhiệm cho người, huống chi ta cũng không để tâm tới mấy chuyện nhỏ như vậy, một khi đã thế, người cũng không cần phải khó xử nữa, cứ coi như giữa chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì có phải tốt hơn không?”

“Ta sẽ làm cho nàng luôn nhớ rõ ràng nàng là thê tử của ta”. Nàng thản nhiên phủi sạch hết thảy mọi chuyện đã xảy ra giữa hai người bọn họ, “Chuyện sau này không do nàng định đoạt, ta sẽ quyết định chuyện đó”.

Kinh Vô Tuyệt liếm môi có chút tức giận, nhún nhún vai không kiên nhẫn gắt lên nói “Được rồi, người hay lắm”.

Nghỉ ngơi một đêm, Kinh Vô Tuyệt thức dậy từ rất sớm, một phần là do lạ giường không quen chỗ, thêm nữa do nàng muốn ngay lập tức được nhìn thấy tiểu bụi. Hôm qua sau khi ăn tối xong, nàng không kịp giữ tiểu

bụi để nó chạy mất, dọa mọi người hoảng sợ, nên Mạc Lâm ngay lập tức tịch thu.

Nàng đã gặp hạ nhân, người phụ trách chiếu cố cho Tiểu bụi, sau khi xong xuôi giờ đang đi dạo một vòng quanh Mạc phủ, bỗng dừng, một thanh âm thanh thúy vang lên giữ nàng lại.

”Cô nương, xin cho hỏi Mạc thiếu gia đang ở chỗ nào?”

Nàng dừng hẳn cước bộ, quay đầu lại nhìn thấy một nữ tử tú lệ tay xách cái làn nho nhỏ, “Xin hỏi cô nương, người là”

Người vừa tới cũng phát hiện ra gương mặt nàng rất xa lạ, vội vàng tự giới thiệu “Ta tên là A Lệ, người là tân nha hoàn mới tiến phủ có phải không? Trước kia ta chưa gặp người bao giờ?”

“Không phải vậy”. Bởi vì Đông Mai vẫn còn đang ngủ say, Kinh Vô Tuyết không nở đánh thức, nên đã tự mình trang điểm tết tóc thành hai bím, xuất môn ra ngoài một mình, hiện tại đã bị ngộ nhận thành nha hoàn.

“Thực sự xin lỗi, vậy người là khách quý của Mạc thiếu gia đúng không?”

“Tính như vậy có được không nhỉ”.

“Ách, xin hỏi vậy người đã từng nhìn thấy vị hôn thê của Mạc thiếu gia chưa?” Chần chừ một chút, A Lệ quyết định vẫn là nên nắm lấy cơ hội này để hỏi cho rõ ràng điều khúc mắc trong lòng.

Không phải là đang hỏi về mình sao chứ? “Có a!” Nàng mỗi ngày đều nhìn thấy mình mà.

“Đã vậy xin hỏi Kinh gia tam tiểu thư bộ dạng trông như thế nào ? Không, ý của ta là nàng là người như thế nào? Tiểu Long nói, nàng trông

xinh đẹp tựa như tiên nữ hạ phàm”.

”Ta nghĩ cũng tạm được thôi, Tiểu Long đã nói quá lên rồi. Người chính là tỷ tỷ của Tiểu Long hả?”

“Ừm” A Lệ gật đầu khẳng định, rồi vội vàng hỏi tiếp “Vậy cảm giác của Mạc thiếu gia đối với nàng thế nào?”

“Hoàn hảo, tựa như muội muội của mình”. Kinh Vô Tuyệt nói xong quan sát sắc mặt A Lệ, không hiểu sao nàng ta lại đỏ mặt như vậy?”

“Thực sao?” Vẻ mặt A Lệ hàm chứa sự xấu hổ đỏ ửng nhưng lại sáng bừng lên, ai nhìn cũng hiểu được là nàng có tình ý với Mạc Lâm.

“Đương nhiên rồi, ta và hắn quen nhau đã lâu, hắn còn là đại ca của ta mà”. Xem ra A Lệ rất thân thiết với Mạc Lâm. Nghĩ vậy, ngực nàng lại thấy có chút buồn buồn.

“Hắn là đại ca Nói vậy chẳng phải người chính là”

“xin chào, ta là Kinh Vô Tuyệt, người cứ gọi ta Vô Tuyệt là được rồi”. Nàng vui vẻ hào phóng báo ra danh xưng của mình.

A Lệ cuối cùng cũng thấy rõ, nàng ta nhìn trông đơn giản như vậy, nhưng thực chất quanh người lại tản mát ra khí chất tôn quý của thiên kim tiểu thư, càng ngắm nhìn nàng, càng thấy nàng có dung mạo mỹ miều khiến người khác không thể rời tầm mắt.

Nàng thật sự xinh đẹp, da thịt trắng nõn như tuyết, chiếc eo nhỏ thắt lại khiến dáng người mềm mại tựa tơ liễu, khi cười thì gương mặt sáng lạn khiến mọi vật phải lu mờ.

A Lệ nín thở, nếu nàng chú ý tới cách ăn mặc một chút, chẳng phải sẽ xinh đẹp động lòng người sao. Ngay bản thân nàng là nữ nhi, mà khi nhìn

ngắm nàng ta còn cảm thấy như vậy hưởng chi nam giới. Hơn nữa, nàng chỉ là một thôn nữ quê mùa, sao tranh dành được với nàng ta đây.

“Người không được khỏe hả?” Kinh Vô Tuyết phất phất tay qua lại trước mặt A Lệ.

“A! Thực xin lỗi, Kinh gia tam tiểu thư, ta vừa rồi đã không nhận ra người”. Nàng cúi người hành lễ.

“Không cần câu nệ tiểu tiết như vậy, người không phải là đến tìm Lân ca ca sao? Cùng nhau đi thôi nào!”.

“Không cần đâu, điểm tâm này là do ta tự làm, muốn đem cho công tử ăn, phiền người giao lại cho công tử, ta đi trước”. A Lệ đưa chiếc làn cho Kinh Vô Tuyết, ý muốn ngay lập tức rời đi.

“Từ Từ đã, một khi đã tự tay làm, sao người không đích thân giao cho hẳn, thể hiện thành ý của mình?” Kinh Vô Tuyết đẩy trả chiếc làn vào tay A Lệ, “Dù sao đã tới đây thì cũng nên gặp một chút rồi hãy về chứ”.

“Như vậy cũng được sao?” nàng còn chút do dự. Bản thân nàng thực sự rất muốn gặp Mạc thiếu gia, nhưng hẳn đã có vị hôn thê xinh đẹp luôn ở bên thế này, gặp không tiện chút nào.

“Không cái gì mà không, đi thôi”. Kinh Vô Tuyết chân thành mỉm cười, “Người còn phải nói với ta những chuyện mới xảy ra nữa chứ, chuyện của A Ngưu cùng A Vượng, còn có Tiểu Long nữa”.

A Lệ nhìn chăm chú tới thất thần, nụ cười thân thiết của nàng càng nhìn càng thấy giống nụ cười của Mạc thiếu gia, tràn ngập ma lực thu hút người khác, làm cho người ta không thể cự tuyệt.

“Tuyết nhi đâu? Nàng đã tỉnh rồi sao?” Trong đại sảnh, Mạc Lân đang ngồi lắng nghe bát đại tổng quản báo cáo công việc, tiện miệng hỏi luôn

ngghi vẫn ở trong lòng.

Tấm da hổ bọc trên chiếc ghế thái sư đã bị hấn gọi người gỡ bỏ, thay vào đó là tấm nệm làm bằng tơ lụa mềm mại hoa lệ.

“Kinh gia Tam tiểu thư ngay từ sáng sớm đã tới nội phủ rồi dạo chung quanh một chút, thuộc hạ đã phái người âm thầm bảo hộ”. Mạc Kiên tạm dùng một chút, lại tiếp tục nói “mặt khác, Hoa Vũ các Liễu Nghênh Hương cô nương đã đến đây, thuộc hạ tạm thời an bài cho nàng nghỉ ngơi tại Thủy Tạ cư (nhà nghỉ mát), xin hỏi thiếu gia sắp xếp cho nàng thế nào?” Vạn nhất nếu để Kinh gia Tam tiểu thư gặp được nàng, không phải rất tệ sao.

“Tới rồi à, tốt lắm”. Mạc Lâm lộ ra một nụ cười mỉm đầy thâm ý.

“Thiếu gia ngộ nhờ Liễu cô nương cùng Kinh cô nương chạm mặt thì phải làm sao? Thuộc hạ lo lắng” Mạc Li trù trừ một hồi lâu, mới mở miệng nói thẳng vấn đề nghi vấn.

“Đây là việc riêng tư của thiếu gia, Mạc Li đừng nhiều lời”. Mạc Cấn trừng mắt nhìn Mạc Li, mấy người bọn hấn đều là cô nhi được Mạc gia thu dưỡng. Hấn không phải không rõ tâm tư của thiếu gia, thiếu gia chính là muốn tìm hiểu tâm tư của Kinh cô nương, đồng thời cũng không tiện ngay lập tức vạch rõ ranh giới với Liễu cô nương mà lưu lại cho nàng một chút thể diện.

Mạc Li hừ lạnh một tiếng, không cam lòng nhưng cũng đành gác vấn đề đó sang một bên.

“Lâm ca ca, có người tới tìm người này”.

Lúc này, Kinh Vô Tuyết đã kéo A Lệ tiến vào trong phòng, ai đã từng nhìn thấy dung nhan thoát tục của Kinh Vô Tuyết vẫn là không nhịn được muốn liếc mắt nhìn ngắm nàng thêm một chút, còn ai chưa từng thấy qua đều không khỏi ngậy người, trong ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ.

Kinh Vô Tuyệt hồn nhiên không hề phát giác ra chính mình là nguyên nhân gây xao động cả không gian căn phòng, chậm rãi đi sâu vào trong, vừa đi vừa nói với A Lệ “mau lên, Lân ca ca là người tốt sẽ không ăn thịt người đâu, hấn tốt y như phụ thân của ta vậy đó”.

Trước một câu ca ca, sau hai tiếng phụ thân, nàng rớt cuộc coi hấn là cái gì vậy chứ? Hơn nữa rõ ràng nàng thuộc sở hữu của hấn nhưng sao mọi người lại dám nhìn ngăm nàng tới ngây ngốc như vậy chứ, một luồng khí uất ức trào dâng tới tận cổ họng.

Mạc Lân có chút không vui nói “Tuyệt Nhi, chẳng lẽ không thấy chúng ta đang thảo luận công việc sao?”

“Thảo luận vẫn chưa xong sao?”. Nàng nhướn mắt nhìn quanh bốn phía.

“Tuyệt Nhi cô nương đủ rồi”. A Lệ xấu hổ cố thoát khỏi bàn tay Kinh Vô Tuyệt đang nắm chặt tay nàng, đặc biệt khi nàng phát hiện ra trong mắt Mạc Lân chỉ có hình bóng của Kinh Vô Tuyệt, nàng không khỏi cảm thấy đau khổ cùng thất vọng.

“A Lệ nếu đã tới đây sao không kêu người thông tri cho ta biết một tiếng”. Mạc Lân bước xuống dưới, vẻ mặt ôn nhu làm Kinh Vô Tuyệt nhướn mày.

Hấn chỉ khi đối diện với mỹ nữ mới trở nên ôn hòa nhã nhặn thế này, còn đối xử với nàng nếu không phải là la hét thì cũng là động tay động chân. Nghĩ tới chuyện hấn đối xử khinh bạc với mình, Kinh Vô Tuyệt như cảm thấy một luồng khí nóng từ hai bên tai lan tràn toàn thân.

“Ta..... Ta có làm một chút điểm tâm mang đến đây”. A Lệ ngại ngùng cúi đầu.

“Ta có thể ăn được không?” Mạc Lâm tự động bốc một cái lên ăn, “Oa, hương vị không tệ, A Lệ tài nghệ của muội thực không tồi, sau này ai cưới được muội chắc chắn sẽ là người hạnh phúc nhất cho xem”.

Hắn rốt cuộc xem không có nổi nữa, lạnh lùng nói “Thiếu gia, thuộc hạ xin phép cáo lui”. Mạc Li mặt không đổi sắc đứng dậy.

“Thiếu gia, ta cũng có chuyện phải làm, xin phép cáo lui”. Mạc Cấn theo chân Mạc Li nhanh chóng chạy ra ngoài, Mạc Li này cao ngạo lại lạnh lùng sớm muộn cũng gây ra chuyện cho xem.

Những người khác cũng đều chấp tay hành lễ lần lượt rời đi.

Trong Mạc phủ, đương gia là Mạc Lâm chủ sự mọi việc trong ngoài, phía dưới có bát đại tổng quản, lấy tám quẻ trong bát quái làm danh tự, tám người này đều nhận được ân huệ to lớn của Mạc gia nên luôn trung thành với Mạc gia, đại tổng quản là Mạc Kiên, thầy thuốc là Mạc Chấn, chủ trì trưởng phòng là Mạc Khôn, đảm nhiệm trọng trách lựa chọn nhân tài, phụ trách công việc kinh doanh với hải ngoại là Mạc Tốn cùng Mạc Khảm, ba người còn lại đó là Mạc Đoài, Mạc Cấn cùng Mạc Li phụ trách bảo vệ an nguy cho Mạc phủ.

Kinh Vô Tuyết vô tình gặp được Mạc Tốn cùng Mạc Khảm ở bên ngoài, còn Mạc Đoài do Mạc Cấn tiết lộ ra, Mạc Đoài phụ trách công tác nguy hiểm, không thường lộ mặt, hiện thân trước người khác.

Đại sảnh còn lại ba người, Kinh Vô Tuyết hướng về bên trái thấy A Lệ đang e thẹn, hướng về bên phải thì thấy Mạc Lâm khoa môi múa mép tán dương A Lệ hết lời, nàng bỗng thấy trong ngực mình có sự buồn bực không thể diễn tả thành lời.

Nàng theo trực giác mách bảo, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, vọng lại một câu “Ta ... Ta đi tìm Đông Mai, miễn cho nàng khi tỉnh dậy không thấy ta đâu lại lo lắng”. Nàng cho tới tận bây giờ, cũng chưa từng muốn sẽ

bị gông xiềng của hôn nhân ràng buộc, A Lệ xinh đẹp như hoa huệ, tâm hồn thuần khiết như hoa lan, càng nhìn càng thấy rất xứng đôi với Mạc Lâm, mà hẳn cũng tán thưởng nàng như vậy, không bằng nàng hãy tránh đi cho họ có cơ hội ở riêng với nhau.

Nàng sau khi rời khỏi đại sảnh, tâm trạng không hiểu sao lại trở nên vô cùng trầm trọng, nặng nề, nàng đến tột cùng là sao vậy? Nàng đáng lẽ phải thấy thật cao hứng vì hẳn có nhiều hồng nhan tri kỷ mới phải, như vậy hôn ước của nàng và hẳn sẽ trở nên vô nghĩa, ý niệm vừa nảy sinh này làm nàng không vui một chút nào hết, tại sao vậy nhỉ? nàng không tài nào lý giải nổi.

Nàng mãi miết đi lạc tới tận dòng suối, tại dòng suối nàng phát hiện thấy cả đám tiểu hài tử đang nô đùa, trong óc của Kinh Vô Tuyệt bất chợt thoáng qua những hình ảnh rất mơ hồ, tình cảnh chỗ này trông thực quen thuộc.

“A! tiên nữ tử tử”.

“Tiểu Long, sớm vậy mà đã ra đây chơi rồi” .

Tiểu Long cuống quýt chạy lại gần nàng, “Tỷ có gặp tỷ tử của đệ không?”

“Có”.

Trong trí nhớ của nàng cũng có một tiểu nam hài giống như vậy.....

“Tỷ tử của đệ mang điếm tâm tới Mạc phủ, tỷ ấy là người làm điếm tâm ăn ngon nhất trên đời này, tỷ có được nếm thử một chút không?”

Tâm thần nàng bỏ đi hoang, trong đầu nàng giờ phút này chỉ tồn tại đúng một suy nghĩ đó là cảnh tượng này quả thực rất thân quen, nàng trả lời

trong vô thức “Điểm tâm đó là do tỷ tỷ của đệ mang cho Mạc Lâm ca ca ăn, ta sao dám ăn”.

“Kinh cô nương, nguy hiểm”. Phía sau truyền đến thanh âm khiếp đảm, Kinh Vô Tuyệt cả kinh, lại phát hiện thấy cả đám tiểu hài tử đang chơi ở dòng suối kinh hoàng chạy tan tác như chim non, nàng vội vàng quay đầu lại, phát hiện thấy một con trâu đang chạy như điên về phía nàng.

“Tiên nữ tỷ tỷ, mau chạy đi, con trâu đó phát cuồng rồi”. Tiểu long vừa chạy vừa lo lắng cho tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp, đã chạy rồi mà vẫn quay lại kéo tay nàng chạy theo.

“Không có việc gì đâu”.

Cảnh này thực quen thuộc, hồi ấy –

“Tiểu quý, mau tránh ra”

“Các người không được đánh Đại Hoàng, Đại Hoàng đâu có đắc tội với mấy người đâu”. Trong trí nhớ của nàng, lúc ấy nàng ôm chặt lấy chú chó nhỏ, sợ hãi run rẩy nhìn cả đám tiểu hài tử hung ác.

“Nếu người còn không buông tay, chúng ta cũng đánh luôn cả người ...”

Lời uy hiếp còn chưa nói hết, bỗng từ đâu một loạt đá bay tới nhằm thẳng vào bọn chúng, làm cho bọn chúng một phen tối tăm mặt mày.

Trận công kích bằng đá vừa dừng lại, tên đầu lĩnh của đám tiểu hài tử nói “nhất định chính là tên gia hỏa Mạc gia, mau đuổi theo”. Hắn vừa nói xong, dẫn đầu cả nhóm chạy đuổi theo hướng đá bay vừa rồi.

“Chạy thôi”. Bỗng nhiên sau lưng Kinh Vô Tuyệt vang lên tiếng nói dục dã. Thừa dịp lũ tiểu hài tử không chú ý, Mạc Lâm quay lại kéo nàng bỏ

chạy.

“Lân ca ca, từ từ, vẫn còn Đại Hoàng”.

“Người còn không mau ôm nó chạy theo, lũ tiểu quý đó quay lại bây giờ đấy không kịp nữa đâu”

“Lân ca ca, cảm ơn người.....”

“Tiên nữ tử tử”. Tiểu Long đứng im bất động, tiếng kêu hốt hoảng đầy kinh sợ.

Nó có lẽ là do nhớ nàng nên mới chạy tới đây!“Không sao đâu, A Ngưu sẽ không công kích ta đâu”. Lúc này con trâu lớn đã tới gần lắm rồi.

“Tuyệt Nhi!” Đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng gào thét vang vọng như muốn xuyên thủng trời đất của Mạc Lâm. Hãn đang ở cách đó không xa, chứng kiến cảnh này mà sợ hãi tới tê tâm liệt phế.

Hãn chạy tới cứu nàng, chỉ cần nàng gặp nạn hãn nhất định sẽ xuất hiện.

Hãn rốt cuộc cũng đã chạy tới nơi.

“Nàng rốt cuộc làm cái gì vậy hả? Ở trong phủ lí không tốt hơn sao, lại chạy tới nơi này” Mạc Lâm rít gào.

”Ta chỉ ra ngoài dạo chơi cho thoáng một chút thôi mà, có vấn đề gì đâu”.

Con trâu lớn lại gần Kinh Vô Tuyệt thì đi chậm rãi từng bước rúc đầu vào lồng ngực nàng, làm Mạc Lâm thấy tức khó tả.

“A Vượng còn không mau dẫn A Ngưu đi”. Mạc Lâm một lần nữa rít gào, dám tranh dành thân mật lão bà với hãn, không biết tự lượng sức nhìn

lại mình chỉ là súc sinh thôi sao. (chết cười mất đây là truyện vô lý nhất bản tiểu thư từng biết nha – ăn dấm chua với 1 con trâu ^o^)

“Nhưng ... thiếu gia à, ta đã cố kéo nhưng nó quyết không nhúc nhích”. A Vương uỷ khuất nói. A Ngưu nhìn thấy Kinh Vô Tuyệt đang cao hứng như vậy, căn bản không thể khống chế.

“Có mỗi việc quản trâu mà cũng làm không được”. Tức chết mất! Con trâu này rõ ràng đang vứt cho hấn cái ánh mắt châm chọc, có ý bảo hấn rằng “ghen tị không”, gương mặt tuấn tú xa xăm, hấn cuộn cao tay áo, hăng giọng “ta không tin đồ súc sinh nhà ngươi kiên trì mãi được”.

“cố lên, đại ca”. Tiểu long cùng một đám tiểu hài tử nhìn thấy con trâu bự chà bà này không có thương tổn người, lá gan cũng lớn lên, dần dần tiến lại gần.

“A Ngưu, mau tới đây”. A Vương nghiêm sắc mặt.

“Lân ca ca không được hung dữ với A Ngưu, A Ngưu là đứa trẻ ngoan”, Kinh Vô Tuyệt nhẹ nhàng vỗ lên đầu A Ngưu.

Mạc Lân kiên quyết kéo con trâu ra “tránh ra mau”.

Bên dòng suối một người một trâu đang co kéo, làm lũ tiểu hài tử bên cạnh cũng trở nên nóng máu.

”người chọn bên nào?”

“Mạc thiếu gia võ công cao cường, A Ngưu không thể là đối thủ của ca ca”

Trong lúc này, A Ngưu đã dùng sức kéo Mạc Lân buộc hấn phải di động vài bước.

“Ta cá là A Ngư, A Ngư sức khoẻ vô song, nó sẽ khiến thiếu gia phải thua cuộc là cái chắc”.

Mạc Lâm cũng không cam chịu yếu thế, kéo A Ngư đi trở về vài bước.

Một người một trâu giằng co quyết liệt, tin tức này nhanh chóng lan xa, cơ hồ lôi kéo được một nửa số người trong trang viên tới thưởng thức cuộc vui, “đại chiến giữa người và trâu”. Mạc Kiên cũng đã tới đây góp vui và trở thành nhà cái.

Những người tới coi đều lấy hấn ra làm vật cá cược. Mạc Lâm giận dữ dùng sức kéo mạnh, cả thân mình như bồ tượng của A Ngư bị lẳng lên không bay vù về phía hấn, hấn chao đảo thân mình không tránh kịp, bị A Ngư đè bẹp dí, A Ngư ngồi trên người Mạc Lâm, thè cái lưỡi dài đầy nước miếng liếm vào mặt hấn.

“Oa!” những người chung quanh vỗ tay hoan hô vang rền .

“Tránh ngay, con trâu xấu xí này”. Mạc Lâm dẫy dụa, cử động thân mình đẩy con trâu ra.

“Xem ra A Ngư rất thích ngồi trên người người chơi nha”. Kinh Vô Tuyệt tiến lên, vuốt đầu A Ngư tỏ ý khen ngợi, ai ngờ con trâu được vậ càng có đà lấn tới, tiếp tục ngồi trên người Mạc Lâm đè bẹp hấn không buông.

“Ai đó, mau mau giúp ta kéo nó ra”. Mạc Lâm tắc nghẽn cả khí quản không tài nào thở nổi, buộc lòng phải nhờ mọi người giúp đỡ lôi con trâu ra, hấn vừa thoát ly khỏi con trâu đã thấy cảnh Kinh Vô Tuyệt ánh mắt ngật tràn sự vui sướng âu yếm nhìn con trâu, lửa giận của hấn bốc còn nóng hơn lửa hoả diệm sơn.

“Người mới vừa cách xa ta có một chút mà đã nhớ ta như vậy rồi sao, người thật tình cảm, thông minh lại hiểu ý người nữa”. Kinh Vô Tuyệt vượt ve âu yếm rồi dựa hẳn vào người con trâu.

”Nàng đừng có dính vào nó nữa”. Mạc Lâm ghen tị quát tháo, nắm tay Kinh Vô Tuyệt “Đi thôi, mau theo ta về ăn cơm trưa”.

“Bây giờ còn chưa có đến giờ Tị mà (cung 10g -11g trưa)”. Nàng vừa mới theo Mạc Lâm đi một quãng, A Ngưu đã lại đuổi kịp.

Mạc Lâm xoay người trừng mắt, “người còn tới gần nữa, ta liền đem người ăn thịt”. Ôi trời ạ! Hẳn cư nhiên nói chuyện cùng trâu.

A Ngưu tựa hồ nghe hiểu những gì Mạc Lâm nói vội vã ngừng lại, xoay người nép sau lưng A Vượng.

”Người xem, người làm nó sợ rồi”.

Mạc Lâm hừ lạnh. “Ta mặc kệ nó có hoảng sợ hay không, một con trâu mà cũng dám tranh dành thân mật nương tử với ta”. Mạc Lâm hừ lạnh. (ăn dấm chua với con trâu tếu nhỉ ^o^).

“Ta đã nói rồi, ta chưa có gả cho người nha”. Nàng dang tay ra khỏi tay hẳn. Người gì mà lại bá đạo như vậy chứ, hoàn toàn không giống với một Mạc Lâm ôn nhu khi nói chuyện với A Lệ.

“Người.....” Do lúc này bị A Ngưu ngồi đè lên người khá lâu, nên bây giờ ngực hẳn vẫn còn thấy đau vô cùng, có một luồng khí âm ý trong ngực hẳn khiến hẳn nhức nhối, hẳn xoay người phất tay áo lạnh nhạt nói “Tuỳ nàng”.

Hẳn đi rồi, hẳn thản nhiên bỏ mặc nàng đi trước, vì cái gì mà trong lồng ngực nàng cứ như bị đào thùng một lỗ vô cùng khó chịu thế này ?

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kinh Vô Tuyết thoát khỏi sự đeo bám dai dẳng của Đông Mai, nhàn rỗi dạo chơi khắp nơi, leo lên tít tận ngọn cây cao ngời hóng mát. Một thanh âm hết sức dễ nghe theo gió thổi vào tai nàng.

Xuyên qua nhánh cây diệp phùng, xa xa về phía tam giác đình nằm giữa liên trì (Ao Sen), nàng trông thấy một đôi nam thanh nữ tú đang nói chuyện trông hết sức thân mật, nam nhân kia rõ mồn một là tướng công tương lai danh chính ngôn thuận của nàng, nữ nhân thì nàng nhận không ra, giống như không phải A Lệ. Nàng cố gắng rướn người nhìn thật kỹ lần nữa.

Bất chợt nàng nhớ ra một chuyện, lúc trước hình như Mạc Kiên có nói qua Mạc phủ sắp sửa có khách quý tới chơi, Hoa Vũ các hoa khôi Liễu Nghênh Hương, chẳng lẽ chính vì mỹ nhân này nên A Lệ mới phải vội vàng rời đi? Nếu thật sự như vậy, có thể thấy được địa vị của Liễu Nghênh Hương trong lòng Mạc Lân không hề tầm thường, cũng có thể chứng minh lời thiên hạ đồn đại không phải là giả, tướng công tương lai của nàng đích thực là một công tử phong lưu.

”Mạc huynh, xin hãy để muội đàn một khúc cho chàng nghe nhé”.

”Hay lắm! Nhưng trước hết” Ánh mắt Mạc Lân thoáng nhìn về phía bóng đen lấp ló sau tàng cây, khoé miệng nhếch lên cười gian, nói với Liễu Nghênh Hương “hãy để ta ôm nàng một cái”.

”Mạc huynh, đừng có như vậy mà”. Liễu Nghênh Hương tiếng cười thanh thúy, nhu thuận ngã vào lòng Mạc Lân.

Hình ảnh hai người thân thiết làm cho Kinh Vô Tuyệt cả mặt lẫn tai đều đỏ hồng, nín thở, ngồi im thín thít .

Thời gian đã qua được một lúc lâu, nàng không hiểu sao bản thân dù không muốn nhưng cứ nhìn mãi, không cách nào thu hồi được tầm mắt, Mạc Lâm bây giờ trông khác hẳn với Mạc Lâm mà nàng đã quen biết bấy lâu, bộ dạng không có chút trầm ổn nào mà thật sự trông rất chi là phóng dãng, càn rỡ... Nhưng, điều quan trọng nhất chính là, không gian tình cảm nồng nàn như vậy, làm nàng tưởng như thế giới bây giờ chỉ còn là của hai người họ. Bất chợt qua khoảng trống, ánh mắt của nàng và Mạc Lâm không hẹn mà gặp, tim nàng giật thót mất một nhịp vội vã trốn tránh, còn hẳn ngay lập tức quay ngoắt đi.

Hẳn hoàn toàn không phát hiện ra nàng sao? Hay là tại mắt hẳn kém, suy nghĩ một hồi nàng thấy là trước tiên cứ nên leo xuống đất, chứ cứ ngồi im đây càng nhìn càng thấy tức mắt.

Nàng thật cẩn thận tuột từ trên ngọn cây cao xuống mặt đất, trong một phút thất thần, bàn chân đặt nhầm vào khoảng không –

“A a aaaa” Nàng thét lên sợ hãi, nhắm chặt hai mắt.

“Trốn ở trên cây chẳng khác nào một con chuột”.Tiếng cười vang vọng phía trên đầu nàng. Nàng đã nghĩ chắc chắn sẽ bị ngã đau đớn bầm dập không què chân cũng gãy cẳng, chứ không ngờ được rằng mình lại được một vòng tay ôm chặt hết sức ấm áp, lại mềm mại thế này.

Mãi một lúc sau nàng mới cẩn thận từ từ mở hai mắt, “A, là người” Làm sao hẳn có thể ngay lập tức phóng tới đây cứu nàng nhỉ? Lúc này hẳn còn cứ nhiên đứng ở tam giác đình giữa liên trì mà.

Đột nhiên, ý thức được bản thân đang ngoan ngoãn nằm yên trong lòng ngực hẳn, nàng vội giãy dụa, “ mau buông ta ra”.

Hắn đã thi triển hết công lực để cứu nàng mà nàng lại còn cao giọng với hắn, Mạc Lâm cảnh cáo “Còn lộn xộn nữa ta sẽ thả nàng rơi xuống đất luôn”.

Uy hiếp đạt hiệu quả, nàng giật mình ôm chặt lấy khuỷu tay hắn, khiến hắn có cảm giác bản thân như bị một dòng nước dững mãnh tràn ngập toàn bộ đầu óc lẫn thân thể, trí nhớ của hắn lập tức bỏ nhà đi hoang, rõ ràng hắn có điều gì đó rất quan trọng muốn nói, mà hắn lại không tài nào nhớ ra nổi

Nàng càng ngày càng không tài nào hiểu nổi suy nghĩ chân chính trong lòng Mạc Lâm, mọi suy nghĩ đều đã đi vào bế tắc, trán cũng đã nhăn thành vô số đường chồng chéo lên nhau. Đúng lúc này, Đông Mai chạy vào phòng như một cơn bão mang theo một đống trân châu kỳ bảo (báu vật quý giá).

“Tiểu thư, xem ra Mạc thiếu gia thực sự rất thương người nha”. Nếu trên đời này có một nam nhân cũng sủng ái nàng như vậy thì tốt biết bao nhiêu.

“Đông Mai, người cứ nói quá lên cái gì vậy, nếu để hắn nghe được thế nào hắn cũng dương dương tự đắc lên cho xem, hắn có làm gì đi nữa thì cũng chẳng có tâm ý gì sâu xa đâu”. Tuy bản thân nàng không biết hắn đối với hôn ước này có suy nghĩ gì. Nhưng nàng có thể khẳng định một điểm đó là hắn hoàn toàn không muốn lập gia đình, tất cả mọi sự đều do phụ thân hắn khởi xướng nên thôi. “người đã tra xét được hắn cất giấu Tiểu Bụi ở nơi nào chưa?”

“Điều đó ... ta không tài nào biết được”. Tiểu thư thật biết nói đùa, nàng có diên mới đem con chuột đó về để nó dọa chết nàng à.

“Thật đáng ghét, chẳng biết hắn có ý gì nữa, không cho phép ta đi tìm A Ngư cùng A Vượng, cầm đoán ta đến phòng bếp, quy định thời gian thăm hỏi Tiểu Bụi , hắn khiến ta ở đây một chút tự do cũng không có”.

Nàng nhàm chán nhặt lên một viên trân châu to bằng ngón tay cái, óng ánh sắc vàng.

“Tiểu thư người cầm cần thận đừng có đánh rơi nhé”. Một viên trân châu to bự chẳng như vậy thật không biết giá trị nhiều tới chừng nào nhỉ?

“Chúng ta ra ngoài, đã lâu chưa chơi bắn đạn châu rồi”. Kinh Vô Tuyệt để cả hộp trân châu quý báu xuống đất.

Đông Mai thấy thế kinh ngạc hét to “tiểu thư, đây là đồ Mạc thiếu gia đem tặng cho người mà”. Vạn nhất nếu để nó vỡ hỏng, nô tì có mười cái mạng cũng bồi thường không nổi.

”Hắn đã cho ta rồi thì chính là của ta”. Nàng nắm lấy tay của Đông Mai, đặt vào một nửa “Mấy cái này là của người, chúng ta thi xem ai bắn trúng được nhiều nhất là người ấy thắng”.

“Tiểu thư, như vậy rất khó coi”, đường đường là thiên kim tiểu thư lại bò trên mặt đất như vậy.

“Chẳng có ai thấy đâu, lo cái gì, mau mau”. Nàng kéo kéo đông Mai, buộc nàng ta cũng ngồi xuống chơi cùng.

“Khoan khoan” có người đến đây.

“Mạc thiếu gia”. Đông Mai thở phào ra một hơi, nàng cảm thấy như được đặc xá, vội vã đứng dậy đem đồng châu báu cất đi.

“Là người à”. Phủi phủi hai tay, Kinh Vô Tuyệt nhìn hắn mà mặt xị cả ra.

“Nàng giống như không vui khi nhìn thấy ta thì phải?”. Mạc Lâm vốn là đến để nhìn xem phản ứng của nàng đối với đồng lễ vật mà hắn tặng thế nào, không nghĩ lại nhìn thấy một màn này, hắn thực sự thấy tức cười, đồng

trên châu đó có giá trị liên thành thế mà nàng lại đem ra bán đụn châu (giống như chơi bán bi vậy đó).

“Đâu có, nơi này cũng vẫn là thuộc địa bàn của người mà”. Nàng cúi mặt khẽ bĩu môi.

Hắn biết nàng giận hắn điều gì, “Tiểu bụi bị bệnh mấy ngày nay rồi, cho nên ta mới không để nàng gặp nó”. Súc vật không nên sống chung với người, huống chi lại loài chuột bẩn thỉu như vậy.

“Có phải không vậy? người không gạt ta đấy chứ”. Nàng ngược mắt nhìn hắn.

”Ta có bao giờ gạt nàng điều gì chưa?”

“Người nói người dẫn ta đi Tô Châu trà phường mà không có thực hiện”. Nàng lập tức cãi lại.

“Nàng cũng biết ta còn rất nhiều công việc phải làm mà”. Hắn đem công việc ra để ngụy biện.

“Nguyên lai bồi tiếp nữ nhân chính là công việc của người đấy hả?” Nghĩ đến những lời mà hạ nhân đồn đãi bấy lâu, không hiểu tại sao trong tâm nàng có một nỗi buồn phiền dấy lên không thể giải thích nổi.

“Bồi tiếp nữ nhân? Nàng nghe ai nói chuyện đó”. Hắn thực chất đúng là vì tiếp đãi Liễu Nghênh Hương nên mới bận rộn mấy ngày nay như vậy.

“Không cần người khác nói, ta có mắt ta tự nhìn”.

“Ta không nghĩ Tuyết nhi cũng biết ăn dấm chua đấy?” (Dấm chua = ghen)

Nàng nghiêm trang nói, “Dấm chua là cái gì? Ta đâu có ăn được dấm chua, ta chỉ thích ăn ngọt thôi mà”.

”Thê tử của ta thật là đáng yêu”. Mạc Lâm vươn hai cánh tay về phía nàng, ôm chặt nàng vào lòng, nói “Được rồi, cần phải thu thập một chút chứ nhỉ”.

“Làm cái gì vậy?” không quen thân mật với người khác phái theo kiểu này, hai tay nàng khoanh chặt trước ngực, lòng bàn tay đặt nơi trái tim, lắng nghe tiếng đập phập phồng, giống như trái tim cũng bị ảnh hưởng bởi sự hồi hộp của nàng.

“Thôi được rồi, để tránh chuyện nàng lại nói ta là kẻ không biết giữ lời”. Mạc Lâm vừa nói, vừa kéo tay nàng đi hướng về phía cửa ra vào.

“Người muốn dẫn ta đi Tô Châu trà phường hả?”. Nghe thấy lời hăn nói, ánh mắt nàng sáng rỡ lên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở.

Biểu tình thực mê người, hăn thuận thế cúi đầu cắn nhẹ vào đôi môi mềm mại tươi xinh thuần khiết của nàng, tinh tế lấy đầu lưỡi liếm liếm.

Hành động phóng túng bất chợt này của hăn làm nàng khiếp sợ. Nàng thường nhìn thấy cảnh nhị tử khinh bạc tỳ nữ, nàng cũng thường được miêu miêu và đại hoàng liếm hai má, nhưng mà mấy chuyện đó với chuyện này không có giống nhau, cả người nàng đỏ bừng một cách kỳ quái, thân nhiệt tăng lên đột ngột, tim đập thật nhanh như trống trận .

”Người tại sao lại làm như vậy?”

“Nàng không thích sao?” Hăn cười đầy tà ý nhìn sâu vào mắt nàng.

”Ta không biết, ta cũng vẫn hay được Đại Hoàng, Tiểu Bạch, Miêu Miêu, Bì Bì, và Phi Cường liếm vào mặt, nhưng so với người liếm thì không có giống nhau”.

Nàng cứ nhiên coi việc hăn hôn nàng là liếm loạn xạ vào mặt nàng, hăn hơi xị mặt hỏi “Không giống nhau ở chỗ nào?” nàng là vị hôn thê của

hắn, tên gia hỏa nào dám to gan lớn mật động đến vật sở hữu của hắn.

“Bọn họ đều không liếm vào miệng ta, như người vậy”. Thật là lạ nha, hắn bị bệnh hay sao mà hành động lạ thế.

Hoàn hảo,” bọn họ lại là sủng vật bằng hữu của nàng đúng không?”. Hắn thực sự ăn dấm chua rồi, cùng một lũ súc sinh chưa gặp mặt ăn dấm chua.

“Đúng rồi, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không ôm chặt lấy ta như người vờ làm”. Nhìn hắn vẫn nhược yếu đuối không thể nghĩ lại có khí lực mãnh mẽ vậy. “Người không được tùy tiện liếm ta nữa”. Bàn tay nhỏ khế đầy mặt hắn ra xa nàng một chút.

“Này không có gọi là liếm”. Hắn hôn vào đôi môi đỏ au mê hoặc của nàng thêm một lần nữa, dời bàn tay nhỏ bé của nàng ra, tiếng nói nhẹ nhàng nho nhỏ, “ này gọi là hôn”, hắn lại tiếp tục ôm chặt lấy nàng.

Hôn là cái gì nhỉ?

“Đông Mai, ta muốn hôn người”.

Đông mai đang sắp xếp hành lí ở một bên nghe vậy lập tức trở nên ngây ngốc, đồng quần áo trong tay rớt cái bịch xuống đất, cổ cứng ngắt không xoay chuyển đi đâu được, “Tiểu ... Tiểu thư à, người có biết bản thân mình đang nói cái gì không?”. Nàng không thể ngờ được trên đời này có bao nhiêu điểm tốt tiểu thư không học, lại đi học cái hành động làm tổn hại ánh mắt mọi người, bôi nhọ vào lễ giáo truyền thống của nhị tiểu thư.

“Ta chỉ là đang nghĩ muốn hôn thử một cái xem thế nào thôi mà”. Ngày hôm qua, sau khi bị Mạc Lâm hôn, trong đầu nàng lúc nào cũng tơ tưởng tới nụ cười gian đầy tà ý của hắn.

“Tiểu thư, người không phải là đang muốn lấy nô tì ra là vật thí nghiệm đấy chứ?” Đông Mai thật muốn khóc, nàng dù gì cũng vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, có muốn hôn cũng phải hôn nam nhân.

“Không thể sao chứ?” Kinh Vô Tuyết nhìn hành động khẩn trương của Đông Mai mà thần cả người, bộ dạng Đông Mai lúc này thủ thế kín bưng như đang phải đối diện với ác lang.

“Sao tiểu thư lại muốn hôn ta?”. Đông Mai thối lui từng bước, hai tay bịt chặt môi, lời theo khe hở giữa hai bàn tay toát ra ngoài “Người là thiên kim tiểu thư không thể tùy tiện hôn người khác, lại càng không thể hôn một cô nương, đó là không đúng, sẽ bị người ta nhạo báng, còn có thể”

“Sẽ bị như thế nào nữa?” Kinh Vô Tuyết vô cùng tò mò, mỗi một người ai mà chẳng có một cái miệng, vì sao khi nàng bị Mạc Lâm liếm miệng, toàn thân nàng lại nóng bừng lên?

“Nước miếng không sạch sẽ, hôn sẽ bị nhiễm phải bệnh ác tính”.

“Nói bậy, nhị tì ta vẫn thường hôn người khác, mà có bị làm sao đâu”.

“Nhưng ... Nhưng có muốn hôn cũng nên tìm đối tượng”. Đông Mai cơ hồ không biết nên dùng từ thế nào cho đúng.

“Người không phải là đối tượng để hôn sao?”. Kinh Vô Tuyết không hiểu gì hết, đối với nàng mà nói, nhị tì cùng với Đông Mai luôn chiếu cố đến nàng, dù nàng có gây ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ giúp nàng thu hồi tàn cuộc, trên đời này, hai người họ là người tốt nhất đối với nàng.

“Nhưng tiểu thư là một cô nương con nhà gia giáo, muốn tìm đối tượng để hôn cũng là nên tìm nam nhân”. Suy nghĩ một chút, nàng nói ngay “hãy tìm Mạc thiếu gia đi”.

“Ta có hôn qua hẵn rồi”.

“Cái gì?” Đông Mai nhin không được hét lên thất thanh. Cô gia tương lai tay chân thật là nhanh nhẹn.

“Cho nên hiện tại, ta muốn được hôn người”.

“Không thể”. Thanh âm của Đông Mai thét vang kèm theo tiếng gầm gừ.

Nàng, nàng cư nhiên muốn hôn người khác, Mạc Lâm đi nhanh vào phòng, sắc mặt tràn ngập sự giận dữ.

“Mạc thiếu gia”. Đông Mai thấy có cứu tinh đến vội chạy nhanh tới tỏ ý mừng rỡ, “Tiểu thư, ta đi xuống phòng bếp chuẩn bị một ít điểm tâm”. Nói xong nàng hối hả bỏ chạy.

“Tiểu bụi, người ở đâu?” Kinh Vô Tuyệt chạy lui cui ngó nghiêng khắp từng gian phòng mong muốn tìm ra con chuột của mình, bỗng nhiên có tiếng người trao đổi nói chuyện đập vào tai nàng.

”Đã tìm ra chưa? Hiên Viên Vô Cực có thực sẽ đem thứ đó giao cho Mạc Lâm chứ?”

Thanh âm này nghe rất chi là quen tai, nàng không dám đứng lên, vội ngồi thụp xuống, cúi thấp đầu, ngó qua khe cửa, với số giày dép đi trên chân của mấy người họ mà nàng đếm được, thì bên ngoài có một nữ và bốn nam.

“Công chúa ý của người có phải là muốn chúng ta không từ bất cứ thủ đoạn nào cũng phải mang vật đó về, tuyệt không để nó lưu lạc vào tay người khác?”

“Đúng thế, các người cứ làm y như vậy, ta cũng sẽ suy nghĩ thêm. Bây giờ các người hãy đi hết đi, còn Thiết Mạc hãy ở lại”.

“Dạ”. Ba nam tử ngay lập tức biến mất tăm mất tích .

Bỗng đâu đó vang lên tiếng động khe khẽ, khiến cho nữ tử mơ hồ cảm thấy mình bị theo dõi, nàng cảnh giác hô lên “Có người lạ”.

Kinh Vô Tuyệt tận mắt thấy một nam một nữ đang nhẹ nhàng chậm rãi đi về phía mình, trong lòng không khỏi run sợ, lấy tay che miệng, cúi sát người xuống đất, không dám động đậy.

“Chẳng lẽ cảm giác của ta sai sao?” Bước chân của hai người dần chậm lại, cùng nhau quay người rời đi.

Nghe tiếng bước chân xa dần, Kinh Vô Tuyệt lúc này mới dám xuất đầu lộ diện, nàng không thể ngờ rằng trong Mạc phủ lại có người xấu, không biết bọn họ sẽ đối phó với Mạc Lâm như thế nào nhỉ? Nàng có nên nói chuyện này cho hắn biết không? Nhưng hắn rất đáng ghét, đã dùng Tiểu Bụi để uy hiếp nàng, buộc nàng phải ở lại Mạc gia trang.

“Tiểu thư, người ở đâu?”. Tiếng gọi của Đông Mai làm cho suy nghĩ của nàng bị đứt đoạn, nhất thời nàng ngồi sụp xuống đất.

“Ta ở đây”.

“Tiểu thư, người lại ngồi ở dưới đất rồi, ngộ lỡ để ai đó thấy được, sẽ bị cười đấy”. Đông Mai đẩy cửa bước vào phòng, nhìn mà nhìn Kinh Vô Tuyệt.

“Hai chân của ta không sao cử động để đứng dậy được”. Kinh Vô Tuyệt lấy tay xoa bóp bàn chân, bám vào cánh cửa cố gắng đứng dậy.

“Tiểu thư, người có biết không, Sở trang Sở Thủy Liên đã tới Mạc phủ, giờ đang ở Nghênh Tân lâu”. Đông Mai kêu lên, trong giọng nói có chút khó chịu lẫn bất bình.

“Thực sao? Mau đưa ta đi xem”. Kinh Vô Tuyệt ánh mắt tỏa sáng chói lòa.

“Tiểu thư, cũng là nữ nhân như nhau thì có cái gì đáng để xem?” Nàng ta chính là tình địch của tiểu thư mà.

“Ta nghe nói Sở trang Sở Thủy Liên cô nương là mỹ nhân đệ nhất Giang Nam, luôn có vô số vương công quý tộc muốn mà không thể gặp được, nay nàng ta lại đích thân đến Mạc trang làm khách, ta sao lại không nhân cơ hội này đi nhìn ngắm nàng ta một chút chứ”.

“Tiểu thư, chẳng lẽ người một chút cũng không lo lắng Mạc thiếu gia sẽ bị nàng ta cướp đi sao?”

“Nếu thật sự là của ta thì sẽ là của ta thôi. Ta hiểu rõ rằng, trên đời này có một số chuyện dù cưỡng ép hay cầu xin đều vô ích”. Nàng nhún nhún vai, mắt lại ngó ra bốn phía “đúng rồi, mau giúp ta tìm Tiểu Bội đã”.

“Lại là con chuột đó sao? Nó không phải do Mạc thiếu gia giữ sao?”. Đông Mai hốt hoảng, ngó đông ngó tây, nàng sợ nhất trần đời là cái con vật lông màu xám, mềm mềm như nhung, luôn chẳng thể nào biết được sẽ lao ra từ phương nào.

“Ta đã cầu xin với hạ nhân phụ trách trông nom Tiểu Bội rằng cứ tùy tiện dùng một con chuột khác thay thế, còn ta sẽ đưa Tiểu Bội đi. Nhưng mới rồi ta đã tuột tay để Tiểu Bội chạy mất, người mau giúp ta tìm lại đi, mà đừng nói với Mạc Lân chuyện này nhé”. Kinh Vô Tuyệt tự cho mình là thông minh, đắc ý cười. Đáng tiếc một điều rằng nàng quá bất cẩn không chú ý phía sau gì hết.

“Nguyên lai là như thế sao?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Đông Mai, sao mặt người tự nhiên trông căng thẳng quá vậy, có phải là đã tìm được Tiểu Bội rồi không?”. Mắt nàng ngời sáng.

“Có một con chuột đã dọa cho khách quý của ta hoảng sợ. Nó khiến ta thiếu chút nữa bị biến thành trò cười rồi, con chuột đó chạy thoát là do nàng thả ra sao?”

Kinh Vô Tuyệt xoay người, vẻ mặt như chuẩn bị đối diện với bão táp. Trước mắt nàng là gương mặt đang tỏ ra khá bình tĩnh của Mạc Lâm. Trên tay của hắn đang nắm một con chuột mà nàng đã bỏ công bỏ sức tìm này giờ không được. Con chuột vắn vẹo thân mình, kêu chít chít liên tục.

“Ôi trời”. Đông Mai ngã cái rầm xuống đất, hôn mê tấp lự.

“ Hay quá, người tìm được nó rồi”. Kinh Vô Tuyệt vô từ mỉm cười, hai bàn tay xòe ra chờ đợi tiếp nhận Tiểu bụi, đáng tiếc hắn không cho nàng được toại nguyện.

“Tiểu nương tử thân yêu của ta, nàng nói xem ta nên xử trí ra sao với cái đại họa đáng chết này bây giờ” . Mạc Lâm nghiêm khắc không cười chút nào.

“ Đương nhiên là người phải giao nó lại cho ta rồi Người là chủ tử của Mạc Phủ , người sẽ không xuống tay với một con chuột bé nhỏ chứ”. Nàng phát hiện chính mình không có dũng khí đối diện với gương mặt tức giận của hắn.

Mạc Lâm cũng phát hiện mình không thể tỏ ra tức giận lâu với nàng được, hắn trầm giọng nói “Ta có thể giao nó lại cho nàng, nhưng có một điều kiện là nàng phải giam nó lại trong lồng sắt, tuyệt đối không để cho nó dọa người khác sợ”.

“Ta biết, ta sẽ không tùy tiện thả nó ra nữa đâu”. Tiếp nhận con chuột từ tay Mạc Lâm, nàng hoan hỉ kêu lên “Tiểu Bụi”. Khẽ vuốt bộ lông chú chuột nhỏ, gương mặt nàng lúc này hiển lộ ra biểu hiện vô cùng ôn nhu.

Mạc Lâm đã định bỏ đi ngay không dây dưa phí thời giờ ở lại đây nữa, nhưng trong thời khắc xoay người, ánh mắt của hắn bắt được hành động này của nàng, toàn thân ngay lập tức khựng lại.

“Khoan đã”. Đúng lúc này, bàn tay nàng cũng vươn ra giữ tay hắn lại, bộ dáng tỏ ra vô cùng cẩn trọng.

Hắn giả vờ ho khan vài tiếng, che dấu nụ cười hé lộ trên môi hỏi “Còn chuyện gì nữa sao?” .

”Người mau đi theo ta”.

”Có chuyện gì mà thần bí quá vậy?”.

“Chuyện này chỉ có thể nói riêng với người thôi, không thể để cho người thứ ba nghe thấy được”. Nàng đưa mắt nhìn một đám thuộc hạ của hắn ở đằng sau, đồng thời đưa tay lên miệng ra hiệu đây là chuyện cơ mật. Hành động của nàng thập phần quái dị.

“ Được rồi”. Mạc Lâm nhướn mày cười cười ra hiệu cho thủ hạ rút lui, rồi đi đến bên cạnh nàng.

Nàng nhanh nhẹn kéo tay hắn đi vào một góc khuất, ngó ngó nghiêng nghiêng khắp mọi nơi, sau đó mới cố rướn người, kiễng chân ghé vào tai hắn, định nói nhỏ cho hắn nghe.

Hơi thở ấm áp từ miệng nàng phả vào tai hắn, mùi hương thiếu nữ từ người nàng tỏa ra kích thích mũi hắn, hắn căn bản không còn tỉnh táo để mà lắng nghe nàng đang nói cái gì nữa, dục vọng từ trong tâm của hắn thiêu đốt thân thể.

“Đã nghe rõ chưa?” Nàng hỏi lại hắn.

“Nàng nói lại lần nữa đi”. Đôi mắt của hấn ngập tràn dục vọng, chăm chú nhìn cái miệng nhỏ đỏ au như trái anh đào của nàng. Nếu không vì ngần ngại ánh mắt tò mò của mọi người, hấn sẽ ngay lập tức ôm chặt nàng, rồi hôn liên tục vào môi nàng.

“Ta nói là ta nghe được có một nhóm người muốn gây bất lợi đối với Mạc phủ”. Nàng cố ý hạ thấp giọng nói thật nhỏ.

“Gây bất lợi đối với Mạc phủ sao?” Hấn nhướn mi.

“Ồi! đừng có nói lớn tiếng, có người nghe thấy bây giờ”. Nàng nhanh nhẹn lấy tay che miệng hấn lại, nhìn ngó xung quanh một hồi, mới tiếp tục nói “Đây là ta trong lúc đi tìm Tiểu Bụi vô tình nghe thấy, vốn là không định nói cho người biết đâu, sau ta ngẫm lại thấy trong trang viện có rất nhiều người vô tội, không thể để họ chịu khổ được, nên quyết định nói cho người nghe để người biết mà có biện pháp đề phòng”.

“Nàng quan tâm tới ta hả?” Mạc Lâm nắm lấy bàn tay nàng đang che miệng hấn.

“Ai quan tâm gì người. Người ta chỉ là không hy vọng đại nương và đại bá phụ đã già rồi mà vẫn còn phải lo lắng bất an thôi”. Nàng cố dang tay mình ra khỏi tay hấn “Người mau buông tay ta ra đi, ngộ lỡ để ai đó nhìn thấy sẽ không hay đâu”.

Sự thật là từ nãy tới giờ đã có rất nhiều người đi qua nhìn thấy rồi mà.

“Có sao đâu, nàng chính là thê tử chưa cưới của ta”.

“Còn chưa phải mà, bản thân ta cũng không muốn gả cho người đâu”. Nàng trợn mắt lên nhìn hấn, hai bên má ửng hồng. “Hơn nữa, người vẫn còn Liễu cô nương cùng Sở cô nương đấy thôi”.

“Sở cô nương đến đây là vì có công việc, nàng lại ăn dấm chua hả?”

“Người nói chuyện đứng đắn một chút đi”. Nàng huých khủy tay vào ngực hắn, ngay tức khắc đã bị hắn bắt được.

“Thì ta vẫn nói chuyện đứng đắn đấy thôi”. Ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn nàng “Hôn ước của ta và nàng không thể thay đổi, hãy thử ngẫm lại xem, nếu ta nói cho mẹ của ta nghe hôn ước bị hủy, chắc chắn mẹ ta sẽ rất thương tâm, mà mẹ ta thì thích nàng như vậy”.

Kinh Vô Tuyệt kinh ngạc, “ ta không nghĩ tới điểm này”.

“Nếu thực sự nàng chán ghét ta không muốn có quan hệ gì với ta như vậy, ta có thể để cho nàng đi, nhưng nàng có bao giờ thử nghĩ tới suy nghĩ trong lòng mẹ của ta lúc đó không? Mẹ ta nhất định sẽ cho rằng ta khi dễ nàng, khiến cho nàng thương tâm rời đi”. Hắn nói xong thì buông tay nàng ta.

Bộ điệu ai oán của hắn khiến cho nàng không đành lòng.

“Người đừng như vậy nữa, không ai nhìn thấy lại tưởng ta khi dễ người”. Kinh Vô Tuyệt thành tâm an ủi hắn “được rồi mà, ta không nói tới chuyện từ hôn nữa là được rồi chứ gì”.

Thật là kỳ quái, bên người hắn chẳng thiếu gì hồng phấn giai lệ (mỹ nhân), vì cái gì mà hắn cứ nhất thiết muốn giữ nàng như vậy nhỉ? Một điều khó hiểu đây bí ẩn nảy sinh rồi ngưng tụ trong lòng nàng.

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bữa trước lúc Mạc Lâm định đưa Kinh Vô Tuyệt đi Tô Châu trà phường, thì quản sự lại vào thông báo có việc gấp, nên Mạc Lâm đành hứa hẹn ngày khác sẽ đưa nàng đi.

Bữa nay lúc nàng đang đứng chờ Mạc Lâm đưa nàng rời khỏi Mạc gia, thì nàng vô tình nhìn thấy Sở Thủy Liên đang ở phía trước, Sở Thủy Liên trông chẳng khác nào cây ngọc đón gió, mềm mại như nước, cao nhã xuất trần, sóng mắt lưu chuyển linh động đầy tự tin, bất cứ ai được diện kiến dung nhan của nàng ta có lẽ đều không tránh khỏi động tâm.

“Phải chăng người chính là Sở Thủy Liên cô nương, người thật đẹp”.

Sở Thủy Liên nhìn lại Kinh Vô Tuyệt , giọng nói có chút bần khoản “Xin hỏi cô nương là.....”

“Tên ta là Kinh Vô Tuyệt, người cứ gọi ta là Tuyệt nhi thôi”. Nàng vừa nói vừa kéo cái lồng có đựng Tiểu Bụi vào sát người.

“Ra cô nương chính là Kinh gia tam tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu”.Tiếng nói của Sở Thủy Liên thật là ngọt ngào ôn nhu nghe mà động lòng người, khi nàng nói đôi mắt màu nâu nhạt của nàng có chút buồn buồn.

“Người đã nghe qua tên ta rồi sao?” Không có lẽ nàng lại nổi tiếng đến thế.

“Sự việc vị hôn thê của Mạc thiếu gia tới chơi, toàn trang trên dưới không ai không biết”. Sở Thủy Liên cũng vì việc này mà đến đây. Nàng muốn nhìn xem rốt cuộc Kinh Vô Tuyết có mị lực ghê gớm tới mức nào mà khiến cho Mạc Lâm quyết không giải trừ hôn ước, nàng hiểu rất rõ con người Mạc Lâm không phải là loại người có thể dễ dàng tuân theo sự sắp đặt của cha mẹ và để cho người khác dặt mũi thế này.

“Thực ngỡ ngàng, hôn ước đó kỳ thật đều là do các vị trưởng bối khởi xướng, chứ không phải do chủ ý của chúng ta”. Kinh Vô Tuyết đáp lời, mặt đỏ hồng lên vì ngỡ ngàng, đối mặt với Giang Nam đệ nhất tài nữ, một người cầm kì thư họa không gì không tinh thông, khác hẳn với một thiên kim tiểu thư bất tài vô dụng như nàng, nên nàng không khỏi có chút ngỡ ngàng ngùng.

“Người thực sự rất chi là may mắn đấy người có biết không?” Ít nhất cha mẹ của nàng ta đã vì nàng ta mà tìm một chỗ môn đăng hộ đối, kết hôn rồi thì không còn phải lo lắng gì hết. Còn vận mệnh cuộc đời nàng hoàn toàn nằm trong tay các vị trưởng bối, nhưng họ một chút cũng không lo lắng gì cho nàng, đối với họ mà nói, nàng cũng chỉ là một món hàng có giá trị, bản thân nàng cũng đã vì việc buôn bán của gia đình mà chịu hy sinh rất nhiều thứ.

“Thật vậy sao?” Kinh Vô Tuyết không rõ tại sao trong mắt Sở Thủy Liên lại ngập tràn sự bi ai như vậy. Sức khỏe của nàng từ nhỏ đã rất yếu kém, nên được phụ thân hết lòng nuông chiều, lại ảnh hưởng tư tưởng của hai chị gái. Nàng luôn cho rằng hôn nhân phải tự do chính bản thân mình định đoạt, không thể như các thiên kim tiểu thư của các gia đình danh môn khác, không có quyền quyết định hôn sự, cha mẹ đặt đâu phải ngồi đó, số phận như vậy thật bi ai.

“Nó chính là con chuột lần trước đã quậy phá loạn cả lên đúng không”. Sở Thủy Liên xoay người, dò xét chiếc lồng sắt có cất giữ con chuột đang say ngủ.

“Đúng rồi, nó chính là bằng hữu của ta, tên là Tiểu Bụi”. Nàng vừa nói, vừa cẩn thận nâng cao chiếc lồng sắt.

Sở Thủy Liên nghe vậy mà giật mình, lùi về sau vài bước “ngươi nghĩ sao mà lại nuôi dưỡng nó”.

“Nó với ta giống nhau, từ nhỏ đã không có mẹ”. Kinh Vô Tuyệt cúi đầu, nhẹ nhàng nói băng quơ.

“Thực xin lỗi”. Sở Thủy Liên ngạc nhiên, “ ta không biết việc này, Mạc công tử không có nói cho ta nghe”.

“Không sao đâu, xem ra ngươi rất thân với Lân ca ca?”

“Sao lại gọi là Ca ca? Hẳn là vị hôn phu của ngươi mà ”. Chẳng nhẽ nàng vẫn còn cơ hội sao ?

“Đúng thế, nhưng ta không hề muốn lập gia đình, lập gia đình thì có cái gì tốt chứ, thời gian hạnh phúc sau khi kết hôn sẽ trôi qua rất mau, bản thân mình sẽ nhanh chóng bị quên lãng, nam nhân nào mà chẳng có ba thế bốn thiệp, không kể tới các tình nhân ở bên ngoài, ta không muốn mình phải sống trong sự ghen tuông và chờ đợi mỗi mòn Đây cũng là lời nhĩ tử của ta nói với ta đó”.

“Nhĩ Tử của ngươi nói đúng đấy, nhưng đó luôn là sự thật không thể thay đổi”. Sở Thủy Liên sâu kín thở dài.

“Ai nói vậy? Nữ nhân cũng có quyền lựa chọn chứ, không việc gì phải làm những việc mà mình không muốn, còn nếu không thể trốn tránh hôn sự thì cứ tranh thủ chơi cho thoải mái trước đã rồi tính sau”.

“Ta..... Có thể sao?”. Sở Thủy Liên tự giễu cợt chính bản thân mình.

“Tuyệt nhi, nàng chạy tới đây làm cái gì, chúng ta nên đi thôi Thủy Liên cô nương, nàng cũng ở đây sao?”. Mạc Lâm tiến lại gần hai người, miệng cười tươi nhìn hai người hỏi “các nàng vừa mới nói chuyện gì vậy”.

Hôm nay là ngày nàng rời khỏi Mạc trang nhưng Mạc Lâm không tiễn nàng mà lại đi cùng Kinh Vô tuyết, Sở Thủy Liên cảm thấy trái tim mình như bị rớt xuống vực sâu, trong mắt hấn hoàn toàn không có nàng, nàng mỉm cười yếu ớt nói “Chúng ta nói chuyện vu vơ thôi, không có gì đâu. Mà số hàng hóa Mạc công tử cần ta đã sai người đưa tới cho Mạc trang rồi, nếu vừa lòng xin lần sau lại mua hàng của Sở trang ta nữa”.

“Ta sẽ phái người tới tiễn nàng về”. Mạc Lâm mỉm cười đáp lời.

Kinh Vô Tuyết nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu của hấn, trong lòng không khỏi có cảm giác buồn buồn.

“Không quấy rầy hai người nữa, Thủy Liên xin cáo từ”. Sở Thủy Liên khẽ cúi người hành lễ.

“Từ từ đã, hay chúng ta cùng nhau vào thành đi, dù sao nàng cũng phải trở về, cũng thuận đường mà”. Kinh Vô Tuyết vô tư đề nghị.

“Như vậy có được không?” Sở Thủy Liên hỏi Kinh Vô Tuyết nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú vào gương mặt vẫn luôn tươi cười của Mạc Lâm, nam tử này khiến cho nàng vừa yêu lại vừa hận. Cư xử của hấn với nữ nhân luôn quá ôn nhu, khiến cho nữ nhân nào cũng ảo tưởng vào tình yêu của hấn với mình, rồi tình nguyện trầm luân trong đó. Trong mắt của mọi người hấn là một công tử phong lưu, nhưng nàng biết bản tính hấn không phải vậy.

“Tuyệt nhi đã nói vậy thì chúng ta cứ làm như vậy đi”. Từ lúc hiểu được tâm ý của mình với Tuyệt nhi, hấn đương nhiên phải có đãi ngộ khác biệt đối với nàng.

“Sở cô nương, ba người chúng ta cùng ngồi chung xe ngựa đi, người là thần tượng của nhị tử, nếu tử ấy biết ta thân mật với người thế này, tử ấy nhất định sẽ ghen tị cho xem”. Kinh Vô Tuyệt cao hứng ôm chặt lấy tay của Sở Thủy Liên.

Nhìn Tuyệt nhi khờ dại ngây thơ như một đứa trẻ, Sở Thủy Liên tựa hồ có thể hiểu được tại sao Mạc Lâm lại điên đảo vì nàng ta như vậy.

Mười hai chiếc xe ngựa tạo thành một đội chậm rãi xuất phát rời khỏi Mạc gia trang.

“Thiếu gia, người thật lòng muốn cưới Kinh gia tam tiểu thư làm vợ sao?” Mạc Li đang điều khiển xe ngựa lên tiếng hỏi Mạc Lâm, đồng thời cũng kín đáo quan sát biểu cảm trên mặt của Mạc Lâm, Mạc Li bản tính xưa nay luôn lạnh lùng nên giọng nói cũng lạnh tanh.

Mạc Lâm gật đầu, ánh mắt vô cùng ôn nhu nhìn về bóng người đang trên xe ngựa bên cạnh.

Mạc Li cúi đầu lén dấu sự kinh ngạc, bởi vì hắn chưa từng nhìn thấy thần thái của thiếu gia lại có thể ôn nhu như vậy.

Đây quả thực là chuyện lạ nên hắn không nhịn được lên tiếng hỏi “Thế còn chuyện với Thủy Liên cô nương thiếu gia tính như thế nào? Chúng ta cùng với Sở trang hợp tác làm ăn lâu năm, Sở lão phu nhân luôn mong muốn thiếu gia trở thành cháu rể, nếu giờ để Sở trang biết được người đã quyết cưới người khác làm vợ chẳng biết họ sẽ nghĩ sao”.

Mạc Lâm khẽ liếc mắt nhìn sang nhìn Mạc Li, ánh mắt tỏ ý khó hiểu lên tiếng hỏi “Người hôm nay có vẻ nhiều lời khác hẳn bình thường nhỉ”.

Không lẽ Mạc Li để ý tới Sở Thủy Liên? Mạc Lâm đoán vậy nhưng không hỏi thẳng, bởi vì Mạc Li ngày thường luôn giữ đúng phận sự, chỉ nói chuyện liên quan tới công việc.

“Thuộc hạ không dám”. Mạc Li cúi đầu, cố gắng dấu đi cảm xúc của bản thân.

Mạc Lâm cũng tỏ ra thờ ơ bình thản nói “Hôm nay chúng ta vào trong thành, người hãy tới Sở trang giúp đỡ Mạc Cấn cùng Mạc Chấn hộ tống hàng hoá”.

“Dạ”. Mạc Li tuân mệnh không dám nhìn Mạc Lâm lần nào nữa. Mạc Lâm vẻ ngoài tuy ôn hoà, kỳ thật lại rất bình tĩnh, sâu sắc, lạnh lợi, thông minh thường làm người ta kinh ngạc, cho nên tuổi tuy còn trẻ mà đã giúp cho việc kinh doanh của gian đình làm ăn phát đạt, gia tài vô biên.

Mạc Li tự dặn mình lần sau phải vô cùng cẩn thận.

“Được, đi thôi”.

“Thuỷ Liên cô nương, bộ y phục màu xanh thêu kim tuyến mà người đang mặc cũng rất sao lại phải đổi bộ khác làm gì?” Kinh Vô Tuyệt ngồi cùng xe ngựa với Sở Thuỷ Liên, mắt mở tròn vo nhìn Sở Thuỷ Liên thay y phục với một tốc độ cực nhanh, “Mà nha hoàn của người đâu, người không mang nàng theo cùng hả?”

“Ừm, ta không mang theo”. Sở Thuỷ Liên vừa trả lời vừa chuyên chú chỉnh trang lại y phục.

Kinh Vô Tuyệt vẫn nhìn Sở Thuỷ Liên, nàng thấy có gì đó là lạ, nhưng Thuỷ Liên không muốn nói nên nàng cũng không tiện hỏi tiếp. Nàng quay đầu đi, kéo cao tấm rèm xe, nhìn thấy xe của Mạc Lâm cùng Mạc Li đi phía trước, nhất thời trong lòng tự dừng thấy hơi khó chịu.

Mạc Lâm luôn miệng nói thích nàng, thế sao còn thân mật với nhiều nữ nhân khác như vậy? Nhị tỷ của nàng nói quả nhiên không sai, đã là nam nhân thì ai cũng háo sắc.

Xe ngựa chạy từ Mạc trang tới lúc vào được trong thành ước chừng khoảng hai canh giờ.

Suốt đoạn đường đi, Kinh Vô Tuyết nhìn ngắm phong cảnh nông thôn lạ mắt nên hưng phấn vô cùng, nàng ngó đầu qua cửa sổ xe la lên “Thủy Liên tỷ tỷ à, có thiệt là nhiều đồng ruộng, nhà cửa và gà nữa”.

“Tiểu thư à, mấy cái đó có gì mà phải ngạc nhiên, Tô Châu của chúng ta cũng có mà”, Đông Mai cất tiếng nói. Chỉ có điều, tam tiểu thư ngày thường không ra khỏi nhà bao giờ nên mới ít gặp mấy cảnh này thôi.

“Dừng lại! dừng”. Mạc Lân sau khi ra lệnh cho cả đội xe dừng lại thì cất tiếng ra lệnh “ở phía trước có bão cát rất lớn, mọi người ngồi yên trong xe ngựa”. Dọc suốt con đường đi, dung nhan của Kinh Vô Tuyết đã khiến cho không biết bao nhiêu người ngẩn ngơ ngắm nhìn, làm hẳn vô cùng bức xúc, hận không thể đem đôi mắt của mấy người đó vứt đi luôn cho rồi.

“Người nói thiệt sao? Vậy người cũng nên ngồi yên trong xe ngựa”. Kinh Vô Tuyết nhìn Mạc Lân, ánh mắt tràn ngập sự lo lắng quan tâm.

“Cảm ơn nương tử quan tâm, ta sẽ không sao đâu”.

“Ta muốn cưỡi ngựa quá đi”. Bởi vì Kinh Vô Tuyết từ nhỏ cơ thể yếu nhược, người nhà kiên quyết không cho nàng ra khỏi nhà hưởng hồ cưỡi ngựa. Ở Đại Đường con gái cũng được phép cưỡi ngựa, nên mỗi lần nhìn bộ dáng của đại tỷ lúc cưỡi ngựa là nàng lại thấy vô cùng ngưỡng mộ.

“Tiểu thư, cưỡi ngựa thực sự rất nguy hiểm, lão gia đã dặn dò nô tỳ tuyệt đối không được để cho người cưỡi ngựa, nếu lỡ để cho người cưỡi ngựa rồi phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nô tì chỉ có nước lấy cái chết mà tạ tội”. Sắc mặt Đông Mai vô cùng nghiêm trọng cất tiếng ngăn cản.

“Ta biết rồi, mau lại đây, ta sẽ không cưỡi ngựa nữa là được chứ gì”. Kinh Vô Tuyết buộc lòng từ bỏ ý định, đúng lúc này ven đường đột nhiên

xuất hiện những con vật vô cùng to lớn thu hút sự chú ý của nàng “Oa! Các người mau nhìn xem, đó là con gì mà có thể to lớn như vậy nhỉ?”.

“Đó là con voi”. Sở Thủy Liên hướng về phía những con voi to lớn mà Kinh Vô Tuyệt chỉ, giải thích “ Nghiễm Châu thành là nơi giao thương hàng hóa của cả vùng biển phía nam bắc này, những con voi lớn đó có lẽ đến từ Phù Nam [1] hoặc Tịch Thực [2]”.

“Còn những con vật giống ngựa mà lại cõng trên lưng những ngọn núi nhỏ, miệng nhỏ hơn miệng ngựa đó là con gì?”

“Đó là những con lạc đà đến từ Tây Vực”.

“Thủy Liên tử, người biết nhiều nhỉ”. Kinh Vô Tuyệt hai mắt sáng lóa ngập tràn sự sùng bái. Sở Thủy Liên kiến thức sâu rộng, tài mạo song toàn, Mạc Lâm chú ý tới nàng cũng phải, ngay như nàng là nữ nhân dù không muốn mà vẫn không kiềm chế được, xao động cả trái tim.

“Chỉ là chút kiến thức thôi mà”. Sở Thủy Liên cười yếu ớt, nàng thật sự không thể ghét một kẻ “tình địch” như Kinh Vô Tuyệt được.

“Còn kia là cái gì?” Kinh Vô Tuyệt chỉ tay về phía một vật trông rất lạ mắt.

Đột nhiên—

“ Tuyệt Nhi, mau trốn vào trong xe ngựa”. Mạc Lâm cảnh báo xong thì vội vàng ra lệnh cho đội xe dừng lại.

“Sao thế? Có chuyện gì thế?” Kinh Vô Tuyệt không nghe lời, ngược lại còn thò đầu ra ngoài cửa sổ ngó nghiêng, trong lúc nàng không phòng bị một trận mưa tên bay tới.

May mắn là phần lớn số tên đều bị Mạc Lâm đánh gãy, nhưng vẫn lọt lưới một vài mũi tên bắn trúng vào cửa sổ.

Kinh Vô Tuyết chứng kiến cảnh này mà choáng váng tinh thần, Mạc Lâm sử dụng chiêu ‘tượng bạch trăm kê’ [3] liên tục đánh gãy số tên bay tới, nàng không ngờ nổi Mạc Lâm võ công lại có thể lợi hại như thế.

“A! tiểu thư, mau vào đây”. Đông Mai sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Sở Thủy Liên cũng kinh hãi thất sắc la lên “Đúng đó, Kinh cô nương đừng ngó đầu ra ngoài cửa sổ nữa nguy hiểm lắm”.

“Gọi ta là Tuyết nhi chứ”. Kinh Vô Tuyết bị Đông Mai kéo mạnh vào trong xe ngựa, nhưng đôi mắt tò mò vẫn nhìn không nổi ngó nghiêng ra ngoài, bắt gặp cảnh một tên thích khách che mặt cầm đao đánh tới “Này, bọn họ vì sao lại phải che mặt kín bưng chỉ để lộ mỗi đôi mắt như vậy hả? bọn họ không nóng sao chứ?”

“Tiểu thư, đó là bọn người xấu, sợ dĩ bọn họ che mặt là vì không muốn có người nhận ra”. Đông Mai thật phục tiểu thư sát đất luôn, thời điểm nguy hiểm thế này mà tiểu thư vẫn còn tâm tình tìm hiểu mọi chuyện “Tiểu thư kéo rèm xe xuống đừng có lại gần quá như thế”.

“Không thể nào có chuyện gì đâu, ta chỉ nhìn có một cái thôi mà”. Đột nhiên, ánh đao sáng lòe quét ngang tới, may mắn cho Kinh Vô Tuyết đã thông minh lùi vào trong xe kịp thời.

Đông mai sợ tới mức mắt mở trừng trừng ngất xỉu tại chỗ.

Đúng lúc này, xe ngựa bỗng dừng bị lay động mạnh, tên thích khách che mặt thừa cơ tiến lại gần chiếc xe ngựa.

Hắn điều khiển xe ngựa phóng đi như tên bay, sự việc phát sinh quá nhanh khiến bọn người Mạc Lâm phản ứng không kịp.

“Thật đáng chết mà”. Mạc Lâm cao giọng “đuổi theo”.

Mấy người bọn Mạc Lâm đuổi tới một vùng núi non hoang sơ vắng vẻ thì bị mất dấu, không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe ngựa đâu nữa.

“Bọn chúng có chạy đằng trời”. Mạc Li cười lạnh.

“Những người này rõ ràng đã phục kích chờ đợi cho chúng ta rời thật xa khỏi phạm vi thế lực của Mạc gia trang rồi mới hành động, có thể thấy được đây là kế hoạch được tính toán hết sức chu đáo. Đáng giận thật!”.

“Thiếu gia, người xem trên cây kia”. Một mũi tên được cắm phập vào chỗ rất cao ở trên cây, đầu mũi tên có cột một bức thư nhỏ.

Mạc Lâm không suy nghĩ nhiều, nhanh nhẹn phi thân lên cây để rút mũi tên ra, ném xuống cho Mạc Cấn đỡ lấy. Rồi hăm phóng xuống, mở thư ra đọc. Trong thư viết rằng:

Gửi Mạc thiếu trang chủ

Vị hôn thê của người đang nằm trong tay chúng ta, hạn cho người trong ba ngày phải giao vật mà Hiên Viên Vô Cực đã giao cho người tại Phong đình cách thành Nghiêm Châu mười dặm, nếu không nghe lời sẽ phải nhận lấy hậu quả nghiêm trọng .

“Thiếu gia, trong thư nói gì?” Mạc Cấn vội hỏi.

“ Đáng chết!” Mạc Lâm phẫn nộ hét vang. Trong lòng hăm âm thầm thề rằng, hăm tuyệt sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương Kinh Vô Tuyệt.

Nhìn thấy tia độc ác lóe lên trong mắt Mạc Lâm rồi biến mất, Mạc Li cùng Mạc Cấn không tự chủ được toàn thân khẽ run rẩy, hãi người nhìn

nhau trong đầu đồng loạt có suy nghĩ y như nhau ‘xem ra, mấy cái tên cướp chết tiệt đó thật xui xẻo mới đụng vào diêm vương Mạc Lâm’.

Chú giải :

1. Phù Nam là : tên phiên âm Hán-Việt của một quốc gia cổ trong lịch sử Đông Nam Á, xuất hiện khoảng đầu Công Nguyên, ở khu vực hạ lưu và châu thổ sông Mê Kông. Theo nhiều thư tịch cổ Trung Quốc, thì trong thời kỳ hưng thịnh, vương quốc này về phía Đông, đã kiểm soát cả vùng đất phía Nam Trung Bộ (Việt Nam), về phía Tây đến thung lũng sông Mê Nam (Thái Lan), về phía Nam đến phần phía Bắc bán đảo Malaixia.

2. Tịch Thực : Ko tìm thấy tài liệu nói về vương quốc này – ai biết giải thích giúp ta với nha.

3. Tượng bạch trảm kê : Voi trắng chém gà.

Xe ngựa chạy mãi miết không dừng.

“ Tuyệt Nhi cô nương, người muốn làm cái gì vậy? Người đừng có ra ngoài đó, ta sợ quá, Đông Mai mau tỉnh lại”. Sở Thủy Liên kinh hoàng sợ hãi, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Thực xin lỗi, xin hỏi một chút”. Kinh Vô Tuyệt lên tiếng hỏi tên hắc y nhân đang đánh xe ngựa, hắn quay lại nhìn nàng nhú mày né người tránh sang bên cạnh một chút.

Đông Mai bị dọa sợ tới ngất xỉu giờ đã được Sở Thủy Liên đánh thức dậy, vừa tỉnh lại đã thấy tiểu thư đang tiếp cận với tên hắc y nhân xấu xa đang đánh xe ngựa, tiểu thư sao có thể hành động tùy tiện gây nguy hiểm như vậy chứ? Nàng một lần nữa vô cùng kinh hãi hét toáng lên “Tiểu thư, người làm gì vậy? Người mau mau trở vào trong xe ngồi yên đi”.

Tiểu thư ít giao tiếp với bên ngoài, bản tính đơn thuần thiện lương chẳng biết rằng lòng người hiểm ác, vạn nhất tên hắc y nhân kia có mưu đồ ác ý gì đó, tiểu thư tiếp cận hẳn chẳng phải hết sức nguy hiểm sao?

Kinh Vô Tuyệt quay lại nhìn Đông Mai mỉm cười trấn an, rồi thản nhiên xốc rèm che của xe ngựa lên, thuận thế ngồi xuống bên cạnh hắc y nhân, “Chúng ta hiện tại đi đâu đây?” Cảnh sắc bốn phía trôi qua cực nhanh, xe chạy mãi không có dấu hiệu chậm lại, quang cảnh càng lúc càng vắng vẻ hoang sơ, chẳng biết được nơi nào nữa?

Tên hắc y nhân liếc mắt nhìn Kinh Vô Tuyệt, ánh mắt lộ vẻ quái dị, khó hiểu, không nói một câu vẫn chuyên chú đánh xe.

“Tiểu thư, người mau vào trong này đi”. Đông Mai sợ hãi tới mức nhũn hết cả chân, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Không có việc gì đâu”. Nàng quay đầu vẫy vẫy cánh tay tỏ ý không cần lo lắng, rồi lại tiếp tục hỏi tên hắc y nhân đánh xe “các người mặc kín mít như vậy mà không thấy nóng sao? Thời tiết tháng này lại oi bức quá đi”. Nàng nói một thôi một hồi, xong rút từ trong người ra chiếc quạt – tự quạt mát.

Tên hắc y nhân tới giây phút này vẫn luôn trầm mặc, nhưng không tự chủ nổi hai mắt cứ liên tục liếc nhìn Kinh Vô Tuyệt. Vị cô nương này không chừng nào có vấn đề, nàng quá to gan lớn mật, ai đời lại đi nói chuyện với tên bắt cóc mình, nàng thần kinh rồi, bộ nàng không sợ hẳn một đao giết chết nàng sao?

“Chúng ta còn phải đi bao nhiêu lâu nữa?” Nàng hỏi lại lần nữa, ánh mắt nhìn chăm chú vào con ngựa đang chạy, trong lòng thầm suy nghĩ, con ngựa này đẹp quá đi, thật cao lớn.

Chúng ta? Tên hắc y nhân không nhìn nổi chau mày, cổ họng nghẹn lại. Bộ vị cô nương này không biết nàng là con tin sao?

“Người bị câm điếc hả? hay là không thích nói chuyện? A Lâu nhà chúng ta cũng luôn im lặng như người vậy, A Lâu làm hộ viện cho nhà ta đó mà, rất chi là lợi hại nha, không chỉ biết võ công mà còn biết chữa bệnh, thông thạo về các loại hoa cỏ, Đại Hoàng, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, Miêu Miêu, Bì Bì, Phi Phi, Phi Cường và ta đều nhờ A Lâu chữa bệnh hết”.

Hắc y nhân nghe vậy thấy hơi sờ sợ, hắn nghĩ có lẽ do nàng mắc bệnh truyền nhiễm khó chữa nên mới không sợ chết như vậy, hắn lại ngồi cách xa nàng ra thêm chút nữa.

“Một mình người chạy xe ngựa này nhất định là rất vất vả. Các người không phải có nhiều người lắm sao, vậy lát nữa có đổi người điều khiển xe ngựa không?”

“Không”, hắn tưởng nàng hỏi vậy để tìm cơ hội chạy trốn.

“Ra người không phải bị câm điếc”. Kinh Vô Tuyệt hưng phấn ngồi sát gần hắn, thấp giọng nói “này, ta với người thương lượng đi, người đã đánh xe lâu như vậy chắc mệt lắm, xe ngựa lại trở nhiều người như vậy, để ta đánh xe thay cho người nhé”.

“Tiểu thư”. Đông Mai mắt trắng dã, không nghĩ tới trong hoàn cảnh này mà tiểu thư vẫn còn làm nũng với tên xấu xa đó để đòi được làm người điều khiển xe ngựa.

“Cho ta điều khiển xe ngựa một chút thôi cũng được”.

Hắc y nhân không thèm để ý tới lời nàng nói, hắn tránh xa nàng ra, nam nữ thụ thụ bất thân .

Kinh Vô Tuyệt cười làm khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng, “ Ta cho tới tận bây giờ vẫn chưa được đánh xe ngựa lần nào, người cho ta điều khiển xe ngựa một lần thôi, ta sẽ rất ngoan tuyệt đối không chạy trốn đâu”.

Hắc y nhân cả kinh, sự khờ dại của nàng quay y hết như những gì hắn đã được nghe kể.

“Thôi được rồi, không cho thì thôi, người cũng xấu xa y như Mạc Lâm, đã không cho ta cưỡi ngựa thì chớ lại còn không cho ta điều khiển xe ngựa luôn”. Nàng cúi đầu trầm ngâm, vẻ mặt có chút buồn buồn, bất chợt nàng nghĩ ra một chuyện “Đúng rồi, người có đói bụng hay không? Ta đói quá đi mất. Người có muốn ăn điểm tâm với ta không?”. Nàng vừa nói vừa rút từ trong tay áo ra một chiếc bánh.

“Không cần”, hắc y nhân đề cao cảnh giác, trực giác cho hắn biết đó chắc hẳn là thứ có độc.

“Người không ăn sao? Vậy để ta kêu Tiểu Bụi đến cùng ăn”. Nàng kéo rèm xe, lôi ra một chiếc lồng sắt.

Tiểu Bụi? Trong lòng hắc y nhân tràn ngập sự hồ nghi, trái tim hắn giật thót mấy nhịp, vị cô nương này rút cuộc là loại người nào đây?

Mắt hắn không tự chủ được ngó xem nàng làm gì, rèm xe vừa được kéo lên, một bóng đen bay vút ra nhanh như chớp bám chặt vào mặt hắn, liên tục cào cào, hắn kêu lên thảm thiết vì sợ đó là vật có độc, tay chân hắn luống cuống muốn gỡ vật đó vút đi, nhưng vật đó rất nhanh nhẹn đều né tránh được rồi lại cào liên tiếp vào mặt hắn.

“Tiểu Bụi, người không thể vô lễ như vậy biết không”. Kinh Vô Tuyệt kịp thời giúp hắn gỡ con chuột ra, “thực lòng xin lỗi, Tiểu Bụi nhà chúng ta mỗi lần rời khỏi lồng sắt hành động sẽ bị mất kiểm chế”.

Trời ơi! Đông Mai nghe tiểu thư lên tiếng giải thích với tên bắt cóc mà suýt chút ngất xỉu.

Ra là một con chuột! Hắc y nhân thầm mắng chính mình sao lại có thể sợ hãi chỉ vì một con chuột làm loạn được cơ chứ. Trong phút lơ đãng,

khăn bịt mặt của hắn đã bị tuột xuống, diện mạo của hắn cũng vì vậy mà bị bại lộ.

“Đáng chết thật”. Gương mặt của hắn đã bị nàng nhìn thấy.

“Bộ dáng của người một chút cũng không đáng sợ, vì cái gì mà phải che mặt thế?”. Kinh Vô Tuyệt nhìn chăm chú đồng thời cất tiếng tra vấn.

Hắc y nhân suýt chút ngã khỏi xe ngựa. Nữ nhân này chắc chắn đầu óc đã có vấn đề, bộ nàng không sợ hắn nổi giận giết nàng diệt khẩu sao?

“Đồ ngu ngốc”. Thanh âm vang lên thu hút sự chú ý của hắc y nhân, một người che mặt khác đột nhiên xuất hiện, hàn khí từ trong mắt phát ra lạnh buốt, “Người đã để cho người khác thấy diện mạo của mình thì nên biết tự xử ra sao rồi chứ?”

“Thuộc hạ biết”. Hắc y nhân gương mặt thê thảm, hắn đáng nhẽ không nên khinh địch như thế. Nha đầu kia so với võ lâm cao thủ còn đáng sợ hơn, kể mượn đao giết người này thật ghê gớm.

Thanh âm này thật tinh tế, là giọng của nữ nhân, nghe rất quen tai.....

“Sao người cũng lại che mặt vậy? Mà thanh âm của người dường như ta đã nghe qua ở đâu đó rồi”. Kinh Vô Tuyệt nói khẩn trương không hề suy nghĩ “Đúng rồi, trong hoa viên của Mạc phủ, người đã cùng bốn hắc y nhân nói chuyện, ta còn nhớ rõ chiếc giày thêu hoa mà người đang đi kia”.

“Câm miệng lại”. Nữ tử che mặt nổi giận, sát khí hiện lên đáy mắt, nàng ta tung người bay lên xe ngựa.

“Oa! Khinh công của người cũng cao thâm y như đại tể của ta vậy, ta luyện rất lâu rồi mà mãi vẫn chưa được như vậy, nhưng thật sự thì dù ta đã hết sức cố gắng vẫn không có biện pháp đạt tới trình độ khinh công bay

như chim đó”. Kinh Vô Tuyết vẫn vô tư nói mà không hề biết tới đại nạn trước mắt.

“Người muốn chết”. Nữ tử che mặt đánh ra một chưởng.

“A Ta nghĩ ra rồi”. Kinh Vô Tuyết đột nhiên kêu to một tiếng, khiến chưởng phong đang đánh tới gần người nàng tạm hoãn lại, “ta nghĩ ra người là ai rồi”.

“Tiểu thư, mau lại đây”. Đông Mai hoảng sợ biến sắc, toàn thân cứng đờ không cách nào cử động.

Kinh Vô Tuyết đặc ý đích tuyên bố, “người chính là Hoa Ngữ Các Liễu Nghênh Hương cô nương”.

“Một khi thân phận của ta đã bị bại lộ, thì ta làm sao lưu lại mạng sống của người được nữa”. Liễu Nghênh Hương tháo khăn bịt mặt, khuôn mặt diễm lệ hiện lên một nụ cười quỷ mị, sâu đáy mắt một tia màu đỏ thoáng qua hết sức âm độc.

“Vì sao vậy?” Kinh Vô Tuyết vẫn bình thản cất tiếng hỏi, đôi mắt mở to nhìn thẳng Liễu Nghênh Hương.

“Người còn dám hỏi ta vì sao hả?” Nha đầu này thật ngu ngốc, chết đến nơi còn không biết sao?

“Người ít nhất cũng phải nói cho ta biết lý do giết ta chứ”

“Được, ta sẽ khiến cho người chết mà không thắc mắc”.

“Chờ một chút, tay của người cứ dương cao mãi như vậy làm gì, trước tiên có thể hạ xuống không?”

“Người muốn kéo dài thời gian sao?”

“Ta chỉ muốn người giải thích cho rõ ràng thôi, mà người cứ đứng ngoài xe ngựa mãi làm chi vậy, trong xe ngựa có ghế dựa lớn này, có thể ngồi rồi từ tốn nói”. Kinh Vô Tuyệt hảo tâm kềm rềm xe ngựa, mời Liễu Nghênh Hương vào. “Hơn nữa ánh nắng mặt trời chiếu vào rất có hại cho làn da của con gái, tỷ tỷ của ta nói đối với nữ nhân quan trọng nhất chính là tuổi trẻ cùng sắc đẹp đó, một cô nương thông minh như người chắc cũng phải hiểu rõ điều đó chứ hả, ta nghĩ người nên kiên nhẫn vào trong này ngồi nói chuyện từ tốn mới phải”.

Liễu Nghênh Hương nghe vậy dở khóc dở cười, không cam lòng nhưng cũng buộc phải buông tay xuống, “gan của người cũng không nhỏ đâu”, nói xong lập tức đi vào trong xe ngựa.

“Đông Mai, mau pha trà”. Kinh Vô Tuyệt bình tĩnh ra lệnh.

Oa! Hai đại hồng nhan tri kỷ của Mạc Lâm và vị hôn thê của hắn cùng tụ hội lại một chỗ, nhìn Sở Thủy Liên yêu kiều, Liễu Nghênh Hương mỉa hoặc, hẳn thật là đào hoa mà.

“Sở cô nương, đã lâu không gặp”. Liễu Nghênh Hương ngạo nghễ liếc mắt qua Sở Thủy Liên rồi ngồi xuống.

“Liễu cô nương”. Sở Thủy Liên nhẹ xoa cằm, đôi mắt không dấu nổi vẻ bàng hoàng.

“Tiểu..... Tiểu thư”. Đông Mai sợ hãi kéo Kinh Vô Tuyệt cố gắng tránh xa Liễu Nghênh Hương một chút.

“Ta khát”. Kinh Vô Tuyệt ngồi ở phía đối diện các nàng, nhìn Đông Mai nói.

Đông Mai cười khổ, bản thân nàng ngay từ sớm đã bị dọa cho kinh ngạc cùng run sợ, nhưng lại không đành lòng để cho tiểu thư phải chịu đói khát.

“Mọi người cùng nhau dùng, đừng khách khí”. Kinh Vô Tuyệt cất tiếng mời vô cùng thân thiết.

“Ai biết là người có bỏ độc vào trong trà không?” Liễu Nghênh Hương hừ lạnh.

“Trà có độc?”. Kinh Vô Tuyệt bưng chén trà lên uống một ngụm vội nói, “không có nha”.

“Hừ”. Liễu Nghênh Hương vuốt tóc nói “ Người hãy bớt nói nhảm đi, cái ngày Hiên Viên Vô Cực đi vào Mạc phủ, chắc người cũng gặp qua hẳn rồi chứ”.

“Ý người muốn nói tới nam tử có gương mặt nặng tựa ngàn cân cười như tiếng quỷ rống ấy hả?”

Sở Thủy Liên nghe vậy không nhin nổi cười, sợ hãi tạm tiêu tan.

“Hắn chính là đệ nhất quân sư của Nam Chiếu quốc, cơ trí tựa như Gia Cát Lượng tái sinh, lãnh khốc tuấn mỹ, giết người không thấy máu”. Liễu Nghênh Hương nhăn mày nói “Ta hỏi người, người có thấy hắn giao cho Mạc Lâm cái gì không?”.

“Đó là cái gì?” Kinh Vô Tuyệt cúi đầu suy nghĩ.

“Này” Liễu Nghênh Hương lo lắng đứng lên, “người có nói ra hay không hả, chỉ cần người nói thứ mà Hiên Viên Vô Cực giao cho Mạc Lâm đang ở đâu, ta sẽ tha cho mạng cho người”.

“Người ít nhất cũng phải nói cho ta biết đó là cái gì thì ta mới có thể nghĩ ra được chứ”.

“Ta mà biết đã không hỏi người”. Liễu Nghênh Hương tức giận ngồi xuống, bưng chén nước trà lên uống một ngụm rồi mới mở miệng nói tiếp

“đó có thể là một phong thư hoặc một khối bạch ngọc”.

Kinh Vô Tuyệt lắc lắc đầu, “ta nhớ rõ lúc ở biệt quán chỉ gặp qua hẳn có một chút tới lúc vào đại sảnh đã không thấy Hiên Viên Vô Cực đâu nữa, nhưng lúc đó ta có nhìn thấy

“Nhìn thấy cái gì?” Liễu Nghênh Hương kích động đứng lên.

“Một tấm da hổ”. Trí nhớ của nàng về thời điểm lúc bắt đầu vào Mạc phủ rất hỗn loạn và mơ hồ.

“Da hổ sao?” Liễu Nghênh Hương suy nghĩ một chút, nàng dường như cũng đã từng nhìn thấy thì phải “Người gạt ta”.

“Không có đâu, đó thực sự là một tấm da hổ mà, tấm da đó giống y với màu lông của Phi Cường”.

“Ai nói với người về chuyện tấm da hổ làm gì, ta muốn người chính là Ta phải, giết chết người”. Liễu Nghênh Hương nhất thời thấy mình thật ngu ngốc, sự tức giận lan khắp toàn thân, định vung tay giáo huấn Kinh Vô Tuyệt thì đột nhiên phát hiện trong khoảng khắc khí lực toàn thân dường như biến mất sạch . “Người ... Người ra tay vào lúc nào?”

“Không có! Ta chưa hề ra tay lúc nào hết, chắc là nước trà này có gì đó ”. Kinh Vô Tuyệt vô tội nói.

“Trà đó Người hạ độc vào trà”. Liễu Nghênh Hương hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

“Trà mà Đông Mai pha sao có độc được”. Nàng vừa nói vừa nâng chén trà lên uống, “Trà này thơm thật”.

“Người..... Gạt ta”. Liễu Nghênh Hương nói xong ngã xuống hôn mê, bất chợt thoáng thấy nụ cười ôn nhu của Sở Thủy Liên.

“Người đi đường xa nhất định rất mệt, hãy ngủ một giấc đi”. Sở Thủy Liên hào tâm lấy cái gối dùng để dựa lưng đặt làm cái gối đầu cho Liễu Nghênh hương.

“Nàng ta ngủ thật sao? Ta còn chưa có nói xong mà nàng ta đã ngủ say mất rồi”. Kinh Vô Tuyệt kinh ngạc.

“Sao người không bị hôn mê?” Sở Thủy Liên nhướn mi lên hỏi.

“Không thể nào đâu”, nàng quay đầu nhìn sang Đông Mai nói “Đi thôi, Đông Mai chúng ta cùng xuống xe”.

“Người không ngủ thấy mùi gì sao?”

“Ngủ thấy mùi gì?” Kinh Vô Tuyệt rùng mình, “xe ngựa này phải bỏ đi thôi”.

Nàng kéo rèm xe ngựa lên để điều tra động tĩnh xung quanh, bất chợt một bóng đen bay tới, nàng vội hướng về bóng đen đó đánh ra một quyền.

“Nương tử, nàng định mưu sát chông mình à”. Năm đấm của nàng chạm phải một khuôn ngực rất rắn chắc, lúc nghe thấy giọng nói nàng đã cố kiềm chế lực đánh ra, không biết hẳn có bị đau không?

“Mạc Lân, sao lại là người?” nàng kinh ngạc vô cùng.

“Không phải ta còn có thể là ai?” Mạc Lân lên xe ngựa, quét mắt về phía Liễu Nghênh hương đang nằm hôn mê, rồi hướng sang Sở Thủy Liên, “Hiên Viên huynh, chúc mừng người đạt thành nhiệm vụ”.

“Hiên Viên huynh? Người gọi ai vậy?” Kinh Vô Tuyệt đầu óc mờ mịt không hiểu gì hết.

Bất chợt Sở Thủy Liên kéo ra một tấm da mặt, da mặt vừa kéo hết để lộ ra một khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng “lần sau còn bắt ta hóa trang làm

nữ nhân nữa, ta sẽ giết chết ngươi”.

“Sao lại là ngươi, còn Thủy Liên cô nương đâu?” hai mắt nàng mở lớn, kinh ngạc nhìn Hiên Viên Vô Cực.

“Nàng ta vẫn ở tại Mạc phủ”. Thấy nàng cứ nhìn Hiên Viên Vô Cực mãi, Mạc Lâm tỏ ra khó chịu ra mặt “có chuyện gì không hiểu nàng cứ hỏi ta là được rồi”.

“Ngươi thật đúng là đồ gian trá”. Chờ hẳn giải quyết xong hết mọi chuyện rồi mới xuất hiện. Hiên Viên Vô Cực cởi bỏ lớp áo ngoài, trở về bộ dạng y hệt ngày thường.

Mạc Lâm cười cười nói “Vị Liễu Nghênh Hương cô nương này chính là Nam Chiếu quốc Trữ Ngọc công chúa được đưa sang Đại Đường hòa thân có đúng không?”

“Đúng vậy, nàng ta vì trốn tránh hôn nhân mà chạy tới trung thổ, giờ ta phải đưa Liễu Nghênh Hương về lại Nam Chiếu quốc”. Hiên Viên Vô Cực dễ dàng ôm lấy Liễu Nghênh Hương đang hôn mê.

“Ra là như thế, Hiên Viên công tử chính là vì Trữ Ngọc công chúa mà đến đây đúng không?” Kinh Vô Tuyệt nói.

Hiên Viên Vô Cực không đáp lời, lạnh lùng trừng mắt nhìn Mạc Lâm “cũng may cho ngươi là không đối với nàng làm ra cái chuyện gì tệ hại, nếu không Nam Chiếu quốc sẽ không buông tha cho ngươi đâu, còn giao tình giữa ta và ngươi cũng đoạn tuyệt luôn”.

“Ta có làm gì sai đâu, là nàng thích ta chứ ta đâu có thích nàng”. Mạc Lâm dương hai bàn tay lên tỏ ý mình vô tội. Thật sự cũng nên bồi phục Hiên Viên Vô Cực, hẳn chỉ vì nghe nói Liễu Nghênh Hương đang ở tại Mạc phủ mà từ tận Nam Chiếu quốc xa xôi tới đây, dịch dung tiến vào Mạc phủ.

Ngày ấy, lúc hai người đang ở tại tam giác đình, hăn bỗng phát hiện ở trên cổ của Liễu Nghênh Hương thiếu một nốt ruồi, lập tức hoài nghi, nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ bình thường ngồi nghe đánh đàn.

Hiên Viên Vô Cực hừ lạnh một tiếng, phi thân lên xe ngựa, liếc mắt về phía hắc y nhân đang hôn mê, rồi nói với Mạc Lâm “hy vọng việc này kết thúc ở đây, cáo từ”.

Nhìn Hiên Viên Vô Cực biến mất nhanh như gió, Kinh Vô Tuyệt trợn mắt há mồm “Ra đây mới là bộ mặt thật của Hiên Viên Vô Cực”.

“Đừng có nhìn nữa, hăn đã đi xa rồi”. Mạc Lâm cảm thấy trong miệng mình đắng chát khó chịu.

“Ồi! người kéo ta đi đâu vậy?”

“Không phải là nàng rất muốn cưỡi ngựa sao?”

Nàng vui mừng nói “Thực sao? Ta có thể cưỡi ngựa thật sao, người dạy ta cưỡi hả?”.

“Yên lặng nào! Nếu đánh thức Đông Mai, thì kế hoạch cưỡi ngựa sẽ bị phá hỏng mất, lúc đó đừng trách ta không giúp nàng”.

Nàng vừa nghe lời hăn nói lập tức câm miệng, gật đầu lia lịa.

Hăn bế nàng đặt lên lưng ngựa, rồi phân phó cho mấy người bọn Mạc Cẩn, “ta có thể mở miệng nói chuyện chưa?” Nàng vắn vẹo thân mình.

“ Rồi!”.

“Sao ta lại ngồi phía trước người hả? ta tưởng được cưỡi ngựa một mình cơ mà Ngô”.

Cách tốt nhất khiến nàng im lặng là hôn.

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Sao người lại hôn ta?” Ngồi trong lòng Mạc Lâm, tim của Kinh Vô Tuyệt đập thành thạch, trống ngực vang rền như tiếng sấm nổ, toàn thân nàng nóng bừng, hơn nữa do phần dưới tiếp xúc sát gần nhau, nên toàn thân nàng không ngừng run rẩy.

“Nàng làm cho ta lại muốn hôn nàng nữa”. Môi Mạc Lâm hé ra một nụ cười quý dị, rồi ngay lập tức áp sát lại gần nàng, thổi một luồng hơi ấm nóng vào tai nàng.

“Người không được làm vậy nữa, ta đến Nghiễm Châu là vì công việc không phải là để cho người đùa bỡn thân thể”. Nàng cứ luôn tin rằng, việc nhị tử phái nàng tới đây làm việc là để tránh cho nàng khỏi bị bức hôn, tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho nàng.

“Ta không đùa bỡn, tình cảm của ta với nàng là thật”. Mạc Lâm thật sự muốn mở banh đầu nàng ra xem trong đó chứa những gì.

“Này người có thấy không, xung quanh đây chẳng có ai cả, cũng chẳng biết đây là đâu nữa, trước hết chúng ta đi về đã đi”. Gương mặt nhỏ nhắn của Kinh Vô Tuyệt nhìn thẳng vào Mạc Lâm, chăm chú chờ đợi.

Nhưng Mạc Lâm lúc này chẳng thể nghe thấy được nàng nói lời nào hết “nàng vừa nói cái gì?”

Trán Mạc Lâm nhăn lại, nhanh chóng cúi đầu hôn nàng mãnh liệt, luồng lưỡi vào sâu trong miệng nàng, hít hà hương thơm ngọt ngào dễ chịu ấy.

“Ta ghét ngươi”. Nàng giận, mắt ngập lửa, đẩy Mạc Lân thật mạnh, rồi bất chấp tất cả nhảy phốc xuống ngựa.

Trong một phút Mạc Lân thần cả người, nữ nhân khác được hăn ôm hôn thì đắm chìm, còn nàng thì lại chối bỏ.

“Đáng chết thật”. Mạc Lân luôn tự hào kỹ thuật hôn của hăn thiên hạ đệ nhất, nữ nhân nào được hôn đều ý loạn tình mê, mất tự chủ dính sát vào lòng hăn. Duy chỉ có mình nàng không giống người thường, làm cho hăn càng khát khao có được nàng hơn nữa.

Mạc Lân bế nàng lên ngựa rồi ngoan ngoãn cho ngựa chạy về hướng Tô Châu trà phường.

“Mạc Lân, ngươi nhanh lên, hình như Tô Châu trà phường đang cháy lớn”. Bất chợt, Vô Tuyết la lên thất thanh.

Hăn ảo não rầu rĩ dục ngựa chạy cấp tốc, “Được rồi đây”.

“Tại sao lại như vậy chứ?”. Kinh Vô Tuyết buồn rầu, lo lắng, nhảy phốc xuống ngựa, len qua bức tường người vào xem xét việc cứu hoả. Mạc Lân thấy vậy vội chủ động tiến lên hỗ trợ thì bất chợt một bàn tay giữ chặt lấy vai hăn, khiến hăn không thể di chuyển.

“Đã không kịp nữa rồi, có cố gắng cũng vô ích”. Mạc Lân nheo mắt nhìn ngọn lửa lớn đang dần nuốt chửng Tô châu trà phường, trận hoả hoạn này thật không tầm thường.

“Đều là ta không tốt, nếu ta đến sớm một chút sẽ không phát sinh trận hoả hoạn này”.

“Hừ! dù ngươi có đến sớm đi nữa, cũng chưa chắc đã làm được gì”. Mạc Lân khinh thường nói.

Ngay lập tức bàn tay đang đặt trên vai hắn ấn xuống thật mạnh, khiến hắn đau đớn vô cùng, dù không muốn nhưng giọt nước mắt to bằng hạt châu vẫn lăn xuống gò má.

Lực ấn ngày càng mạnh. Mạc Lâm đau đớn thét vang, tiếng thét thương tâm vang vọng khắp chốn, quanh quẩn trong gió, nghe não cả lòng người.

Sự đau đớn, tiếng rên la vẫn không làm giảm đi nét phong lưu tiêu sái của Mạc Lâm. Hắn đưa mắt tìm kiếm Kinh Vô Tuyệt, ánh mắt ấm áp, yêu thương.

“Lí bá à, xin hãy từ từ thôi, hắn đau chết mất”. Kinh Vô Tuyệt chạy tới giữ tay của người đàn ông đang khống chế Mạc Lâm, đồng thời lên tiếng khuyên can.

Người đàn ông dần thả lỏng tay, nên Mạc Lâm mới xoay người nhìn rõ ông ta được. Đó là một người đàn ông lớn tuổi, cằm to bạnh chĩa làm ba, thân hình khổng lồ tựa như phật di lặc.

“Nha đầu Vô Tuyệt, con đến đây làm gì?” Lí bá nhìn thấy nàng có chút kinh ngạc.

“Nhị tử bảo con đến đây, lúc trở về thì không gặp được người”. Vô Tuyệt mắt rơm lệ, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh “Lí bá, Có chuyện gì đã xảy ra thế? Vì sao trà phờng của chúng ta lại phát hoả? Tất cả mọi người có bình an không?”

“Trước mắt mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, nhưng may mắn nhất là mọi người đều không ai bị thương hết”. Lí bá cúi người nhìn xuống dưới “ra đây là Mạc thiếu gia”.

“ Lí bá, đã lâu không gặp”. Mạc Lâm khiêm nhường cúi người vái chào.

Lí bá là tổng quản của Tô Châu trà phường, cùng Kinh Tề Tu là anh em kết nghĩa lâu năm.

Tuy đều thuộc thành Nghiễm Châu, nhưng bởi vì kinh doanh lĩnh vực bất đồng nên Lí Bá cùng Mạc Lân không có cơ hội chạm mặt. Công việc buôn bán của Mạc gia chủ yếu liên quan tới việc xuất hàng ra nước ngoài, trong khi công việc buôn bán của Tô Châu trà phường lại chỉ diễn ra tại các thành phố lớn trong nước.

“Ái dà, lần đầu khi ta gặp người thì người vẫn chỉ là một đứa trẻ không ngờ bây giờ lại lớn như vậy”. Chuyển hướng sang Vô tuyết, Lí bá ôn hoà hỏi “Vô Song bảo con đến đây, có phải là có điều gì muốn truyền đạt không?”.

“Không phải, chị ấy chỉ bảo con đến nhìn xem thế nào, ai ngờ ...” Hiện tại mọi thứ đều đã bị thiêu cháy thành tro bụi.

“Không sao đâu, lửa cháy hết rồi thì chúng ta vẫn có thể xây lại mà”. Mạc Lân nắm chặt tay nàng, an ủi, giọng nói thể hiện sự yêu thương thăm thiết.

“Nói đúng đấy”. Lí Bá vuốt râu, ánh mắt ngời sáng nhìn hai người trẻ tuổi nói “ Các người sớm muộn cũng sẽ thành thân thôi nhỉ? Vô Tuyết cũng đã không còn nhỏ nữa rồi”.

“Lí bá” Kinh Vô Tuyết đỏ mặt.

“HA HA ...” Lí bá cười to, lúc này xa xa chợt có người cất tiếng gọi ông.

“Thật có lỗi không thể chiêu đãi các người được, Lí bá còn phải xử lý mọi chuyện. Ta đi ra đây một chút”. Nói xong, ông xoay người đi về hướng người vừa gọi ông.

“Chúng ta đi thuê phòng nghỉ tạm trước đã”. Mạc Lâm yên lặng nhìn khói lửa bốc cao ngút trời, trong lòng thầm nghĩ, tại sao chỉ có trà phường bị thiêu cháy trong khi tiệm bán vàng hương ngay bên cạnh lại không có việc gì? Chắc hẳn trong chuyện này có điều khuất tất. Nhưng trà phường này đã tồn tại ở đây hơn mười năm, mọi người đều là những người lão luyện nhiều kinh nghiệm, sao có thể bất cẩn như vậy chứ ?

“Trận hoả hoạn này càng nghĩ càng thấy thật bất thường”. Mạc Lâm thì thào nói nhỏ, không ngờ lại lọt vào tai Vô Tuyệt.

Lĩnh vực mà Mạc gia kinh doanh bao gồm cả quán trọ, giờ phút này, Kinh Vô Tuyệt cùng Mạc Lâm ngồi trong một gian phòng thượng hạng thuộc quán trọ của Mạc gia, nụ cười vui vẻ thường nhật trên gương mặt Vô Tuyệt giờ được thay bằng sự u buồn.

“Nàng ăn một chút điểm tâm nhé?” Mạc Lâm nhìn nàng âu yếm, ôn nhu hỏi.

“ Ta không đói”. Khẽ vượt bộ lông mềm mại của Tiểu Bụi nàng thò thè, “ta muốn về nhà”.

“Cũng tốt, khi nào rảnh rồi ta sẽ cùng nàng trở về, ta cũng muốn thăm lại nhà cũ của Mạc gia”. Nhìn thấy gương mặt nàng không nở nụ cười, lòng hẫng đau buốt.

“Ta muốn về một mình”. Nàng không muốn chờ đợi nữa, nàng muốn về bây giờ, chỉ đợi Mạc Cấn đưa Đông Mai tới đây thôi.

“Nàng muốn trở về ngay sao? Chẳng lẽ nàng không muốn điều tra chân tướng vụ hoả hoạn ở Tô Châu trà phường sao?” .

“Lí bá nói đó là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, ông ấy cùng cha ta là anh em cùng hợp tác làm ăn mười mấy năm nay, ông ấy sẽ không gạt ta đâu”. Cũng may là nhân viên không có ai bị thương.

“Nàng có tin tưởng ta không?” Hai bàn tay áp nhẹ lên má nàng để mắt nàng nhìn thẳng vào mắt mình, hẳn cất tiếng êm ái hỏi.

Giọng nói ấm áp và đôi mắt ngời sáng, nhìn Mạc Lâm lúc này tuấn dật vô song, đẹp trai vô đối, Vô Tuyệt khẽ rùng mình, né tránh ánh mắt hẳn. Đối với nàng, hẳn chỉ là anh trai nhà hàng xóm, không biết từ lúc nào lại biến thành một người đàn ông khí vũ hiên ngang, thông minh xuất chúng vậy, trong lòng nàng tựa như có con hươu nhỏ đang chạy loạn, nàng bối rối ngượng ngùng, gò má đỏ ửng.

Mạc Lâm hôn nhẹ lên trán nàng, còn nàng vẫn đang trong tình trạng ngây ngốc, đủ loại cảm giác dị thường nảy sinh mà nàng không tài nào hiểu nổi. Nàng thích hẳn sao?

“Ta nhất định sẽ tìm hiểu rõ mọi chuyện để cho nàng một cái công đạo”. Mạc Lâm thành tâm nói, không biết rằng trong lòng cô gái nhỏ đang có sự biến hoá. Mạc Lâm định sẽ triển khai từng bước kế hoạch theo đuổi mới.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên “ thiếu gia”.

Ý thức được mình đang sát gần Mạc Lâm, Kinh Vô Tuyệt tránh thoát, “là Mạc Cấn cùng Đông Mai”.

Mạc Lâm hậm hực, sao lại đến đúng vào thời điểm này cơ chứ? Bao giờ hẳn mới có thể thấy sự yêu thương trong đôi mắt trong suốt của nàng?

“Tiểu thư”. Cánh cửa bật mở, Đông Mai nhanh nhẹn lao lên ôm lấy Vô Tuyệt, giọng nói của Đông Mai tràn ngập sự thương tâm quá độ “Đông Mai nghĩ mãi không biết có chuyện gì xảy ra với người không? Người có khỏe không tiểu thư? Bọn người xấu đó có gây ra chuyện gì bất lợi đối với người không?”.

Kinh Vô Tuyết lắc đầu, “Ta không sao nhưng Tô Châu trà phường bị thiêu cháy hết rồi”.

“Nô tì cùng Mạc Cấn mới vừa từ trà phường về đây, trà phường bị thiêu cháy có thể xây dựng lại, quan trọng nhất là không có chuyện gì xấu xảy ra với tiểu thư”. Đông Mai quan sát Kinh Vô Tuyết từ trên xuống dưới, sau khi xác định tiểu thư hoàn toàn vô sự mới yên tâm thở nhẹ, lúc này, tự dưng nàng mới phát hiện có một đôi mắt từ phía sau đang nhìn nàng toé lửa, nàng xoay người lại cất tiếng “Mạc thiếu gia”.

“Mạc Cấn, ta có một chuyện quan trọng muốn nói”. Khuôn mặt Mạc Lâm ngày thường luôn tươi cười, giờ nhìn thấy Đông Mai nhào vào lòng Kinh Vô Tuyết, hắn thấy không vui lắm nên nhăn mặt lại, rồi tìm cớ để né tránh đi chỗ khác.

Vô Tuyết cảm thấy không thoải mái tự nhiên khi ở gần Mạc Lâm nên nói “Ta cùng Đông Mai đi ăn cơm, các người nói chuyện đi”.

Đôi mày kiếm của Mạc Lâm nhếch lên, chăm chăm nhìn hai cô gái thân mật cùng nhau rời khỏi phòng, hắn mới là phu quân tương lai của nàng, thế mà nàng lại thân cận với nữ tì kia hơn hắn (meo: ăn dấm chua với con gái, nản nhĩ “...”)

“Thiếu gia”. Mạc Cấn chưa bao giờ nhìn thấy trên khuôn mặt thiếu gia có biểu tình biến hóa phong phú đến vậy.

“Đóng chặt cửa lại”. Mạc Lâm xoay người tiến vào phòng trong “Ta muốn người điều động nhân lực tra cho ra vụ cháy ở Tô Châu trà phường, bắt được kẻ chủ mưu, cứ việc thẳng tay”. Giọng nói bình tĩnh nhưng lạnh thấu xương, làm Mạc Cấn nghe xong không khỏi rùng mình.

“Tiểu thư, người có tâm sự phải không?” Đông Mai chăm chú nhìn Kinh Vô Tuyết, nàng lúc này trông hết sức trầm mặc.

Giờ này đúng vào bữa trưa, nên khách nhân vào quán trọ vô cùng đông đúc tấp nập, nhưng bởi vì nơi này là quán trọ thuộc sản nghiệp của Mạc gia, nên trường quây vẫn dành một chỗ yên tĩnh trong một gian phòng trang nhã cho chủ mẫu tương lai của Mạc gia.

“Đông Mai, sao người biết được là ta có tâm sự?”, nhìn ra ngoài cửa sổ lầu hai, Kinh Vô Tuyệt ánh mắt xa xăm, dù trên bàn có rất nhiều cao lương mỹ vị ngon lành, mà nàng chẳng hề động tâm, suy nghĩ bay miết về tận phương trời nào “ta nói cho người nghe một bí mật, nhưng người ngàn vạn lần không được nói cho người khác nghe nhé”.

“Chuyện gì mà có vẻ thần bí vậy?”

“Người phải nhớ giữ bí mật giúp ta đấy nhé”. Nàng cẩn thận ngó nghiêng xung quanh, sau khi xác định xung quanh mình không có ai nàng mới nói nhỏ “Ta nghĩ có lẽ ta đã yêu rồi”. (cuối cùng cũng có 1 cái tiền triển tí ti nhĩ các nàng – mừng quá)

“Cái gì?” Đông Mai kêu lên sợ hãi “Tiểu thư nói thật hay nói đùa?” Tiểu thư của nàng xưa này luôn ngây thơ vậy mà dạo này lại có nhiều lúc hành động quái dị thì ra là do tiểu thư yêu, mắt mở to kinh ngạc, nàng nhin không được hét lên khá to, khiến mấy người khách khác dù đã ngồi khá xa vẫn nhin không được tò mò mà quay lại ngó.

“Ấy chà, nói nhỏ thôi, việc này ta không muốn cho người khác biết”.

“Đối tượng là ai?” Đông Mai nhìn chăm chú vào đôi gò má đang đỏ ửng lên của tiểu thư, đây rõ ràng vẻ mặt của một cô gái khi yêu mà, chợt nhớ lại dạo gần đây tiểu thư và cô gia tương lai thường xuyên ở gần nhau, chẳng có nhẽ ... ý nghĩ chợt lóe, nàng hạ thấp giọng hỏi “người mà tiểu thư nói không lẽ là Mạc ...”.

“Không được nói ra”. Nhanh nhẹn che miệng Đông Mai lại, Vô Tuyệt ngó nghiêng bốn phía, nàng có cảm giác dường như mọi người đều đang

nhìn chăm chú vào các nàng “Lỡ vô tình để ai đó nghe được rồi nói lại cho hẳn nghe, sẽ không hay lắm”.

“Sao lại phải làm thế? Mạc thiếu gia có biết thì cũng có làm sao đâu? Dù có dấu thì sớm muộn mọi người cũng đều biết hết thôi mà”. Nhìn vẻ mặt do dự của tiểu thư, Đông Mai thở dài “Tiểu thư có muốn cho lão gia biết chuyện này không?”.

“Không được”, Kinh Vô Tuyệt hồi hải la lên thất thanh, rồi mới hạ thấp âm lượng “đây là chuyện riêng của ta, ta muốn tự mình xử lý”.

“Thế tiểu thư định tính sao?”

“Ta cũng không biết nữa, ta đã quen hẳn từ khi còn nhỏ xíu, chỉ cách xa một khoảng thời gian, hẳn đã biến đổi không ngờ, trở thành một người mà ta tưởng như không quen biết”. Nàng vừa nói vừa thở dài nãy nê, bên cạnh hẳn có quá nhiều hông nhan tri kỷ.

“Tiểu thư.....” Đông Mai nhăn mày.

“Vô Tuyệt con cũng dùng bữa trưa ở nơi này sao?”

“Lí bá, người có muốn ngồi chung bàn với con luôn không?” Kinh Vô Tuyệt vừa thấy người tới, lập tức đứng dậy nghênh đón.

“Lí tổng quản” Đông Mai vội đứng lên, cúi người hành lễ.

“Người nhà cả mà, không cần khách sáo, ta cũng tới đây dùng bữa, nhìn hai người các con đang nói chuyện, nên đi tới đây để chào hỏi”. Lí bá vừa nói vừa vung tay ra hiệu cho Vô Tuyệt và Đông Mai cứ thoải mái ngồi xuống ghế.

Kinh Vô Tuyệt quan tâm hỏi thăm “Chuyện của trà phường giải quyết xong hết chưa?”.

“Ồ” Lí bá tảng lờ nói sang chuyện khác, trong mắt lóe lên những tia kì lạ “ Vừa nãy, hai đứa nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?”.

“Không có gì hết”. Đông Mai kín đáo liếc Vô Tuyết, còn Vô Tuyết cười cười, hai tai đỏ ửng. Nếu để Lí bá biết những lời lúc nãy mà nàng nói, chắc chắn ông ấy sẽ nói lại cho cha nàng nghe, vậy nàng còn mặt mũi nào mà sống ở Tô Châu nữa.

“Con đã không muốn nói cho ta nghe thì thôi vậy, rảnh rỗi nhớ ghé nhà ta chơi”. Lí bá chăm chú nhìn hai người các nàng một lúc lúc, rồi gật đầu, cười chào và quay đi.

“Trà phường đó là tâm huyết nhiều năm của Lí bá, giờ bị hủy hoại tất cả, ông ấy nhất định là bị đả kích rất lớn”. Kinh Vô Tuyết sần sùi thở dài thậm thụt.

“Tiểu thư, người vẫn còn tâm trạng lo chuyện của người khác ư, nên lo chuyện của mình trước đi”. Đông Mai cười giấu cợt.

“Đông Mai”. Khuôn mặt của Vô Tuyết như bị đám mây đỏ che kín, nhưng vừa nhớ tới những vị hồng nhan tri kỷ ở khắp đại giang nam bắc của Mạc Lâm là khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại ảm đạm.

Bầu trời đêm đen mịn với những vì sao nhấp nháy sáng và ông trăng tròn lơ lửng tí trên cao.

Buổi đêm không gian yên ả tĩnh mịch, Kinh Vô Tuyết một mình ngồi nhìn ra cửa sổ, Đông Mai đã đi ngủ từ lâu, nàng vuốt ve Tiểu Bụi, bỗng nhiên, thanh âm của tiếng bước chân chạy trên hành lang khiến nàng chú ý.

Nàng lặng lẽ ngó ra ngoài cửa sổ tìm kiếm, hai tay nhẹ nhàng kéo Tiểu Bụi vào trong lòng, ôm thật chặt.

“Ừa là Mạc Lâm mà, hănh muốn đi đâu vào lúc này nhĩ?”. Nàng nhẹ nhàng đuổi theo.

“Chắc chắn là ở Bách Hoa lâu chứ?”. Mạc Lâm chất vấn Mạc Cấn.

“Dạ vâng ạ, Mộng Cơ cô nương và Vân Nương cô nương đã thay thiếu gia giữ chân hănh”.

“Tốt lắm, đợi lát nữa khi Trăm Hoa lâu đóng cửa nhớ khao thưởng các nàng”. Mạc Lâm nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt, nhìn bộ điệu thật ung dung tự tại, Kinh Vô Tuyệt chưa bao giờ nhìn thấy hănh như vậy.

“Các nàng còn nói, vì thiếu gia dù có phải vượt lửa băng sông cũng không từ chối, cầu xin thiếu gia sau khi thành thân cũng không quên các nàng”. Mạc Cấn thay các nàng chuyển lời cho Mạc Lâm.

“Đương nhiên, các nàng đều là hồng nhan tri kỷ của ta mà”. Mạc Lâm hồn nhiên cười cười nói nói, hoàn toàn không hề biết vị hôn thê tương lai và con chuột già đang nghe lén.

“Mọi chuyện hôm nay không được cho Kinh tiểu thư biết có hiểu không?”.

“Dạ vâng, thiếu gia không cần lo lắng, Kinh tiểu thư không thể nào biết được những cô nương đó đâu”.

Mạc Lâm vì thực lòng thương Vô Tuyệt nên không nghĩ tới chuyện cưới thêm cô nương khác. Nghĩ tới Vô Tuyệt, hănh không khỏi thở dài, tới khi nào nàng mới mở lòng ra với hănh.

Xuyên qua con đường tĩnh lặng là một nơi tràn ngập ánh sáng, có vô số người ồn ào huyên náo. Cùng một phố chỉ cách có một đoạn đường mà lại có thể khác biệt như vậy, khiến Kinh Vô Tuyệt nhìn mà không khỏi cảm thấy choáng váng.

Mạc Lâm Và Mạc Cấn chủ tớ hai người vừa xuất hiện lập tức bị một đám cô nương vận quần áo hoa lệ níu kéo, các cô nương đó đều ăn mặc rất hở hang, dưới ánh trăng họ kéo hai người vào một căn nhà trước cửa trồng rất nhiều hoa, trên biển đề ba chữ “Bách Hoa lâu”.

Kinh Vô Tuyệt thầm nghĩ nơi đây sao giống như kỹ viện mà nhị tử vẫn hay kể cho nàng nghe vậy ... mà khoan đã, kỹ viện ư?

Mạc Lâm tới kỹ viện!

Vô Tuyệt vừa ấm ức vừa tức giận, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ gì được, nàng tiến thẳng tới cửa chính của Bách Hoa lâu, nhưng ngay lập tức bị người gác cửa ngăn lại.

“Cô nương chậm đã, người có biết đây là nơi nào không?”. Một vị phu nhân có tuổi nhìn nàng dò xét từ trên xuống dưới, trong ánh mắt của bà ta lộ ra sự kinh ngạc, nàng thật đẹp.

“Ta đương nhiên biết, đây là kỹ viện, nhị tử của ta cũng thường tới những nơi thế này mà”. Vô Tuyệt nổi giận nét mặt xa xăm, nhìn hướng theo bóng lưng của Mạc Lâm dần khuất giữa một đám các cô nương.

Diễm ma ma cười châm biếm “một cô nương mà lại tới kỹ viện, thật chết cười, người có biết người ta tới kỹ viện để làm gì không?”.

“Không biết. Người ta tới kỹ viện để làm cái gì?”. Nàng thực sự không biết, nhị tử chưa từng nói cho nàng nghe.

Diễm ma ma nghe nàng nói như vậy thì càng cười rung cả người “kỹ viện là nơi nam nhân đến chơi bời, cô nương không thể vào, mau đi chỗ khác chơi đi”.

“Nhưng nhị tử của ta là khách quen của kỹ viện mà, chưa từng nghe nói có kỹ viện nào không chào đón tử ấy”. Kinh Vô Tuyệt nhăn mày nói

nốt “ Chẳng lẽ nữ nhân không thể vào trong chơi bởi sao?

Mọi người xung quanh nghe nàng nói vậy thì nhất loạt cười ầm ĩ.

Diễm ma ma cố nhịn cười “cô nương, nhìn cách ăn mặc của người rất sang trọng chứng tỏ gia thế nhà người không tầm thường, chẳng lẽ cha mẹ của người không chỉ cho người biết “kỹ viện là nơi chỉ có nam nhân tới được sao?” Bà ta vừa nói vừa nhìn nàng lắc lắc đầu “thực đáng tiếc, nhìn như vậy mà nào lại có vấn đề, người có hứng thú tới chỗ ta làm việc không?”.

“Làm việc?” Kinh Vô Tuyết nghi hoặc, “Nếu đồng ý làm việc thì ta có thể vào chứ hả?”.

“ Đương nhiên, bằng vào điều kiện của người, ta có thể bồi dưỡng người trở thành Bách Hoa lâu hồng bài”. Diễm ma ma nhìn nàng mơ tưởng thấy một đồng tiền tài trong tương lai.

“Hồng bài là gì? Là thẻ bài treo tên ở trong Bách Hoa lâu hả? Giống như thẻ bài treo tên các món ăn trong quán trọ?”.

“Cũng có thể nói như vậy”. Trong mắt của Diễm ma ma lóe tinh quang, âm thầm nghĩ kế.

“Ta không thích, ta không muốn mắc mưu của các người làm thẻ bài để bị treo lên cao hả? Ta còn phải trở về Tô Châu, sao có thể ở đây làm thẻ bài được, hay người đi tìm người khác đi”.

Mọi người càng cười to hơn, cười tới quặn thắt cả ruột gan.

“Diễm ma ma, tiểu cô nương này thực thú vị, cô ấy là cô nương vừa mới tới làm hả?”. Một người trẻ tuổi đứng nghe gần đấy, hứng trí nồng nhiệt cất tiếng hỏi, “Ta bao cô ấy”.

“Diễm ma ma, ta có rất nhiều bạc, sẽ đưa cho người tốt, người phải để cô nương này cho ta”. Một lão gia có tuổi không chút do dự đem một số bạc lớn ra để muốn có nàng.

“Là ta nhìn thấy nàng ấy trước”.

“Là ta chứ”.

“Này.....” Diễm ma ma nhìn một đám người đang tranh cãi vì một cô nương xa lạ không phải là cô nương của Bách Hoa lâu, trái phải đều gây sức ép, mắt nhắm lên không dấu được sự đặc ý, bà phải có được cô nương này, sau này sẽ phát tài to rồi ...Ủa đâu rồi? Tiểu cô nương lúc này vẫn còn đứng bên cạnh bà giờ đã biến mất tiêu, không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Đại Vũ, vị cô nương vừa rồi đâu?”. Diễm ma ma vội vã cất tiếng hỏi người giữ trách nhiệm hộ viện ở Bách Hoa lâu.

“Không thấy đâu hết”. Đại Vũ lắc lắc đầu.

“Đáng chết thật, mọi người mau đi tìm tiểu cô nương đó, ai tìm thấy trước, Diễm ma ma ta sẽ có thưởng cho người đó”. Lời vừa nói ra, tất cả hộ viện cùng những người đứng quanh đấy lập tức bủa ra tìm kiếm.

Kinh Vô Tuyệt nhân lúc mọi người cãi nhau nhốn nháo đã hồn nhiên lên vào Trăm Hoa lâu, vô tư leo lên tầng hai, trên hành lang dài hun hút có rất nhiều phòng nhưng phòng nào cũng đóng chặt cửa, từ các căn phòng truyền ra tiếng cười ngân vang lạnh lạnh, nàng nghĩ thầm chẳng biết Mạc Lâm ở nơi nào, chi bằng cứ mở cửa các gian phòng ra xem, biết đâu sẽ tìm được hãn thì sao?

Đi vào gian phòng thứ nhất, nghe thấy tiếng một vị cô nương khóc nức lên “không được, không được, đừng như vậy mà ...”, Nghe thấy tiếng kêu, trực giác mách bảo cho nàng biết, cô nương đó chắc đang bị khi dễ.

“Người có làm sao không?”. Càng đi vào gần căn phòng thanh âm của tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, nàng lo âu cất tiếng hỏi thăm, không có tiếng người đáp trả, nàng nóng vội đẩy cửa phòng, cánh cửa hoàn toàn không khóa.

Lập tức, nàng chạy ào vào, “buông vị cô nương kia ra..... Cô nương.....” Thấy hai người đang quấn lấy nhau ở trên giường, thân thể lỏa lồ, bao lời mà nàng muốn nói đã phải nuốt vào bên trong.

Chuyện tốt đang làm bị phá khiến hai người đang nằm trên giường cứng đờ, xấu hổ trừng trừng nhìn nàng.

“Người là ai?” Cô nương nằm trên giường là người thức tỉnh đầu tiên, nàng chưa từng nhìn thấy tiểu nha đầu này bao giờ.

“Các người đang là cái gì vậy, vì sao lại không mặc quần áo?” Kinh Vô Tuyệt gốc ghêch hỏi, cô nương kia nhìn lại nàng sắc mặt đỏ ửng không trả lời.

“Không phải chuyện của người, mau đi ra ngoài đi”, phát hiện nam tử bên cạnh đang nhìn tiểu nha đầu này chảy nước miếng, sợ rằng tiền bạc sẽ bị tuột khỏi tay, cô nương kia nhìn nàng sảng giọng “nhìn cái gì mà nhìn, chúng ta tiếp tục, mặc kệ nha đầu ngu ngốc này”.

Nam tử nghe thấy nữ nhân bên cạnh nói vậy thì thần mặt, xoay người về phía nữ nhân kia, cúi người vắn vẹo thân mình.

“Á! Thực sự xin lỗi, ta lập tức đi ra ngoài ngay đây”. Kinh Vô Tuyệt mơ hồ nhận thấy mình không nên tiếp tục ở lại đây để nhìn cảnh không nên nhìn, mặt đỏ tai hồng xoay người vội vàng đi ra ngoài, bất chợt nắp hộp giữ Tiểu Bội bị bật tung.

“ A..... chuột”. Tiếng thét vang xuyên qua mái nhà.

“Tiểu Bụi, mau tới đây, thực lòng xin lỗi”. Nàng chạy nhanh tới bắt lấy Tiểu Bụi, miệng rối rít nói lời xin lỗi rồi vội vã rời đi.

Lại gây họa rồi. Nàng vừa bắt được Tiểu Bụi, ngay lập tức đi hướng về gian phòng tiếp theo, lúc này thì nàng không dám làm loạn nữa, ngoan ngoãn gõ cửa hai tiếng, rồi mới mở ra.

Tiếng thở hổn hển truyền vào tai nàng.

Nàng nhìn thấy trong gian phòng này có một nam nhân và hai nữ nhân, trên người nam tử chỉ còn mỗi chiếc áo lót, còn hai cô nương lộ rõ ngực, nam tử nhìn nàng trợn trắng mắt, thân hình to béo nung núc thịt đang đè lên một cô nương, ba người – tám mắt nhìn nhau chăm chú

Kinh Vô Tuyệt tò mò lẫn say mê nhìn ba người đó, trợn to mắt hỏi “các người làm gì thế?”

“ A.....” hai cô nương kia quay đầu nhìn nàng, ngây người, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thê lương này khiến Vô Tuyệt thiếu chút nữa nổ lỗ tai, bịt chặt tai, nàng xoay người hối hả rời khỏi hiện trường.

Sau mỗi lần đi ra khỏi phòng nàng lại tự hỏi, sao các cô nương ở đó đều kêu la thảm thiết vậy? Hơn nữa, sao họ lại không mặc đồ nhỉ?

Nàng nghi hoặc, nhưng có nghĩ cũng không ra. Mà cũng buồn cười thật, nàng chỉ nhìn có một chút thôi có sao đâu, vì sao những người này đều tỏ ra kinh hoàng thất thố nhỉ? Nhưng tóm lại tầng này không có Mạc Lân, nàng lên tầng tiếp theo thôi.

Lầu ba không có các phòng riêng theo kiểu khép kín như lầu hai, nơi này chỉ có các gian sương phòng thôi.

Kinh Vô Tuyệt cứ theo cách cũ mà làm, nàng mở từng gian một để tìm người.

Đi vào gian phòng thứ nhất, nàng cứ vô tư bước vào không hề gõ cửa, chợt nghe thấy trong đó truyền ra tiếng cười kiều mỵ của nữ nhân.

“Mạc thiếu gia, chàng đã lâu rồi không đến thăm Mộng Cơ, ta phải phạt rượu chàng mới được, chàng mau uống hết chén này đi”.

“Mạc thiếu gia, chàng thật đáng ghét, có việc mới nhớ tới chúng ta, Vân Nương không thèm để ý tới chàng nữa”.

“ Thôi nào, các nàng đừng có như vậy nữa mà,các nàng nói đi, ta phải bồi thường các nàng làm sao đây?

Thanh âm của Mạc Lâm, chính là gian phòng này rồi.

Đột nhiên, trong gian phòng im bật, không nghe thấy tiếng gì nữa.

“Hôn có một cái thế này, thiếp không chịu đâu”. Tiếng nữ nhân vang lên nằn nì, nhõng nhẽo tỏ ý bắt đền.

Hôn? Hãn hôn nữ nhân khác! Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, ngay lập tức một cổ uất khí dâng lên ngập lòng, trái tim nàng đau nhức nhối.

“Kinh tiếu.....” Mạc Cấn đi lên lầu, phát hiện Kinh Vô Tuyệt đang đứng trước cửa nghe trộm, giọng nói tắc nghẹn, không biết nên làm sao cho phải bây giờ.

Mạc Cấn hăng giọng ra hiệu.

“Là Mạc Cấn sao?”.

“Dạ thưa thiếu gia, ta thám thính tin tức xong rồi”. Mạc Cấn đi qua Kinh Vô Tuyệt toàn thân cứng ngắc như tượng, vẻ mặt hãn tỏ ra khó xử vô

cùng, xem ra thiếu gia dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được nỗi oan.

“Còn đứng ngoài cửa làm gì? Không mau tiến” cánh cửa vừa được mở ra, Mạc Lâm khiếp sợ, đôi mắt muốn lọt tròng, lắp bắp nói “Tuyệt ... Tuyệt nhi ... nàng ... nàng Tới đây làm gì?”.

Kinh Vô Tuyệt chậm rãi tiến lại gần “Háo sắc, đúng là bản tính của nam nhân mà, nhị tử nói quả không sai chút nào”. Nàng dùng sức tung chân sút cho hẵn một cái, sau đó xoay người chạy xuống lầu, suýt nữa va phải người đang lên lầu.

“Tìm được rồi”.

“Hay lắm! Chính là người đã phá hư chuyện tốt của ta, đêm nay người phải bồi ta mới được”. Một khách nhân bắt lấy nàng đòi đền bù.

“Người đã hại Trăm Hoa lâu của ta bị tổn thất nghiêm trọng, giờ người phải làm ở đây để trả nợ cho ta”. Diễm ma ma cũng lao lên nắm chặt lấy tay của Kinh Vô Tuyệt.

“Buông ta ra, ta có làm cái gì đâu”.

Vô Tuyệt vừa nói vừa trừng mắt, nàng đang vô cùng tức giận. Mạc Lâm nhìn thấy nàng lúc này cũng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

“Khoan đã nàng là người của ta, ai dám động vào nàng?”. Mạc Lâm quét mắt về phía cánh tay của Diễm ma ma đang nắm chặt lấy tay của Vô Tuyệt, “buông ra mau”.

Diễm ma ma nghe vậy sợ tới run rẩy nhanh chóng buông tay.

“Người là ai? Người có quen với ta hả? Người có hai cô nương kia là tốt lắm rồi, quan tâm tới ta làm gì nữa”. Kinh Vô Tuyệt bĩu môi, trừng mắt

nhìn Mạc Lân.

Mạc Lân rùng mình, vui sướng lao tới ôm chặt lấy nàng vào lồng ngực hẳn lên tiếng chất vấn “Nàng ghen hả?”. Thật tốt quá, tiểu nương tử của hẳn cuối cùng cũng chú ý tới hẳn.

“Ghen? Ta việc gì phải ghen, người không đáng để ta phải ghen”. Nàng quyết rồi, nàng không thương hẳn nữa, cũng không thèm gả cho hẳn nữa.

“Tuyệt Nhi, nàng là vị hôn thê của ta mà”. Mạc Lân vẫn kiên quyết ôm chặt lấy nàng.

Mọi người xung quanh tới giờ phút này mới hiểu ra, vị cô nương này hóa ra chính là thiếu phu nhân tương lai của Mạc gia trang, sắc mặt tất cả nhất loạt trở nên trắng bệch, Mạc thiếu gia trách tội, họ sao gánh nổi đây?.

“Ta nói cho người hay, sáng mai ta sẽ về Tô Châu nói cho cha ta nghe chuyện này, chúng ta từ giờ phút này không còn quan hệ gì nữa”. Nói xong, nàng ùn hẳn ra thật mạnh, kéo váy, chạy ừa đi thật nhanh.

Đám người xung quanh nhanh chóng tránh ra mở đường.

“Tuyệt Nhi, nàng đứng lại”. Mạc Lân vội vàng đuổi theo, hẳn đằng đằng sát khí nhìn đám người dám mở đường cho nàng chạy thoát, gằn từng tiếng lạnh như băng sơn “các người dám mở đường hả? đáng chết”.

“Thiếu gia”. Mạc Cấn thấy tình hình căng thẳng, vội bước lên ngăn cản, nhưng ngay lập tức bị sự ngoan độc trong đôi mắt Mạc Lân bức lui, nhưng dù thế nào đi nữa, hẳn vẫn phải nhắc nhở thiếu gia một chuyện quan trọng.

“Mạc Cấn, đừng làm phiền ta”. Đáng chết thật! nàng chạy đi mất rồi, hẳn tuyệt không thể đánh mất nàng được, sao hẳn lại có thể sơ sẩy như vậy

chứ, để sự cố như vậy phát sinh, hấn điên rồi

“Các người là rùa đen sao? Còn không mau tránh ra hết cho ta, nếu không ta sẽ khiến cho Trăm Hoa lâu trở thành lịch sử”.

Vừa nói Mạc Lâm vừa tung chưởng đánh vào vách tường “Ầm”. Một tiếng nổ vang lên, bức tường lớn giờ chỉ còn là cát bụi, mọi người nhốn nháo bỏ chạy mất biệt.

“Nhưng thiếu gia à.....”

“Người rớt cuộc muốn làm cái gì hả?”. Mạc Lâm trừng mắt nhìn Mạc Cấn, Mạc Cấn đã không giúp hấn thì thôi, lại còn ở bên cạnh lăm chuyện

“Người vì sao không dùng khinh công?” Mạc Cấn rất muốn cười, nhưng phải cố nhịn, khiến gương mặt nhăn nhó trông rất hài hước.

Mạc Lâm mắng chửi liên tục, khiến mọi người trong nháy mắt kinh hoàng thất sắc chạy mất biệt, còn người muốn đuổi theo cũng đã biến đâu mất.

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Buổi đêm bầu trời đen thẫm mịn như làn nước trên mặt hồ, gió thổi mơn man lên da mặt

Đây là nơi nào vậy nhỉ?

Kinh Vô Tuyệt đầu óc mờ mịt, nhìn quang cảnh bốn phía đều thấy tối đen như nhau, nàng nhớ mang máng là lúc nàng chạy ra khỏi Bách Hoa lâu, thì đột nhiên bị tấn công bất ngờ từ phía sau, nàng nhanh chóng mất ý thức ngất đi không còn biết gì nữa.

Ánh trăng bên ngoài khung cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng, bốn phía không có một bóng người, nhưng may mắn là nàng vẫn còn giữ được cái hộp giam con chuột.

“Tiểu Bụi, chỉ còn mỗi người bên cạnh ta thôi”. Nàng hưng phấn mở chiếc hộp gỗ mà nàng vẫn luôn ôm chặt trong lồng ngực thả Tiểu Bụi ra ngoài.

Con chuột nhỏ ngay lập tức chạy ào ra.

Một tràng những tiếng kêu chít chít đều đặn vang lên, nàng cùng Tiểu Bụi yên lặng lắng nghe, một con chuột khác đang từ từ tiến lại gần hai người, nó chăm chú nhìn Tiểu Bụi.

“Công chúa, nàng ta nhất định sẽ bị dọa cho sợ chết khiếp, trong phòng này chẳng có cái gì hết, ngoại trừ một đàn chuột nhưng nhúc, nàng ta

nhìn thấy đàn chuột đó đảm bảo sẽ khóc thét lên rồi cầu xin công chúa tha thứ”.

“Tiểu Bụi mau qua đó đi”.

Nhìn thấy con chuột đó, Tiểu Bụi cũng rống lên một tràng tỏ ý hưng phấn, nhưng vẫn quay đầu lại liếc mắt nhìn Kinh Vô Tuyệt ngụ ý hỏi xem nó nên làm sao đây?

“Mau đi! Kia chính là đồng bạn của người đó”. Trong lòng nàng lúc này có nhiều tâm sự, nhưng vẫn rất cao hứng khi Tiểu Bụi tìm lại được đồng bạn của mình. Nàng phất tay áo, miệng nở nụ cười, nhưng mắt lại ngập nước “Mau đi đi, ta không sao đâu”.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng vang lên tiếng mở khóa, cửa vừa được mở, đàn chuột đã trốn mất biệt.

“Công chúa, người nhìn xem tiểu nhân nói có đúng không?”. Một nam tử hán cao lớn che mặt ngay lập tức tiến vào phòng, sau lưng hắn là một nữ tử cũng theo chân hắn bước vào phòng.

“Trữ Ngọc công chúa”. Trữ Ngọc quần áo hoa lệ, ung dung quý phái, gương mặt lạnh lùng xinh đẹp động lòng người.

“Người nhận ra ta sao? Là đại ca nói với người đúng không?”. Trữ Ngọc ngạo mạn nhìn nàng, gương mặt sau tấm紗 mỏng che mặt hiện lên suy nghĩ ‘thật vô dụng, mới có chút chút vậy mà đã bật khóc rồi’.

Kinh Vô Tuyệt cúi đầu ngẫm nghĩ một chút rồi nói “Là người bắt ta tới đây sao?”

“Là ta thì sao? Mà không phải là ta thì sao”.

Cô công chúa này tính tình thật ngang ngược.

“Người mau nói cho ta biết”. Nàng nhún vai, lau những giọt nước mắt con vương trên khoé mi “Người mang ta tới đây là có chuyện gì?”.

“Câm miệng, người không có tư cách mở miệng hỏi ta, muốn hỏi cũng chỉ có ta mới có quyền hỏi, một tiện dân như người chỉ có quyền trả lời thôi”. Trữ Ngọc cao giọng mắng Vô Tuyết một tràng.

“Tiện dân? Từ này có nghĩa là gì, ý chỉ họ của ta hả? Ta họ Kinh cơ mà”.

“Điều dân to gan”. Nam tử hán tên Tiểu Ba bên cạnh công chúa hét lên.

“Ta đâu có nói điều bao giờ, các người có phải là đã nhận nhầm người rồi không?”

“Người chúng ta muốn tìm là người”. Trữ Ngọc thiếu chút nữa tức tới hộc máu, nàng không thể tưởng tượng được rằng Mạc Lâm lại muốn cưới một nữ nhân ngu ngốc như thế này, càng không thể tưởng được nàng lại thất bại dưới tay một nữ nhân như thế này”.

“Tìm ta? Các người tìm ta có việc gì?”

“Ta muốn người.....” đôi mắt của Trữ Ngọc trợn trừng lên, bao lời muốn nói cứ nghẹn lại ở cổ, nàng thực sự không biết nên mở miệng nói chuyện đó như thế nào.

“Công chúa của chúng ta muốn người hãy rời khỏi Mạc Lâm”. Tiểu Ba thay chủ truyền đạt ý muốn, tự cho mình thông minh, mặt hăn tự đắc vênh lên.

“Chuyện đó đâu phải để cho người tùy tiện nói ra”. Trữ Ngọc quay sang Tiểu Ba hung dữ tung một cước khiến hăn đau đớn gập người xuống. Sau đó, nàng ta quay sang nhìn Vô Tuyết, ánh mắt rực lửa như muốn thiêu

Vô tuyết ra làm tro bụi “ Đúng vậy, ta muốn người hãy rời khỏi Mạc Lâm, hẳn là của ta”.

Thật không ngờ nổi cái số đào hoa của Mạc Lâm lớn đến thế, chẳng những thiên kim tiểu thư gia đình danh môn thương yêu hẳn mà còn có cả công chúa từ ngàn dặm xa xôi không quản vất vả vì hẳn mà tới nơi này, đây là còn chưa tính tới các danh kỹ khác nữa.

“Người có nghe thấy điều ta vừa nói không?”. Trữ Ngọc không vừa ý nên nổi giận lôi đình, vung tay tát cho Vô Tuyết một phát.

Ai ngờ chưởng phong mạnh mẽ vừa đánh ra, thì vừa đúng lúc Vô Tuyết nhìn thấy cái hộp gỗ dưới chân nên cúi người nhặt nó lên.

Chiếc hộp gỗ này là nơi lưu giữ những kỷ niệm của nàng với Tiểu Bụi mà.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc vô cùng khi phát hiện Trữ Ngọc ngã lăn xuống đất, đè lên người Tiểu Ba, khiến Tiểu Ba rên xiết liên hồi.

“Các người làm cái gì vậy?”.

“Nữ nhân này....” Trữ Ngọc nghiêng răng ken két, đang định đứng lên, thì phát hiện một vật thể màu đen chạy qua chân, không những thế nó còn cắm vào chân nàng một cái, nàng kinh hãi sắc mặt trắng bệch, hất cao chân đá vung nó lên trời, miệng thét lên “A ... Chuột”. Phản xạ nhanh nhạy, nàng nhảy phốc lên rồi hạ xuống đúng vào một người.

Người mà nàng hạ xuống không ai khác chính là Tiểu Ba vẫn đang nằm rạp trên mặt đất.

“Ôi giờ ời, công chúa”. Tiểu Ba bị đâm đau đớn thét vang, lại thấy một con chuột màu đen nho nhỏ lông mịn đang leo nhanh lên chóp mũi mình, hẳn trợn trắng mắt thét vang một tiếng “A!” rồi đứng bật dậy.

“Ôi đau quá, Tiểu Ba người thật đáng chết, ta phải giết người”. Trữ Ngọc ngã phịch xuống đất, mông bị đau suýt chút tách thành hai nửa.

Hai người bị lũ chuột quăn cho sợ hãi chỉ còn nước cuống quýt bỏ trốn.

Kinh Vô Tuyệt cúi đầu nhìn một con chuột nói “Người đến để từ biệt ta sao?”

Tiểu Bụi kêu lên chít chít một hồi dài, sau nó còn một con chuột khác đang bám dính lấy nó. Xem ra Tiểu Bụi đã gặp được một nửa của mình.

Vô Tuyệt nở nụ cười tươi rói “Người đã tìm được một nửa của mình rồi, chúc mừng người”. Còn một nửa của nàng chẳng biết đang ngủ chết trong vòng tay mềm mại của nữ nhân nào rồi. Ánh mắt âm đạm, nàng phất tay áo, “hãy đi đi. Ta cũng nên về Tô Châu thôi”. Nơi này đã không còn gì khiến cho nàng lưu luyến nữa rồi.

Nàng chậm rãi đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời chuẩn bị chiếu những tia sáng đầu tiên xuống mặt đất, một ngày mới sắp bắt đầu nhưng tâm tình của nàng cũng chẳng vì vậy mà khá hơn.

Nàng thét lên thật to.

“Trữ Ngọc công chúa ta có việc phải đi trước, cảm ơn người đã chiêu đãi, còn giúp ta tìm cho Tiểu Bụi một mái nhà”. Kinh Vô Tuyệt hướng về phía Trữ Ngọc thành thật cảm ơn, rồi xoay người rời đi.

“Người không được đi..... Đừng đi mà!” Khẩu khí của Trữ Ngọc vốn kiêu hãnh lúc này lại biến thành khẩn cầu.

“Người không phải muốn ta rời khỏi Mạc Lâm sao?”.

“Đúng, Mạc Lâm là của ta”. Trữ Ngọc đứng thẳng người oai phong nói, nhưng mắt vẫn láo liên nhìn ngó sợ lũ chuột lại xuất hiện lần nữa.

“VẬY ĐÚNG RỒI, TA ĐI ĐÂY” Vô Tuyệt vẫy tay chào tạm biệt, rồi nhanh chóng biến mất.

“ĐỪNG LẠI, TA KÊU NGƯỜI MAU TRỞ VỀ ĐÂY! ĐỪNG RỜI ĐI MÀ, MAU CỨU TA VỚI!”.

Đáng tiếc Kinh Vô Tuyệt đã thi triển khinh công, nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Chơi đùa có vui không?”. Hiên Viên Vô Cực cười lạnh đứng tựa người vào cửa ra vào.

“Hiên viên đại ca, mau cứu ta”. Trữ Ngọc nước mắt chảy ra như suối.

“TỰ LÀM TỰ CHỊU, TA KHÔNG QUAN TÂM, MÀ CŨNG CHỈ CÓ NGƯỜI PHÍA SAU NGƯỜI MỚI CÓ THỂ KÊU TA LÀ ĐẠI CA”. Hiên Viên Vô Cực mặt không đổi sắc nói. Nàng ta dám chống lại mệnh lệnh trốn khỏi quá trọ, khiến hãn phải chịu vất vả tìm kiếm.

“Hiên Viên đại ca, ta biết ta sai rồi mà, ta ra lệnh cho người mau đuổi hết lũ chuột này đi”. Trữ Ngọc vừa nài nỉ vừa ra lệnh.

Dám mở miệng ra lệnh cho hãn sao “Người cứ từ từ chịu trách nhiệm cho hành động của mình đi”, nói xong, hãn xoay người bỏ đi thẳng.

“TRỞ VỀ, NGƯỜI TRỞ VỀ ĐÂY CHO TA, OA OA OA.....” Nhìn bóng lưng nam nhân kiêu ngạo bỏ đi mỗi lúc một xa, Trữ Ngọc khóc vánh lên, khiến Hiên Viên Vô Cực buộc phải dừng bước.

“Người có thể rằng sau này sẽ nghe lời ta không?”

Trữ Ngọc lau sạch nước mắt, gật gật đầu.

Hiên Viên Vô Cực lại gần bế nàng đi ra khỏi cửa tránh xa lũ chuột.

“Đợi lát nữa tao sẽ cho một mồi lửa đốt tụi mày ra tro....”. Nàng nói xong hừ lạnh một tiếng, xoay đầu nhìn đi chỗ khác.

“Công chúa, người cứu tiểu nhân với”. Tiểu Ba đáng thương bị bỏ quên mất tiêu đang la lên cầu cứu.

“Có tin tức gì không?” Tại quán trọ, chỉ vì Kinh Vô Tuyệt mất tích mà tâm thần của Mạc Lâm đại loạn, cả ngày thần thờ ngồi yên lặng suy nghĩ. Tất cả cũng chỉ tại hăn, người xưa có câu dưỡng binh ngàn ngày dùng trong một giờ, hăn đã vất vả bao lâu giờ tất cả công sức đổ ra sông ra biển hết rồi. Lại còn cô công chúa Nam Chiếu quốc kia nữa, chẳng nhẽ không có chút suy nghĩ gì tới thiên tử Đại Đường sao?

Mạc Cấn ôm quyền đáp “Dạ” xem ra thiếu gia đã phải chờ đợi sốt ruột đến sắp phát điên rồi.

“Nếu như ta đoán không nhầm, thì chắc hăn nàng đã về Tô Châu rồi đúng không?” Mạc Lâm toàn thân rung động, chèn trà trong tay run rẩy, hăn kinh hoảng tột độ. Nàng thực sự đã đi rồi.

“Thiếu gia, có muốn thuộc hạ đi đón người không?”.

“Người nghĩ nàng sẽ trở về với ta sao?”. Mạc Lâm ngẩn người cười hiu hắt gương mặt không dấu được sự buồn bã. Chỉ cần biết được nàng ở đâu, mọi chuyện còn lại cũng dễ dàng thôi. Ngẫm lại thì cũng đã lâu hăn chưa trở về nhà, nên về thăm nhà cũ ở Tô Châu thôi.

Mạc Cấn không nói gì, lời của thiếu gia khiến hăn không biết nên trả lời ra sao cho phải.

“Hiện tại, đã phái nhân mã đuổi theo hăn chưa?”

“Dạ, Mạc Đoái đã dẫn người đuổi theo hăn rồi, còn thêm một đám sát thủ nữa đuổi theo Mạc Li. Thiếu gia, Mạc Li hăn Người muốn bắt hăn đem trở về đây sao?”.

“Không hăn”. Mạc Lâm điềm đàm uống một ngụm trà, “ta chỉ muốn làm cho hăn tỉnh táo lại thôi”.

“Thiếu gia, nguyên lai người đã sớm biết Mạc Li có tâm tư khác”. Mạc Cấn chăm chú nhìn thần sắc có vẻ cao thâm khó lường của chủ nhân. Mạc Lâm lúc nào cũng đem nụ cười ôn hoà vô hại ra để lừa thế gian.

“Thủy Liên cô nương sao rồi?”

“Mạc Kiên đã phái người hộ tống nàng về Sở trang rồi, người nhà của nàng cũng đã định hôn sự cho nàng rồi, đối phương là một vị vương gia đương triều”.

“Hừ, lần này coi như ta đã thiếu nợ nàng ta một lần”.

“Thiếu gia người đang nghĩ gì vậy?” Hăn đã đi theo thiếu gia từ lâu nhưng vẫn không tài nào hiểu hết con người thiếu gia.

“Mạc Cấn người cho rằng ta đang nghĩ cái gì?”.

Đoán không ra, cũng không có can đảm đoán. Mạc Cấn chuyển chủ đề “còn có một chuyện nữa.....”

Nhìn bộ điệu ngập ngừng muốn nói lại thôi của Mạc Cấn, Mạc Lâm liếc mắt nói “Có việc gì cứ nói thẳng ra”.

“Thủ phạm phóng hoả dường như cũng đang đuổi theo Kinh tiểu thư”.

Mạc Lâm cả kinh, chén trà trong tay suýt rơi xuống đất “chuẩn bị ngựa”.

“Ngựa đã ở ngoài cửa, thiếu gia muốn mang thêm người đuổi theo không?”.

“Không! Nhiều người không tốt dễ gây sự chú ý”. Mạc Lâm vẫn ôn hoà dịu dàng nói, nhưng trong mắt lại hiện lên một quầng lửa mãnh liệt cháy. Ai dám động đến nàng, hẳn sẽ cho kẻ ấy biết chọc giận Mạc trang hậu quả ghê gớm tới mức nào.

“Tiểu thư, chúng ta đi như vậy liệu có ổn không? Còn đồ đạc của chúng ta ở Mạc trang thì tính sao?”

“Thiếu thứ gì chỉ việc mua lại là được”. Kinh Vô Tuyệt lạnh nhạt trả lời, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tiểu thư, người sao vậy? Rốt cuộc thì đêm hôm đó người đã đi đâu? Sao lúc trở về tựa như người đã biến thành người khác”. Đông Mai lo lắng hỏi han. Nàng có cảm tưởng, chỉ qua một đêm mà tiểu thư như đã trưởng thành lên rất nhiều, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo khiến nàng càng nhìn càng thấy giống đại tiểu thư.

“Người đừng hỏi nữa. Tóm lại lần này chúng ta đi Nghiễm Châu để tuần tra trà phường, giờ cũng nên tức tốc trở về để thông báo cho nhị tỷ cùng cha biết trà phường đã bị thiêu cháy”.

“Vì sao không dùng bồ câu đưa tin cho nhanh?”. Nàng đoán nhị tiểu thư có lẽ đã sớm biết chuyện, còn tiểu thư của nàng đột nhiên quyết định trở về thế này càng nghĩ càng thấy kỳ quái “tiểu thư, không lẽ là vì Mạc thiếu gia”. Lời còn chưa nói hết, đã bị cắt ngang.

“Đừng bao giờ nói với ta về con người có trái tim nhiều ngăn đó nữa”.

Quả nhiên không ngoài dự đoán “Tiểu thư, người cùng Mạc thiếu gia đã xảy ra chuyện gì, ta nhớ rõ sáng hôm đó hai người còn cười nói rất vui vẻ mà, tại sao qua một đêm”.

“Không sao hết, chỉ là ta đã nhận ra một điều, chớ thì không bao giờ đổi được tính”. Kinh Vô Tuyệt tức giận nghiêng răng.

“Tiểu thư, biểu tình của người cứ như đang ăn dấm chua ấy”.

“Không phải đâu. Đúng rồi, Đông Mai à, lúc về tới nhà, người đừng có nói gì hết đấy”. Vô Tuyệt lên giọng căn dặn.

Đột nhiên, xe ngựa ngừng lại.

“Các người cho rằng các người còn có cơ hội trở về sao?”

Kinh Vô Tuyệt nghe tiếng quát tháo vội ngó đầu ra ngoài nhìn, phát hiện cả đoàn xe ngựa đã bị một đám người bịt mặt bao vây.

“Tiểu thư, đám người che mặt này liệu có phải là đám lần trước không?”. Đông Mai kinh hoàng níu áo Kinh Vô Tuyệt run rẩy.

“Không phải, đám người che mặt lần trước động tác nhanh chóng, là đội quân được huấn luyện tuân thủ kỷ luật chặt chẽ, nhưng những tên này ta có cảm giác cứ như sát thủ ấy”. Ánh mắt kia không thể lừa được người.

“Người nói đúng đấy, có người trả tiền mời chúng ta đến giết người”. Kẻ cầm đầu lũ người bịt mặt âm trầm nói tiếp “Thực đáng tiếc, đại mỹ nhân như hoa như ngọc thế kia”.

“Vì sao vậy?”

“Tiểu thư, đừng hỏi nữa mà”. Tiểu thư không lo tìm cách chạy trốn cho nhanh, còn ở đó truy hỏi lý do làm gì.

“Các người có phải là người do Trữ Ngọc công chúa phái tới không?”.

“Trữ Ngọc là ai vậy? chúng ta không biết. Nhưng khuyên người hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi”. Những tên sát thủ bịt mặt liên tiếp tiến lại

gần, bao vây nàng vào giữa.

“Các người là do ai phái đến?”. Nàng không hề đắc tội với ai hết, trừ những kẻ vì Mạc Lâm tranh phong ăn dấm chua ra. Nghĩ đến việc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời ảm đạm. “Ta về Tô Châu sẽ nói với cha ta để giải trừ hôn ước, các người không cần phải bức bách ta như vậy, thiên hạ không chỉ có một mình Mạc Lâm là nam nhân”.

“Mạc Lâm? Người mà người nói đến không lẽ là thiếu chủ của Mạc Trang”. Đám sát thủ ánh mắt loé sáng.

“Đúng rồi! các người không phải là do đám hồng nhan tri kỷ của Mạc Lâm trả tiền phái tới đây giết ta, mục tiêu là muốn ta rời xa hẳn sao?” Kinh Vô Tuyết phát hiện thấy con ngựa bị một đám người bịt mặt cầm đao sắc bao vây đang sợ hãi muốn phát điên. Nàng đưa tay vuốt ve bờm ngựa mềm mại của nó, an ủi nó, giúp nó bình tĩnh lại.

“Đại ca, đừng nói những lời vô nghĩa nữa, hãy nhanh chóng hạ thủ lấy đầu nàng ta để còn về giao lại nữa”.

“Tiểu thư, chạy mau”. Đông Mai bất chấp sự sợ hãi khiến toàn thân run rẩy, tiến lên che trước mặt Kinh Vô Tuyết “Đám độc ác các người đừng có lại đây”.

“Chờ một chút, các người muốn giết ta cũng phải nói cho ta biết ai là chủ mưu chứ”. Kinh Vô Tuyết nhìn lướt qua Đông Mai, nàng không sợ hãi mà rất bình tĩnh từ tốn hỏi, ánh mắt thẳng thắn nhìn vào tên cầm đầu lũ sát thủ.

“Được, ta sẽ nói cho người biết vì sao người phải chết” Tên cầm đầu lũ sát thủ cười lạnh, “ Là Lí tổng quản của Tô Châu trà phùng phái chúng ta tới giết người”.

“Sao có thể là Lí bá chứ? Các người đừng có vũ cáo hãm hại người tốt, Lí bá là huynh đệ kết nghĩa của cha ta, ông ấy đã ở bên cạnh tử muội chúng ta từ khi tử muội chúng ta còn nhỏ xíu, ông ấy tuyệt đối sẽ không làm thế này”.

“Ha ha ha, người quá khờ dại, có câu tri nhân tri diện bất tri tâm [1], các người đều bị lão lừa rồi”.

“Tiểu thư, chờ ta kêu to, người hãy chạy nhanh đi”. Đông Mai hạ giọng nói nhỏ vào tai Vô Tuyệt.

“Ta sẽ không sao đâu”. Đột nhiên nàng chợt nghĩ có lẽ Mạc Lâm sẽ nhanh chóng xuất hiện bảo vệ cho nàng thôi.

“Các người chịu chết đi, các huynh đệ tiến lên”.

“Phu xe đại ca, huynh mau chạy đi”. Kinh Vô tuyệt không muốn làm liên lụy tới người vô tội nên đã vỗ vào vai của tên phu xe này giờ vẫn luôn đứng im bất động.

Bỗng nhiên, một ánh đao sắc bén lia xoẹt qua một cái, tên phu xe vung roi ngựa lên dễ dàng hạ gục những tên sát thủ đang lăm le lại gần. Kinh Vô Tuyệt và Đông Mai thấy vậy ôm chặt lấy nhau, trợn mắt há mồm.

Trong khoảng khắc, ánh lửa từ chiếc roi ngựa quất vun vút như con rắn thoát ẩn thoát hiện, thế công sắc bén khiến đám sát thủ tay chân loạn xạ không tài nào ứng phó kịp.

“Tiểu thư, chúng ta được cứu rồi”. Đông Mai vui mừng hét lên.

Kinh Vô Tuyệt cúi đầu nhìn gương mặt tên phu xe đang bị che khuất bởi vành nón rộng, càng nhìn càng thấy quen quen “A, Mạc Li sao lại là người?”.

“Đừng làm tướng, ta ra tay không phải vì muốn cứu người đâu, mà chỉ đơn giản là muốn nhanh chóng đuổi người về Tô Châu mà thôi”. Ánh mắt Mạc Li lạnh như băng ngạo nghễ nhìn Vô Tuyết “Đi vào xe ngựa ngồi đi, cho đỡ vướng tay vướng chân ta”.

“Một mình người có thể ứng phó được hết sao?”. Đám người bịt mặt thể mạnh người đông, sát khí trong mắt bốc lên ngùn ngụt, xem ra bọn chúng đã bị Mạc Li chọc giận thật rồi “Có muốn ta giúp người không?”.

“ Hừ, người làm ơn tha cho ta đi, ta mệt lắm rồi. Người chỉ cần ngồi im là ta đã phải cảm ơn trời đất rồi”. Mạc Li giọng điệu trào phúng châm chọc Vô Tuyết.

“Người làm sao vậy tiểu thư của ta chỉ là có lòng tốt hỏi han người thôi mà”. Đông Mai thấy nguy cơ trước mắt tạm thời bị đẩy lùi nên lá gan cũng lớn lên một chút.

“Đông Mai, đừng nói vậy, dù sao hãn vẫn là ân nhân của chúng ta”. Kinh Vô Tuyết quay đầu, trong lòng chợt thấy ngọt ngào “Là Mạc Lâm phải người tới đây bảo vệ cho ta đúng không?”.

“Không phải”. Mạc Li lãnh đạm kiêu hãnh trả lời.

Nàng cũng sớm biết giờ này có lẽ hãn đang ngủ say trong vòng tay êm ấm của mỹ nhân nào đó rồi, sao còn nghĩ tới vị hôn thê như nàng chứ.

“Đáng chết!” Chỉ một giây phân tâm, cánh tay của Mạc Li đã bị trúng một kiếm, tức giận trào dâng, bất chấp chủ tớ Kinh Vô Tuyết vẫn còn đứng đây, hãn bay vút lên không trung nhằm vào đám người bịt mặt hét vang “Các người muốn chết mà”.

Mấy người bịt mặt thừa cơ đánh lên xe ngựa.

“Tiểu thư, chạy mau”. Đông Mai sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

Đúng lúc này, một đám đá từ trên không bay vút về phía mấy tên bịt mặt định thừa cơ đánh lén, bọn chúng bị trúng đá, đau đớn thét vang. Cảnh tượng này dường như đã từng xảy ra....

“Mạc Lâm, người còn không mau ra đi”. Kinh Vô Tuyệt hai tay nắm chặt vào nhau, cao giọng hô vang lên.

“Không cần phải lớn tiếng như vậy, ta đã đến rồi đây”. Mạc Lâm ngay lập tức hiện thân.

Mạc Li nhìn thấy người vừa mới tới sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, đứng thẫn ra, không cẩn thận nên lại bị trúng một đao vào chân. Mấy tên bịt mặt khác thấy vậy cũng lao vào tấn công, đúng thời điểm nguy kịch này thì một hắc y nhân từ đâu bay vút tới ra nhập vào trận chiến.

Hắc y nhân lãnh khốc này rất nhanh chóng đã giải quyết xong đám người bịt mặt, rồi biến mất mau lẹ như gió thoảng. Đám thi thể trên mặt đất cũng nhanh chóng được mang đi, các vết máu được xoá sạch. Nhìn quang cảnh xung quanh lúc này không ai nghĩ nơi đây vừa xảy ra một trận chiến ác liệt.

Mạc Li xấu hổ quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu nhìn về phía chủ tử, hành động tự ý của hắn đã vi phạm trang quy.

“Hắc y nhân vừa rồi là ai? Thật lợi hại”. Kinh Vô Tuyệt sợ hãi than thở. Nàng chưa kịp nhìn rõ mọi chuyện thế nào thì đã thấy đánh xong hết rồi.

“Còn nói vậy được sao? Nói mau, nàng vì chuyện gì mà phải ra đi vội vã như vậy?”. Mạc Lâm tức giận nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cao giọng tra hỏi.

“Người đã có một đám hồng nhan tri kỷ chiếu cố người, ta lưu lại để làm vợ trên danh nghĩa của người hả?”. Nàng né tránh ánh nhìn của Mạc

Lân, leo lên xe ngựa.

“Tuyệt Nhi, nàng lại ăn dấm chua nữa rồi”. Mạc Lân cười toe toét, vội vàng đuổi theo nàng.

“Người ... Người không được đi theo ta nữa, chúng ta đã tạm biệt rồi”. Nàng vừa nói vừa leo lên mình ngựa, lúc trước nàng đã được Mạc Lân dạy kỹ thuật cưỡi ngựa rồi mà. Thúc hai chân vào bụng ngựa, dật cương ngựa, nàng cho ngựa chạy như điên.

“Tiểu thư”. Đông Mai giật mình trước hành động bất chợt của tiểu thư, hai mắt tối sầm, nàng ngất xỉu.

“Tuyệt Nhi”. Mạc Lân cũng nhanh nhẹn leo lên một con ngựa khác hối hả đuổi theo.

Chứng kiến cảnh này, Mạc Li không dấu được sự ngạc nhiên, tâm thần bị dao động mạnh mẽ, thiếu gia chỉ mãi đuổi theo nữ nhân kia mà không buồn liếc hăn lấy một cái. Hăn đã ở chung với thiếu gia mười mấy năm nhưng chưa bao giờ thấy thiếu gia như vậy.

“Người nên tỉnh táo lại đi”. Mạc Cấn tiến lại gần vỗ nhẹ vào vai hăn.

Meo giải thích:

1. Tri nhân tri diện bất tri tâm : Có nghĩa là biết người biết mặt nhưng không biết rõ được tấm lòng.

“Nàng mau đứng lại cho ta”. Mạc Lân dục ngựa phóng điên cuồng, Vô Tuyệt vẫn phóng như bay ở phía trước hăn không chịu dừng lại.

“Đường của ta, ta cứ đi, việc gì phải dừng lại”. Nàng quay đầu nhìn Mạc Lân làm mặt quỷ, “Ta không nghe lời người đâu”.

“KINH – VÔ – TUYẾT”, Mạc Lâm rít gào tên nàng, không còn cách nào khác ngoài cách tiếp tục đuổi theo, “Nàng dừng lại cho ta”.

“Không nghe”. Hắn đuổi theo nàng vì cái gì chứ? Vì trong lòng hắn cũng có nàng hay chỉ bởi vì trách nhiệm?

“Nàng dừng lại đi mà, phía trước là vực thẳm”. (oa, lòng meo mềm nhũn rồi)

“Cái gì?” Tiếng gió thổi quá lớn, nàng không nghe được lời hắn nói.

“Ta nói dừng lại”. Mạc Lâm quát lên thật to “Phía trước là vực thẳm”.

“A” Lúc Vô Tuyết hiểu được lời Mạc Lâm nói thì đã không còn kịp nữa rồi. Con ngựa của nàng phóng điên cuồng không cách nào dừng lại trong khi trước mắt đã là vực thẳm.

Nghe thấy tiếng ngựa hí mà lòng nàng chết điếng, vực sâu vạn trượng gần lắm rồi, nàng không dám mở mắt ra nữa vội nhắm tịt mắt lại, chỉ vì sự lỗ mãng nhất thời mà nàng đã tự hại chính bản thân mình, lại còn hại cả một sinh mạng vô tội. Nàng không ngừng tự trách bản thân.

“Tuyết Nhi!”. Tiếng hét thê lương của Mạc Lâm quanh quẩn trong sơn cốc nghe điếng lòng, “Không...”. Mặt của Mạc Lâm lặn những gân máu, hắn lao xuống ngựa quỳ gục trên mặt đất, hai mắt mờ lệ.

Mạc Lâm đau lòng không nói nên lời, trái tim hắn dường như đã rời khỏi thể xác, đây không phải là sự thật, không phải là sự thật

“Người kêu gì mà kêu ghê vậy? Giống như heo bị chọc tiết ấy”.

“Tuyết Nhi!”. Mạc Lâm vui mừng nhìn Vô tuyết đang bám chặt vào một mỏm đá đen, thân thể treo lơ lửng giữa tầng không, Mạc Lâm cuống

quýt nói “Nàng không có việc gì, cảm ơn trời đất, nàng ngàn vạn lần đừng buông tay nhé, ta sẽ lập tức cứu nàng ngay đây”.

“Ta còn có thể chống đỡ được”. Nàng vừa nói xong, ai ngờ một tiếng “Ầm” vang lên, mỏm đá đen bị rung chuyển do sức nặng rơi xuống vực sâu, trống ngực nàng đập thành thạch, tim nàng tưởng rớt xuống vực luôn rồi, cũng may là nàng đã kịp thời chuyển qua bám được vào mỏm đá khác ở dưới thấp hơn.

“Trời ơi! Nàng bám chặt vào”. Mạc Lâm liên tục cầu trời phù hộ. Dò xét địa hình xung quanh xem có nơi nào nháy xuống được không, mỏm đá bên phải có vẻ ổn nhất, nhưng nếu muốn thi triển khinh công xuống đó tựa hồ vẫn có chút khó khăn.

A, có rồi! Linh quang chợt lóe, Mạc Lâm nhanh chóng cởi đai lưng trói chặt một đầu vào gốc cây đằng sau, đầu còn lại hăn buộc chặt vào tay, rồi mới đi xuống.

Kinh Vô Tuyệt cố hết sức đưa tay lên để bám vào tay Mạc Lâm, nhưng dưới chân trống không, không có vật đỡ nàng không cách nào rướn người lên được, nàng hoảng sợ hai tay bám vào tảng đá lỏng lẻo, cố gắng bám vào chỗ khác thì lại gặp phải đá vụn, âm thanh tiếng đá rơi rào rào xuống đất, may Vô Tuyệt không phải người yếu tim chứ nếu không gặp phải tình cảnh này đã sớm chết ngất.

“Tuyệt Nhi, đưa tay cho ta”. Mạc Lâm chăm chú nhìn nàng, cũng may nàng không có việc gì, hăn dẫm chân vào tảng đá lớn. Rướn người đưa tay ra “nàng mau bám chặt lấy tay ta”.

“Ta không dám”. Vô Tuyệt ngó xuống nhìn thấy vực sâu thăm thẳm mà chóng cả mặt, hoa cả mắt, không dám buông tay ra đưa cho Mạc Lâm.

“Tảng đá chỗ ta đang đứng đây không thể trụ được lâu, nàng mau nghe lời ta, hãy tin ta được không? Nàng chẳng phải là tiểu thê tử của ta

sao, nàng hãy tin tưởng giao hết cho ta đi”.

“Còn chưa phải mà”. Nàng nhắm tịt mắt không dám mở mắt ra nhìn nữa.

Mạc Lâm chăm chú nhìn nàng, “Tuyệt Nhi, ta thật lòng muốn lấy nàng làm thê tử, đời này ngoài nàng ra ta không cần ai hết. Mau, đưa tay cho ta”.

Nàng khiếp đảm mở to mắt, “Người nói thật hả?” nói rồi nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Mạc Lâm, trong mắt hấn hiện lộ tình ý tha thiết cùng sự yêu thương vô bờ, nàng nhìn thấy rất rõ không phải ảo giác.

Hấn gật gật đầu, “nàng hãy tin ta”.

Mắt nhìn thấy bàn tay với những ngón tay thon dài ở trước mắt, Kinh Vô Tuyệt thật cẩn thận đưa một tay ra nắm chặt tay Mạc Lâm, chậm rãi rướn người lên một chút, ngay khi tay nàng chạm vào tay hấn, trong nháy mắt ngay lập tức nàng cảm nhận được sự mạnh mẽ của hấn, cả người nàng bị một lực kéo dững mãnh kéo bật lên trên, hấn ôm chặt nàng vào lòng.

“Thiếu chút nữa nàng dọa ta sợ chết mất”. Mạc Lâm siết chặt lấy người nàng, chợt trong lòng thấy bình an, hấn đã suýt nữa đánh mất nàng trong cuộc đời này, hấn thật sự sợ hãi, trái tim hấn hiện giờ vẫn còn đập loạn.

“Người ôm ta chặt quá, làm ta không thể thở được”. Ưm! Đáng ra nàng không nên mở miệng nói mới phải, nàng vừa mở miệng hấn đã hôn nàng, miệng hấn như có mật ngọt, nàng mở lớn mắt nhìn hấn, từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim nàng khẽ run rẩy, bao lời muốn nói đều không nói được, bất giác nàng thấy sợ hãi.

“Sau này nàng không được dọa ta sợ như vậy nữa, lại càng phải hứa với ta không được cười ngửa”. Mạc Lâm buông Vô Tuyệt ra, thần sắc cũng hồng hào trở lại, hấn khẽ cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng “Trời ạ! Ta phải mau

chóng cưới nàng mới được, không giữ chặt nàng ở bên người ta, ta không thể nào an tâm”.

“Người chắc chắn muốn cưới ta chứ? Ta không được thông minh khéo léo như Thủy Liên cô nương, cũng không kiêu mỹ như Nghênh Hương cô nương, lại càng không có quyền thế địa vị như Trữ Ngọc công chúa”.

“Đúng, điều ta cần không phải hư danh, cái đó không mài ra ăn được, ta chỉ cần duy nhất một mình nàng”.

“Nhị tử của ta nói nam nhân ba thê bốn thiếp là bình thường, dân chúng nghèo khổ không có khả năng thành thân, lại càng không thể nạp thiếp thì không nói làm gì, huống chi người lại là nam nhân có tiền lẫn có quyền”. Hẳn chẳng lẽ là ngoại lệ sao?

“Chẳng lẽ nàng hy vọng ta biến thành tên khất cái sao?”.

“Người làm gì có khả năng trở thành khất cái chứ? Ta nghĩ người làm nam kỹ có khi thích hợp hơn”. Hẳn mà là nam kỹ thì có thể cùng lúc chiêu cố được vô số nữ nhân. (Mạc Lâm không phải dạng nam nhân Meo thích, nếu vào Nam viện tìm Nam kỹ, Meo muốn tìm ai trời ... bất giác hông nghĩ ra ai lun “...” nhưng Meo muốn đi Nam viện tìm nam kỹ, tiểu muội muội mau đi với tỷ * oa oa oa...* muốn tìm nam kỹ).

“ Kinh Vô Tuyệt!” Trên trán Mạc Lâm nổi gân xanh “câm miệng”.

“Người không được quát ta, chỉ được nói nhỏ thôi”. Nàng ai oán cúi đầu chớp chớp mi “Đại tỷ nói quả không sai, lập gia đình không phải trò đùa” Lời còn chưa nói hết, cái miệng nhỏ nhắn đã bị bịt lại. (vẫn chỉ kiss thôi hả? Meo mún thấy hơn thế).

Mạc Lâm đã thành công trong việc áp chế chiếc miệng nhỏ nói liên tục không ngừng nghỉ.

“Các người thật là tình tứ”. Từ phía trên bỗng nhiên vang lên tiếng cười, Mạc Lâm cả kinh, ngẩng đầu nhìn, trong lòng thầm than không hay rồi.

“Lí bá?” Kinh Vô Tuyết ngạc nhiên.

“Người muốn làm gì?” Mạc Lâm đề cao cảnh giác, phát hiện lão đang rút một con dao nhỏ cắt đai lưng.

“Tiểu nha đầu a, đừng oán trách Lí bá độc ác, chỉ tại người đã biết quá nhiều”. Lí bá vừa nói vừa bắt đầu cắt đai lưng, thanh âm chiếc đai bị đứt cùng những sợi tua trên đai lưng túa ra do bị cắt khiến Mạc Lâm thấy bất an.

“Nàng có làm gì đâu, sao người có thể tuyệt tình như vậy”. Mạc Lâm muốn kéo dài thời gian để tìm cách bảo vệ Vô Tuyết.

“Nói bậy,tại quán trọ ta đã nghe được lúc nó nói chuyện cùng Đông Mai”. Lí bá nheo mắt, giọng nói lạnh lẽo ngập sát khí “Kế hoạch của ta tưởng như đại công cáo thành, tại người đã tới Nghiễm Châu không đúng lúc chút nào”.

“Thả nàng ra đi, hành vi của người ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ với ai”. Mạc Lâm muốn thương lượng cùng lão.

“Chỉ có người chết mới không cách nào mở miệng”. Lí bá kinh ngạc, bỗng nhiên chợt phát hiện ra thế lực của Mạc trang rất lớn. Xem ra, lão nên phải sát thủ làm việc này sẽ vẹn cả đôi đường.

“Các người đang nói cái chuyện gì vậy, sao ta nghe không hiểu tẹo nào vậy”. Kinh Vô Tuyết càng nghe càng thấy mơ mơ hồ hồ, ngày hôm đó rõ ràng nàng cùng Đông Mai tán gẫu tâm sự về chuyện tình cảm của nữ nhi, có nói chuyện bí mật nào đâu cơ chứ? “Lí bá, hay là đã có nhầm lẫn gì rồi?”.

Lí bá lộ ra nụ cười nhạt rất lạnh lẽo, “ Ta sẽ để cho hai người các người xuống địa phủ cũng được làm một đôi uyên ương ân ân ái ái”. Lão cắt nốt một đường cuối cùng, đai lưng đã đứt hoàn toàn.

Mạc Lâm ôm chặt lấy Vô Tuyết, “ nàng hãy ôm chặt lấy ta, ta sẽ làm điểm tựa cho nàng khi rơi xuống”. Nói thì chậm nhưng sự việc lại xảy ra rất nhanh, ngay sau khi đai lưng đứt hai người cùng rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trăng sáng chiếu rọi trốn thâm cốc, gió mát thổi nhẹ miên man qua mặt hai người vừa may mắn thoát khỏi cái chết.

“Ta thật không bao giờ nghĩ được rằng lại gặp hai người ở nơi này”. Hiên Viên Vô Cực vừa lạnh nhạt vừa ngạo nghễ nhìn Kinh Vô Tuyệt và Mạc Lâm hiện đang chiếm chỗ ngồi hưởng nhàn ở sơn trang riêng của hắn.

“Bạn tốt à, thường gặp chả bao giờ hay bằng ngẫu nhiên mà gặp được”. Mạc Lâm nói xong cười hì hì, “nhưng người có một chỗ trốn kín đáo thật, ta đã cho người do thám khắp nơi mà tìm không ra, ai ngờ vận khí tốt, chả cần tìm mà lại tìm thấy”.

“Nóc nhà mà ta đã mất bao công tu sửa mới được đã bị hai người các người rơi xuống chọc thủng một lỗ lớn rồi”. Hiên Viên Vô Cực nhíu mày, hắn thực sự thấy vô cùng tức giận.

“Đây là nơi nào?” Kinh Vô Tuyệt ngấm nghĩa ngôi nhà được xây dựng đơn giản trong sơn cốc, nàng và Mạc Lâm rơi từ trên cao xuống, nhờ rơi trúng vào mái ngói lưu li của căn nhà này mà bình yên vô sự.

“Hắn xây ngôi nhà này để có thể an tâm sống cô đơn cả đời rồi nghỉ ngơi ngàn năm luôn ấy mà”. Mạc Lâm giải thích, giọng điệu hết sức ngán ngấm.

“Người câm miệng lại” Sự nhẫn nại của Hiên Viên Vô Cực đã đến cực hạn.

“Cần gì phải tự làm khổ mình như vậy, đã thương yêu người ta như thế thì đoạt trở về đi”. Mạc Lâm nhìn Kinh Vô Tuyệt ánh mắt ngập tràn yêu thương, đưa tay ôm eo nàng “ giống ta có phải thông minh hơn không? Chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã có thể biến Vô Tuyệt thành người của Mạc gia nhà ta rồi”.

“Người nói vậy, ta còn chưa có đồng ý”. Kinh Vô Tuyệt đẩy hẳn ra, trái tim như có chú ngựa nhỏ đang chạy loạn, bất giác lại nhớ tới sự ngọt ngào lúc hai người còn treo mình trên miệng sơn cốc lúc này.

“Trữ Ngọc thực lòng thương người, thân phận của nàng lại cao quý như vậy, ta muôn đời không bao giờ với tới”. Trong đôi mắt của Hiên Viên Vô Cực thoáng hiện lên sự ảm đạm buồn rầu, nhưng tức tốc đã khôi phục lại trở nên lạnh lùng “Ta nghĩ các người đã không còn việc gì ở đây nữa, biến khỏi đây mau lên”.

“Người ở trong trốn thâm sơn cùng cốc thế này biết bao giờ mới ra ngoài, hay ta lưu lại đây ở với người, dù sao nơi này vẫn còn nhiều phòng”. Mạc Lâm nói xong lại cười hì hì, tay vẫn ôm chặt eo của Kinh Vô Tuyệt, còn Vô Tuyệt cũng ngoan ngoãn để yên không phản kháng như mọi lần. Nếu không có ngôi nhà ở nơi này, không biết bọn họ rơi xuống đã biến thành hình dạng gì rồi?

“Mạc Lâm, ta không thể không nói rằng da mặt của người quá dày”.

“Vậy hả? Đáng nhẽ người nên tự trách mình không bằng đệ nhất thiên tài như ta mới phải”. Mạc Lâm kéo Kinh Vô Tuyệt ngồi xuống ghế, bưng chén trà ở trên mặt bàn lên, thản nhiên hớp một ngụm, “trà ngon, không hổ danh là Nam Chiếu đệ nhất trà, mang thứ trà ngon thế này tiến cung thật lãng phí”.

“Mạc Lâm, người lại có chủ ý ma quỷ gì vậy?” Hiên Viên Vô Cực nheo mắt.

“Ta có hai điều kiện, để đổi lại cho việc ta giúp người mang về một người”. Mạc Lâm đùa giỡn thổi khí thật nhẹ vào tai Vô Tuyệt “nương tử ta nói vậy có đúng không?”.

“Ta không hiểu các người đang nói gì hết, người mau đưa ta rời khỏi đây đi, ta muốn trở lên trên”. Nàng nói xong quay sang nắm lấy tay Mạc Lâm, trên người Mạc Lâm tản ra hơi thở nam tính khiến lòng nàng nhiều loạn.

“Nương tử của ta mặt đỏ bừng lên rồi”. Mạc Lâm hôn chóc vào má nàng một cái.

“Này! Các người muốn tìm chỗ tán tỉnh nhau thì đi chỗ khác đi, nơi này có rất nhiều phòng đó”. Hiên Viên Vô Cực trông không được tự nhiên, hai gò má nổi làn mây đỏ ửng “Nhưng trước khi các người vào phòng phải nói rõ một chuyện”.

“Nói cái gì?” Mạc Lâm vẫn chăm chú nhìn Kinh Vô Tuyệt, bàn tay vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng, hôn lên môi nàng một cái “thơm quá đi”.

“Mạc Lâm!” nơi đây còn có người ngoài, hấn chẳng giữ ý tứ gì cả.

Mạc Lâm nhìn về phía Hiên Viên Vô Cực, “người hiểu được ý của ta chứ”.

Nhìn Hiên Viên Vô Cực đầu óc vẫn mờ mịt không hiểu gì hết, Mạc Lâm đành nói toạc ra “Ta cướp kiệu hoa”.

“Mạc Lâm, ta giết người”. Dám ngang nhiên cướp kiệu hoa của công chúa Nam Chiếu sang Đại Đường hòa thân sao? Mạc Lâm chán sống rồi chẳng? Hấn cũng vì tương tư, trái tim đau đớn mà trốn tới tận nơi thâm sơn cùng cốc này.

“Dù sao số báu vật trên quý làm sinh lễ tiến cung là quá xa hoa lãng phí, không bằng đem nó đi cứu tế dân Hoàng Hà đang chịu khổ nạn”. Mạc Lâm liếc mắt qua Hiên Viên Vô Cực, bâng qua nói tiếp “mặt khác, chẳng lẽ người thật lòng muốn để Trữ Ngọc thành thân với tam hoàng tử sao, hẳn thọt một chân đấy?”. Mạc Lâm hiểu vì sao Hiên Viên Vô Cực trốn tới nơi này, nên hẳn nhân cơ hội này nói nhỏ nhỏ trả thù.

“Cái gì?” Hiên Viên Vô Cực căn rằng, “ý của người muốn nói với ta chính là tam hoàng tử đã không thể đón kiệu hoa được nữa đúng không?”. Hẳn biết Mạc Lâm bằng hữu khắp nơi, tri thức lẫn sự hiểu biết rộng lớn, Mạc Lâm biết rõ chuyện về tam hoàng tử cũng không phải điều gì đáng ngạc nhiên. Vậy mà lúc trước, hẳn đã bị gương mặt ôn hòa vô hại luôn tươi cười của Mạc Lâm đánh lừa.

“Người thực thông minh, không hổ là Nam Chiếu đệ nhất quân sư”.

Hô hấp tắc nghẹn! Hẳn đã bị Mạc Lâm thực sự làm cho tức chết “Kiệu hoa giờ ở đâu?”

“Tại nhà của ta”.

“Người đem Trữ Ngọc về nhà sao?” Hiên Viên Vô Cực cười lạnh, liếc mắt nhìn Kinh Vô Tuyệt, tâm tình bắt đầu biến chuyển.

Mạc Lâm cũng thông minh phát hiện ra ngay, lôi nàng ra sau lưng, trừng mắt nhìn Hiên Viên Vô Cực nói “ta chỉ lấy kiệu hoa thôi, một chiếc kiệu được làm bằng gỗ ngàn năm hiếm có. Yên tâm đi, ta là thương nhân, không thể làm việc gì tổn hại tới việc kinh doanh buôn bán”.

Hiên Viên Vô Cực nắm chặt bàn tay, “Trữ Ngọc công chúa đâu?” Kiệu hoa bị cướp, chuyện lớn tày trời mà có thể phong tỏa tin tức kín đáo không ai hay biết thế này cũng chỉ có Mạc trang làm được.

“Muốn tìm Liễu Nghênh Hương cô nương thì phải đi đâu nhỉ?”

“ Hoa Ngữ Các”. Hiên Viên Vô Cực ánh mắt âm u, phát ra sát khí nguy hiểm chết người “Người dám để nàng ở kỹ viện”.

“Đó là lựa chọn của nàng, không liên quan tới ta”.

“Ta phải bỏ người ra làm đôi”. Hiên Viên Vô Cực thân hình nhanh như chớp lao tới trước mắt Mạc Lâm, một chưởng đánh xuống, đáng tiếc Mạc Lâm lại tránh được, thật may mắn không bị trúng chưởng đó chắc chắn sẽ bị bửa làm đôi.

“Cẩn thận một chút chú”. Mạc Lâm ôm Kinh Vô Tuyệt nhảy phốc lên “nương tử, nàng hãy ở bên cạnh ta”.

Kinh Vô Tuyệt ngoan ngoãn ở yên trong lòng Mạc Lâm.

“Tiếp tục này”. Hiên Viên Vô Cực bay xuống Mạc Lâm nhanh nhẹn bay phốc lên trên, trông Mạc Lâm lúc nào cũng có bộ điệu nhàn tản thấy ghét.

“Nương tử”. Mạc Lâm đáng thương vừa phải tránh né thế công vừa lo bảo vệ Tuyệt nhi, khiến hắn không thể phản kích “Hiên Viên lão nhân à, người đã là chủ nhà thì phải tiếp đãi khách khứa tử tế chú, muốn chém muốn giết gì cũng chờ chúng ta đi rồi hãy làm”. Một tiếng “Ầm” vang lên, bức tường đá đã bị một chưởng của Hiên Viên Vô Cực biến thành tro bụi.

Mạc Lâm luôn phải cẩn thận ứng phó. Phiền nào nhất là Tuyệt nhi, thỉnh thoảng lại nói liên hồi quấy nhiễu tinh thần hắn, hại hắn vài lần suýt rơi vào hiểm cảnh, rốt cuộc nàng có coi hắn là tướng công của nàng không vậy trời?

Vài ngày sau đó, Mạc Lâm cùng Kinh Vô Tuyệt cùng nhau về lại Tô Châu.

Đi qua rừng thông, những chú chim vui vẻ hót vang. Ngày hôm đó, sau giờ Ngọ, Mạc Lân cùng Kinh Vô Tuyệt đi theo một con đường bí mật rời khỏi trấn thâm sơn cùng cốc đó. Còn Hiên Viên Vô Cực thì đã hồi hã rời khỏi sơn trang của hã đi Hoa Ngữ các tìm Trữ Ngọc công chúa.

“Người đi theo ta làm gì?” Ngồi sau kỵ mã, Kinh Vô Tuyệt không hiểu tại sao lại cùng Mạc Lân cưỡi trên một con ngựa. Sau khi cố tình trêu chọc Hiên Viên Vô Cực cướp đi một con ngựa của hã, Mạc Lân mới nhàn tản rời khỏi sơn cốc.

“Ta đã nhiều năm không trở về nhà cha mẹ ở Tô Châu, nay cũng nên về thăm nhà một chuyến”. Mạc Lân chẳng bao giờ bức mình đối với chuyện Vô Tuyệt luôn rầy rà phản đối hã, người đẹp nào chẳng có một vài cố tật, cứ để nàng thoải mái muôn nói gì thì nói, hã quen rồi.

“Người về nhà của người, ta về nhà của ta, người tự mua một con ngựa mà đi, chẳng nhẽ thiếu chủ của Mạc gia trang tài sản vô biên, tiền tài như núi lại không muốn bỏ tiền để mua một con ngựa”. Trước kia không hiểu tâm tư của hã thì thôi, giờ đã hiểu rõ nên nàng thấy không được tự nhiên. “Này, nếu người không đem dấu khuôn mặt của người đi được thì hã tùy tiện đem cho một người nào đó đi, nói không chừng người ta sẽ ngay lập tức đem kiệu tới rước người về đấy”. Trên suốt con đường đi từ Nghiễm Châu về tới Tô Châu, trên đường có bao nhiêu nữ nhân thì có bấy nhiêu nữ nhân ngoái nhìn Mạc Lân. Đại Đường mở cửa, bang giao làm ăn với nước ngoài, nên các cô gái cũng mạnh dạn hơn.

“Đấy là vì tướng công của nàng có vẻ ngoài quá đẹp trai”. Mạc Lân tham lam nhìn ngắm Vô Tuyệt ăn dấm chua, kim lòng không nổi nên hôn lên cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng.

“Người đừng có liếm loạn lên nữa mà, người nhìn xem, miệng của ta đều bị dính nước miếng của người rồi, ghê quá đi”. Nàng đưa tay lau miệng rồi nói tiếp “Nhà ta cũng chỉ có Đại Hoàng là ở bản y như người”.

“Nàng dám đem ta so sánh với súc vật sao?” Khuôn mặt tươi cười của hắn nhất thời trở nên cứng đờ, lòng tự tôn của một nam nhân đã bị đả kích nghiêm trọng.

“Đại Hoàng không phải súc vật, hắn là bằng hữu của ta, còn có.....”

“Tiểu Bạch, Miêu Miêu, Bì Bì, Phi Phi và Phi Cường nữa chứ gì”. Mạc Lâm đã nghe những cái tên này đến thuộc lòng, và vô cùng ghét lũ súc sinh đó.

“Đại Hoàng là chú chó bị què chân, Tiểu Bạch thì thiếu chút nữa bị cho vào nồi làm món cháo rắn, Miêu Miêu là con mèo bị mù, Bì Bì là chú ngựa già tai điếc, Phi Phi là chim anh vũ không thể bay, còn có A Lâu nữa ...”

“A Lâu?” cứ nghe thấy cái tên này là Mạc Lâm lại thấy không thoải mái.

“A Lâu làm hộ viện cho nhà ta, công phu siêu phàm của đại tỷ và nhị tỷ ta cũng là do hắn dạy, hắn còn có biệt hiệu gì đó có nghĩa là con chim ưng bay trên trời nam thì phải ...”

“Phi Thiên Nam Ưng”. Nếu Mạc Lâm đoán không lầm, thì A Lâu có thể chính là Phi Thiên Nam Ưng đã tuyệt tích nhiều năm trước trong võ lâm, người này là một trong tứ đại cao thủ giang hồ, công phu khinh công là nhất lưu, chẳng trách công phu khinh công của Vô Tuyệt lại lợi hại như vậy. Mạc Lâm thầm suy nghĩ, nếu thức sự A Lâu là Phi Thiên Nam ưng thì hắn thua người này xa quá.

“Đúng rồi, nhị tỷ ta cũng đã từng nói qua nhưng ta quên, người cũng biết A Lâu sao?”.

“Chỉ nghe nói thôi, chứ chưa gặp bao giờ”. Trên giang hồ này làm gì có kẻ không biết đến danh tiếng của tứ đại cao thủ chứ, Đông Long _ Tây

Hồ _ Nam Ưng _ Bắc Phượng Hoàng. Đông Long kiếm thuật thiên hạ đệ nhất, chính là Vi Điện Tiền tướng quân của hoàng triều, Tây Hồ là cao thủ dùng độc sống ở Tây Vực, công phu xuất thần nhập hoá. Nam Ưng công phu khinh công lẫn điểm huyết đều là thiên hạ đệ nhất, Bắc Phượng Hoàng lại có kỹ thuật dịch dung thiên hạ vô song. Số người có cơ hội được gặp mấy người này có thể đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ có một điều mà Mạc Lâm không ngờ được chính là một cao thủ như Nam Ưng lại ẩn cư nhiều năm tại Kinh gia. Đến tận bây giờ chưa từng có người nào nhìn thấy chân diện mục của hắn, vì tốc độ của hắn quá nhanh, mặt khác, hắn lại thường không xuất hiện.

Nhưng nghe thiên hạ đồn đại Nam Ưng tên thật là Khiếu Yến Hàn Yên ngọc thụ lâm phong, phong thái tuấn lãng, thừa mới bước chân vào giang hồ đã khiến không ít quý phu nhân lẫn các thiên kim tiểu thư ở Trường An mê đắm. Đến tận bây giờ nếu tính ra, hắn cũng chưa quá 30 tuổi, như vậy, Tuyệt nhi có một nam tử như vậy luôn bên cạnh bầu bạn với Vô Tuyệt mỗi ngày Từ khi gặp nàng, Mạc Lâm mới phát hiện ngày nào hắn cũng ăn dấm chua vài lần.

“Tên thật của A Lâu có phải là Khiếu Yến Hàn Yên không?”

“Hình như là vậy, nhưng hắn bảo hắn thích ta gọi hắn là A Lâu hơn “. Kinh Vô Tuyệt suy nghĩ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn ngời sáng, Mạc Lâm nhìn mà tức càn hông “Lúc ta gặp hắn lần đầu tiên, hắn đã hôn mê mấy ngày, lúc tỉnh dậy còn bị mất trí nhớ, sau đó nhờ nhị tỷ cùng bằng hữu của nhị tỷ nhận ra hắn, mà hắn mới khôi phục được trí nhớ”.

“Hắn là người như thế nào?” Có thể thấy được tên Nam Ưng này rõ ràng là tính toán gì đó, làm gì có chuyện bị người khác nhận ra rồi ngay lập tức khôi phục lại trí nhớ đã mất chứ, chỉ có Tuyệt nhi ngây thơ hiền lành như đứa trẻ mới không nhận ra lòng người hiểm ác thôi.

“Đúng rồi, đợi khi về tới Tô Châu, ta sẽ giới thiệu cho hai người làm quen với nhau”. Nàng cười tươi như hoa, nàng rất vui nếu Mạc Lân cũng có thể thích bằng hữu của nàng.

“Có cơ hội tính sau”. Mạc Lân chỉ mong có cơ hội vạch mặt rồi giết quách cái con chim ưng kia đi.

“Tiểu thư”. Chưa về tới Tô Châu thành, xa xa đã thấy Đông Mai cùng hộ viện của Kinh gia tới đón.

“Đông Mai”. Kinh Vô Tuyệt nhảy phốc xuống ngựa, chạy vội vã lao vào lòng Đông Mai.

Tuy nhiên đối với Mạc Lân mà nói đây là một màn thật chướng mắt, bây giờ hãy cố nuốt cục tức này xuống bụng, chờ khi hãnh cưới được nàng đem về Mạc gia trang rồi, thì đừng hòng hãnh cho ai đó chạm vào người nàng.

“Bây giờ ta phải đi về nhà của ta chứ sao phải đến nhà của người?” Kinh Vô Tuyệt chăm chú nhìn Mạc Lân, đôi mắt ngây ngô lộ rõ sự không hiểu, Mạc gia và Kinh gia chỉ cách nhau có một bức tường. Người hầu quét lá trước cửa nhà Mạc gia đang nhìn nàng, ánh mắt tỏ rõ sự khó chịu, không muốn nàng và Mạc Lân ở cùng một chỗ với nhau.

Kỳ quái nhất chính là trong một gian phòng thuộc Lân Tuyệt lâu thuộc Mạc phủ đã an bài đầy đủ vật phẩm lẫn quần áo của nàng. Mặc dù không biết rõ nàng trở về lúc nào, thậm chí nàng còn chưa bước chân vào Kinh gia đã bị cha sai người đá sang Mạc gia rồi. Nàng không khỏi bội phục cha nàng, tay chân thật là nhanh nhẹn.

“Vì sao ta không thể về nhà của mình chứ? Còn A Lâu nữa, hãnh là bằng hữu của ta mà, sao người lại không cho hãnh ở luôn tại Mạc phủ?”. Sự thực là Mạc Lân đã cho người hộ tống qua Mạc phủ tất cả lũ bằng hữu thú vật của nàng, bao gồm Đại Hoàng, Tiểu Bạch, Miêu Miêu, Bì Bì, Phi Phi,

còn Phi Cường và A Lâu thì bị tổng ở ngoài không được bước chân vào Mạc phủ.

“Ở nơi này đã có ta bảo hộ nàng là được rồi, còn A Lâu phải ở lại bảo hộ Kinh gia”. Có trời mới biết được, cái tên a Lâu kia ở lại Kinh gia vì lý do gì. Cơ hội tốt thế này, tội gì hăn không loại bỏ hăn nguy cơ tóa ra từ tên A Lâu đó cơ chứ. Nghĩ là vậy, nhưng Mạc Lân không nói hăn ra suy nghĩ của mình “Dù sao cũng chỉ cách một bức tường, thời điểm nào cũng có thể gặp được”.

“Nhưng ta đã quen có A lâu ở bên cạnh rồi”. Mạc Lân thổi hơi vào tai nàng một cái, nàng quay sang nhìn hăn, lúc này mới phát hiệnHăn sờ trước mặt nàng mà lại ngang nhiên dần dần cởi bỏ hết cả quần áo. Mãi nàng mới ý thức được chuyện xảy ra, mặt mày thất sắc vội vàng xoay người nhìn về chỗ khác “sao người lại cởi hết quần áo vậy?”.

“Ta phải thay quần áo”. Hăn phát hiện tiểu thê tử đáng yêu của hăn hai gò má ửng hồng lên, xem ra thân thể của hăn cũng có ảnh hưởng đối với nàng đấy chứ. Hăn cần phải lợi dụng điểm này mới được. Một tia giáo hoạt, gian trá hiện lên trong mắt Mạc Lân. “Không phải là nàng không cho tat hay quần áo đấy chứ”.

“Không..... Không phải, ý ta là sao người không trở về phòng mình mà thay?” Nàng rất tò mò, nhưng là một cô nương con nhà gia giáo, có thể nào ngắm nghía thân thể của nam nhân được chứ.... Những chỉ nhìn một chút thôi chắc cũng không sao đâu.... Nàng mở to con mắt, xuyên qua những ngón tay nàng lén nhìn coi.

Con mắt đen mở thao láo nhìn chăm chú qua những ngón tay trắng muốt khiến cho Mạc Lân không khó nhận ra nàng lén nhìn hăn, hăn rất muốn cười, nhưng lại phải cố ra vẻ không biết gì.

Thật không ngờ một tên thư sinh vẻ ngoài trông yếu nhược như Mạc Lâm sau khi cởi hết quần áo lại khác như vậy, nửa người trên để trần trụi trông rất rắn chắc, hoàn toàn không có một chút thịt thừa, càng ngắm càng thấy giống một bức tượng điêu khắc được gia công tỉ mỉ. Nửa người dưới chỉ còn lại mỗi cái khố, đôi chân thon dài của Mạc Lâm như phụ trợ thêm cho vẻ anh tuấn tiêu sái của hắn, nàng nhìn mà không nhịn nổi nuốt một ụm nước miếng xuống yết hầu. Trong óc bất chợt hiện lên một ý niệm, nếu hắn cởi hết luôn cái tiết khố thì tốt biết bao. Ai nha! Nàng là hoàng hoa đại khuê nữ sao lại có suy nghĩ như vậy được chứ.

Nàng càng xem mặt càng nóng bừng “Người ... người mau thay quần áo xong rồi trở về phòng của người đi”.

“ Nơi này cũng chính là phòng ta”. Đây là tân phòng của bọn họ mà.

“Cái gì?” Nàng hét lên, buông hai bàn tay, tham lam ngắm nghĩa bộ dạng đẹp trai của hắn sau khi mặc đồ xong.

“Đúng vậy, Lâm Tuyết lâu chính là tân phòng tương lai của hai chúng ta, sau này ta và nàng sẽ ở cùng nhau”.

Từ khi gia đình hai bên ấn định hôn ước giữa hai người bọn họ, thì cha mẹ hắn ngay lập tức tự tung tự tác không thèm hỏi ý hắn mà tự ý sửa chữa thay đổi phòng hắn. Hắn trốn nhà đến Nghiễm Châu ở cũng là vì nguyên nhân này, thử hỏi ai mà chịu được một căn phòng được trang trí quá nữ tính như vậy chứ. Ngộ lờ bằng hữu của hắn mà nhìn thấy, một nam tử hán như hắn sao còn có thể ngẩng mặt nhìn ai được nữa? Nhưng hiện tại thì hắn thực sự thấy rất ưng ý với Lâm Tuyết lâu.

“Nàng là vị hôn thê của ta, nên sớm là người của ta mới phải”. Tiến lại gần nàng, hắn chủ động ngồi cạnh bên nàng, rồi bế nàng đặt lên đùi hắn.

“Ta còn chưa ưng thuận chuyện có gả cho người hay không mà”. Vô tuyết còn quá ngây thơ vẫn chưa hiểu hành động thân mật là thế nào.

“Nếu nàng đã nói thế thì chúng ta gạo nấu thành cơm luôn, để xem nàng còn có thể gả cho ai?” Mạc Lân mỗi lần tiếp cận gần gũi với nàng lại nổi dục vọng.

“Cho dù gạo nấu thành cơm thì đã sao nào, nhị tỷ ta nói tướng công lãng nhãng thì còn không bằng một con cầu, bỏ con cầu này thì còn có vô số con cầu khác, bỏ tướng công này không chừng còn có cơ hội để được lấy tướng công khác”.

Nàng nữ đem hẳn so với cầu sao? Hai má Mạc Lân khẽ giật giật, nổi gân xanh, nhưng vẫn cười “Vậy chúng ta phải thử xem chúng ta có hợp với nhau hay không nhé?”. Dĩ tính của Mạc Lân nổi lên, hẳn chịu hết nổi rồi.

“Người cứ thử lãng nhãng xem, ta sẽ hưu phu [1]”

Hưu phu sao? Hẳn không nghe nhầm đấy chứ “Rốt cuộc là ai đã nhồi nhét vào đầu nàng cái tư tưởng không ra gì này?”.

“Nhị tỷ”, nàng cứ đúng sự thật mà nói.

Thì ra là vậy, đã vậy hẳn lại phải càng nhanh chóng thành thân đón nàng về Mạc gia mới được.

“Nghe cho rõ đây, trừ phi được ta cho phép, nếu không nàng không được về nhà”. Hẳn cần phải cách li nàng với Kinh nhị hay giả nam trang kia mới được.

“Vì sao? Người nghĩ mình là ai chứ”. Nàng lập tức lên tiếng phản đối, ngay cả cha nàng cũng chưa từng cấm đoán nàng cái gì.

“Vì sớm thôi, ta sẽ trở thành tướng công của nàng”. Hẳn cười gian tà.

“Còn chưa phải”.

“Cũng sắp” Mạc lân bạo ngược hôn vào cái miệng nhỏ xinh của nàng, hẳn vô cùng thích thú cái biện pháp khiến nàng phải im lặng này.

Lại dùng chiêu này! Trong mắt Kinh Vô Tuyệt nổi lên một ngọn lửa, khẩn cấp mím chặt môi lại không cho hẳn tiến chiếm vào bên trong. Không lâu sau đó, nàng bất chợt có cảm giác như có vật thể gì đó cứng cứng chọc vào hạ bộ [2] nàng, thật không thoải mái gì hết, miễn cưỡng dịch ra chỗ khác, miệng hẳn lại bỗng nhiên bật ra những tiếng rên rỉ, cũng nhờ vậy mà miệng của nàng khôi phục tự do.

“Đừng cử động”. Đáng chết thật, nàng đã vô ý khiêu khích khiến hẳn nhin hết nổi, huyết mạch trong người căng ra, dục vọng thì như dung nham của ngọn núi lửa bùng phát thoát khỏi cơ thể.

“Sao người lại bắt ta không được cử động? Ta không thích ngồi trên đùi người đâu, so ra còn khó chịu hơn ngồi trên lưng ngựa, mà người bị làm sao vậy? thôi được rồi, trước tiên người buông ta ra đi”.

Lại còn so sánh hẳn với ngựa nữa chứ. Hẳn dờ khóc dờ cười, trong mắt nàng vị trí của hẳn thấp hơn cả súc vật.

“Người không nghe ta nói gì sao, buông tay ra”. Nàng dẫy dụa, miệng vẫn bị Mạc Lân bịt chặt, nàng tức chết mất, hẳn không cho nàng cơ hội mở miệng nói chuyện.

Lưỡi của hẳn tiến sau vào miệng nàng quấy đạp, còn cố ý giao động liên tục, nàng không chỗ trốn, thậm chí muốn thở cũng không có cách nào để thở, tai nàng nghe được mồn một tiếng trái tim mình đập vang.

“Thiếu gia, Mạc Cấn có chuyện quan trọng cần bẩm báo”. Tiếng đập cửa vang lên đã thực sự cứu Kinh Vô Tuyệt thoát khỏi hiểm cảnh.

“Người đi nghỉ ngơi trước đi, chờ ta một chút”. Đặt nàng ngồi xuống, trong mắt Mạc Lân vẫn ngập tràn dục hỏa, ngắm nhìn gương mặt thẹn

thùng đồ hồng của nàng một hồi lâu, hấn đứng lên định bỏ đi, đi đến cửa lại nhìn không nổi, chạy vội về bên cạnh nàng hôn liên miên bất tuyệt vào mặt nàng, sau đó cất cao giọng cảnh cáo “Nàng là thê tử của ta nhớ đây”. Xong đâu đấy mới tiêu sái rời đi.

Hấn vội chờ hấn mới có quý! Hương hấn đích bóng dáng phần cái mặt quý, hấn phủ trừ vị bình tĩnh đích tim đập, trống ngực, hấn muốn đi tìm hai tỉ vấn hỏi nàng nên sao ma bạn? Chẳng lẽ thực phải, muốn đó hấn?

Có là đồ ngốc mới ngồi yên đây để chờ hấn. Hương về phía bóng dáng của Mạc Lâm, nàng làm mặt quý, rồi chạy thẳng về nhà, tìm vấn đập thành thích như trống trận. Nàng phải tìm nhị tỷ để hỏi nàng đã bị làm sao mới được? Và có thật là nàng phải thành thân với hấn không?

Meo giải thích:

1. Hưu phu : bỏ chồng

2. Hạ bộ : Hãy, meo ngượng lắm, ai biết giải thích thay meo đi, nhưng hiểu nôm na là ở phía dưới cũng được.

“Vào thư phòng rồi nói sau”, Mạc Lâm sau khi ra lệnh cho Mạc Cấn thì hai người cùng nhau đi xuyên qua dãy hành lang dài hun hút, bước vào một căn phòng thanh tĩnh nằm riêng biệt một góc của Lâm Tuyết Lô.

Khẽ ra hiệu cho tùy tùng rút lui, Mạc Lâm xoay người bắt gặp sắc mặt u ám của Mạc Cấn, hấn ngay lập tức hiểu chuyện “Trông sắc mặt của người thì có lẽ là đã để cho hấn trốn thoát rồi chứ gì?”.

“Thuộc hạ nhất thời sơ ý, không nghĩ hấn lại gian xảo tới thế trong hang động còn âm thầm thiết kế một cửa bí mật”. Mạc Cấn nói xong khẽ nhún vai.

“Chuyện này không thể trách người, là ta yêu cầu các người phải bắt sống hẳn”. Mạc Lâm ngồi xuống chiếc ghế “Mạc Li sao rồi?” Tuy biết rõ Mạc Li bị thương, nhưng trước mặt Tuyết nhi, hẳn trước nhất không muốn để cho nàng hiểu lầm, thứ hai hẳn không muốn để Mạc Li có hy vọng hay khao khát gì hết.

“Vết thương bên ngoài da thôi không có gì đáng ngại, nhưng vết thương trong trái tim chắc phải rất lâu mới có thể hồi phục bình thường”.

Mạc Lâm gật gật đầu tỏ ý đã biết, lại hỏi “Chuyện ta bảo các người nhờ mấy hồng phấn tri kỷ của ta ở thanh lâu các người đã làm xong chưa?”.

“Chuyện đó Mạc Kiên đã xử lý thỏa đáng, Mạc Kiên đưa cho các nàng một cây bút cùng một xấp giấy để các nàng tự nguyện viết theo lương tâm mình. Mạc Kiên cũng đã trả tiền cho ma ma để lấy lại kế ước bán thân của các nàng rồi sau đó đưa các nàng một ít lộ phí cho các nàng tự do. Sau này muốn làm gì thì làm”.

“Ừm, vậy được rồi, các nàng đều là các cô nương có hoàn cảnh gia đình hết sức đáng thương, nếu có thể giúp thì nên tận lực”. Để tránh tiểu nương tử của hẳn ăn dấm chua lung tung nên hẳn không thể không ra mặt.

“Thiếu gia Mạc Cấn còn một chuyện không biết có nên nói hay không?”

“Nói đi!” hẳn bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm.

“Chuyện là, Kinh cô nương vừa mới bay từ cửa sổ chạy ra ngoài rồi ạ”.

“Phụt!” Mạc Lâm phun hết trà từ trong miệng ra, ngay lập tức lên giọng trách cứ “sao người không nói sớm”. Hẳn cũng biết tiểu nương tử của hẳn vĩnh viễn không an phận dù chỉ một ngày.

Mạc Lâm lập tức thi triển khinh công phi thân ra ngoài cửa sổ, sau khi chạy ra ngoài mới chợt nhớ ra một chuyện nên đành quay trở về “Nàng chạy về hướng nào?” Hắn mà bắt được nàng lập tức sẽ đánh đòn vào mông.

Mạc Cấn chỉ còn biết ôm bụng cười chỉ hướng mà nàng vừa đi.

Mạc Lâm dặn với lại “Chuyện Lí bá người hãy mau mau giải quyết cho xong đi”.

Còn Kinh Vô Tuyệt sau khi trốn khỏi Mạc gia nàng đâu có góc mà ở lại Kinh gia.

* * *

Ý Hồng viện thuộc Tô Châu thành.

“Sao muội lại biết ta ở đây?” Mỹ nhân say rượu nằm kia chính là Kinh Vô Song, bề ngoài chẳng khác nào một nam tử tuấn mỹ, thật sự đã làm điên đảo chúng sinh. Nàng dương đôi mắt gian tà lên nhìn Kinh Vô Tuyệt.

“Là Thu Cúc nói”. Kinh Vô Tuyệt nhặt một quả bồ đào trên bàn cho vào miệng ăn. Đỏ mặt khi nhìn nhị tử đang được một nữ nhân dùng miệng đút bồ đào, thân thể dán sát lại với nhau, làm nàng lại nhớ tới lúc Mạc Lâm hôn nàng.

Nuốt miếng bồ đào cùng ngụm rượu ngon, Kinh Vô Song hướng khuôn mặt đỏ bừng về phía nàng nói “Ngeh nói muội và Mạc Lâm cùng cười trên một con ngựa lúc trở về nhà hả?”.

Kinh Vô Tuyệt không phủ nhận, gật gật đầu.

“Muội bị hắn ăn chưa?”. Nàng đứng lên chủ động kéo tiểu muội ngồi xuống ghế, nhìn bộ dạng xấu hổ của tiểu muội, trong lòng tự nhiên thấy có chút tức cười.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói “Ăn? Muội bị hấn dùng miệng cắn, như vậy đã gọi là bị ăn chưa?”.

“Ra vẫn chưa bị ăn à”. Vô Song vừa nói vừa hôn chóc vào mặt mấy nữ nhân bên cạnh, đồng thời đưa tay ngắt vào hông các nàng một cái “các nàng lui xuống trước đi, lúc khác ta sẽ tới tìm các nàng”.

Nghe nhị tử nói chuyện một hồi, lại nhìn thấy những cảnh nóng bỏng thêm một hồi nữa, nói thật thì Kinh Vô Tuyệt quả không tài nào thích ứng nổi với hình ảnh phóng đảng của nhị tử mình. Thậm chí nàng còn nghi ngờ có khi nào nhị tử chính là nam tử không ha?

“Rồi sao? Muội tới tìm ta có chuyện gì?”

“Nhị tử à, muội nhất định phải lập gia đình sao? Muội không muốn thành thân, không thích ở Mạc gia, lại càng không muốn ở cùng phòng với hấn”.

“Cha đã đem mọi đồ đạc của muội sang Mạc phủ rồi còn gì nữa?” Vô Song đối với hành động lần này của cha nàng theo kiểu nhắm một mắt – mở một mắt. Miễn là cha nàng không đụng tới nàng thì thôi.

“Đúng rồi! Nhị tử, sao tử không giúp muội ngăn cản cha, người ta còn chưa muốn lấy chồng sớm như vậy”.

“Chẳng lẽ phải chờ tới lúc trong bụng muội có một con búp bê thì mới định thành thân sao?”.

“Làm sao búp bê chui vào trong bụng được chứ? Bụng muội có thể có búp bê không nhi?”. Kinh Vô Tuyệt cúi đầu nhìn chăm chú vào bụng mình.

Thấy thế, Kinh Vô Song không khỏi thở dài, đối với muội muội quả là nàng không nên nói những lời lẽ quá thâm ảo, “ Chờ khi muội gả cho người

ta rồi, tướng công tướng lai của muội sẽ tỉ mỉ dạy cho làm sao nhét được em búp bê vào trong bụng thôi”.

“Muội không lấy chồng”. Nàng đã quyết rồi, chuyện này tuyệt đối nàng không nghĩ lại đâu. Chỉ mới nghĩ tới chuyện sau này thành thân với Mạc Lâm rồi sẽ phải làm chủ mẫu của Mạc gia, phải cố gắng tạo ra một vẻ ngoài uy nghiêm, còn luôn phải tuân thủ các quy tắc lẫn luật lệ, mới nghĩ tới đó mà nàng không khỏi thờ dài.

“Muội cùng hăn mất tích mấy ngày, cô nam quả nữ đơn độc ở bên cạnh nhau, tiếp đó lại còn thân mật cùng nhau cười trên một con ngựa xuất hiện ngang nhiên trước mặt mọi người, hiện tại tất cả mọi người còn tin muội là trong sạch nữa hay không? Muội không lấy hăn làm chồng thì còn ai dám lấy muội nữa?”. Vô song nói xong không nhịn được cười khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tuyệt trắng bệch. Kinh Vô Song cười tới nỗi suýt rơi chén trà đang cầm trong tay xuống đất.

“Hai người bọn muội bị đánh rơi từ vách đá đen xuống, rớt trúng vào nhà Hiên Viên Vô Cực, rồi Mạc Lâm đánh nhau với hăn, sau đó Hiên Viên Vô Cực bị Mạc Lâm bức cho phải chạy ...”

“Có muốn uống hợp nước đã rồi mới kể tiếp không?” Kinh Vô Song đưa ngón tay day day thái dương, nghe muội muội nói một hồi nàng chẳng hiểu gì hết chỉ thấy đau cả đầu.

“Được rồi, nhị tỷ, chuyện quan trọng mà muội muốn nói đó là muội và Mạc Lâm không có phát sinh chuyện gì hết”. Kinh Vô Tuyệt tự động cầm chén trà lên, ngửa đầu một hơi uống hết sạch. Nếu lập gia đình rồi sẽ không được uống nước như thế này nữa, nếu không sẽ bị nói là không được dạy dỗ, lập gia đình phiền lắm nên nàng không thích.

“Thế muội không thích hăn à?”

Kinh Vô Tuyết mặt đỏ ửng, suýt nữa phun hết trà trong miệng ra, “Nhị tử sao lại hỏi muội chuyện này?”.

“Cái đồ phiền toái như hấn rất chi là hợp với muội”. Nếu muốn nàng tin giữa Tuyết nhi và Mạc Lân không có chuyện gì nàng sẵn sàng vứt cái đầu cho sói nó xơi. “Một khi đã gắn kết thân thiết về thân thể rồi thì cũng nên thành đôi đi”.

“Cái gì mà gắn kết thân thiết về thân thể chứ?... Mà khoan đã, nhị tử này, tử đã thấy mặt hấn bao giờ chưa?” Nhìn thấy Vô Song gật đầu, từ ngực của Vô Tuyết không khỏi bốc lên một ngọn lửa.

“Ta gặp hấn tại kỹ viện”. Kinh Vô Song nói dứt lời nhàn nhã uống một hớp rượu.

“Mạc Lân chết tiệt, Muội phải bỏ hấn”. Kinh Vô Tuyết hồn nhiên không hề phát giác gìwof phút này ngọn lửa ghen tuông đang thiêu đốt thân thể.

Nhìn vẻ mặt tức giận của muội muội cùng bộ điệu nghiêng răng ken két, Vô Song không sao nhịn được cười, Mạc Lân vô tội mà, làm thế nào mà số hấn lại gặp đúng phải một thê tử đơn thuần thế này chứ, đúng là đã làm khó hấn rồi.

“Hấn nói chuyện gì với tử?”.

“Hấn nói về chuyện phát sinh giữa muội và hấn thôi”. Ngẫm lại mọi chuyện cũng tại nàng, chính nàng đã đem muội muội đẩy vào tay Mạc Lân.

Vô Song dừng một chút rồi tiếp lời “Như là chuyện muội cùng con chuột đi chơi khắp nơi không thèm để ý tới hấn, còn chuyện muội đại náo kỹ viện nữa chứ”. Tệ nhất chính là chuyện Lí bá phản bội.

“Muội đâu có”, Kinh Vô Tuyết gương mặt đỏ hồng. Hấn cư nhiên rũ sạch mọi trách nhiệm cho nàng, nàng còn chưa có kể chuyện hấn hoa tâm rồi lãng nhãng như thế nào đâu. “ Sao hấn không kể chuyện hấn đi vào kỹ viện, uống rượu say bí tỉ rồi còn để cho một nữ nhân giúp hấn ấm giường”. Nàng căn bản không cần hấn nữa.

“Ta không có mà”.

“Có mà chính mắt ta đã nhìn thấy mồn một”. Nàng lên tiếng áp đảo giọng Mạc Lâm.

“Có hay không cũng không can hệ gì tới ta, dù gì hấn vẫn là tướng công của muội. Mạc Lâm, đệ tới rất đúng lúc, phiền đệ mau đem nó trở về đi, nó cứ ở đây phá hư chuyện tốt của ta mãi”. Kinh Vô Song liếc mắt nhìn hai người rồi quay ra sau.

Trong khoảng khắc hơi thở mãnh liệt quen thuộc bao phủ lấy Vô Tuyết, trái tim nàng lại đập dồn dập, thông thả quay đầu lại, nhìn gương mặt không đổi sắc của Mạc Lâm, tự nhiên nàng lại thấy giận.

“Người tới đây làm gì?” Nàng lên tiếng hoạch hợ hấn, còn hấn vẫn cười như bình thường.

“Nàng còn muốn chạy đi đâu nữa, hay là ta dùng tay trói chặt nàng thế này mãi nhé?” Không nghĩ nàng lại chạy tới kỹ viện. Hấn đưa mắt nhìn người giả dạng nam nhi đang ngồi ở kia, thật không có một điểm nào giống với các cô nương, thông minh bình tĩnh nổi danh giang hồ chính là tái tử cát Kinh Vô Song. Nàng ta phong lưu phóng đảng, hấn không thể để Tuyết nhi bị ô nhiễm được, cần phải cách li nàng ra thật xa tỷ tỷ nàng mới được.

“Người là đồ đại bại hoại!” Kinh Vô Tuyết tung chân sút cho hấn một cước, rồi nhấc cao làn váy chạy biến ra ngoài.

Mạc Lâm không kịp than đau chỉ cúi đầu nhìn một chút rồi cũng vội vàng đuổi theo.

“Không tiễn!” Kinh Vô Song phất tay áo, cười gian tà rồi hô to lên “Trông coi nó chính là trách nhiệm của ngươi, sau này nhờ ngươi chiếu cố tiểu muội nhà ta”.

Mạc Lâm gật đầu, thân hình càng lúc càng xa.

ĂN TƯỞNG CÔNG

Lăng Trúc

www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Tuyệt nhi”, Mạc Lâm đuổi kịp Vô Tuyệt, hăn giữ chặt lấy tay nàng.

“Người buông tay ta ra”. Vô Tuyệt dang tay ra rồi hồi hả quay người bỏ chạy tiếp, nàng vô cùng ảo não chán nản chính bản thân mình, vì sao mà nàng cứ luôn để ý tới nhất cử nhất động của hăn cơ chứ? Càng ảo não hơn chính là, trong lòng của hăn còn vô số nữ nhân khác.

“Tuyệt nhi, tiểu thê tử của ta à, nàng dừng lại nghe ta nói có được không?” Mạc Lâm gấp gáp tới độ đã hơi cao giọng.

“Không dừng”, nàng quay đầu lại nói rõ ràng “Người lại to tiếng với ta nữa rồi, người đối với Thủy Liên cô nương, Trữ Ngọc công chúa luôn nhỏ nhẹ duy có đối với ta là lúc nào cũng to tiếng ...”

Mạc Lâm bắt kịp nàng và như mọi khi hăn lại dùng miệng mình để bịt miệng nàng lại. Mọi người trên đường choáng váng khi nhìn thấy nụ hôn nóng bỏng của hai người, các cô gái con nhà lành thấy cảnh đó đều đỏ mặt đưa tay bịt mắt chạy hồi hả về nhà, chỉ có những đứa bé là hào hứng vỗ tay đen đét.

Mạc Lâm hôn nàng tới nỗi đầu óc nhất thời trở nên trống rỗng, linh hồn bay tuốt lên không trung và trong lồng ngực chợt thấy vô cùng ấm áp.

Kinh Vô Tuyệt cả người mềm nhũn, ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng Mạc Lâm “Người khi dễ ta, hại ta không đứng dậy nổi”. Nàng phát hiện càng ngày nàng càng thích được hăn hôn.

“Ta chỉ mong hai chúng ta được ở bên nhau mãi thế này”. Mạc Lâm tham lam hôn lên đôi má đỏ hồng làm say lòng người.

“Xong rồi, ta đã không còn mặt mũi nào gặp mọi người”. Lúc này nàng mới ý thức được hai người hôn nhau trên đường cái lớn, lập tức cuống quýt vùi đầu vào lồng ngực Mạc Lâm dấu mặt “đều là tại người”.

“Dù sao sớm muộn nàng cũng gả cho ta, còn so đo làm gì”. Hãn cười nghiêng ngả.

“Ai nói ta nhất định phải gả cho người, chúng ta có quan hệ gì đâu cơ chứ?”. Nàng thật không cam lòng khi hai người ở bên nhau từ nhỏ tới lớn mà bây giờ lại bị hãn ăn, nàng khẽ gắt nhỏ “Mạc Lâm”, từ nãy tới giờ hãn cứ mãi ôm chặt nàng, nàng muốn tự do, nàng không thể để tự do của mình bị nam nhân này chiếm đoạt.

“Phải vậy không?” hãn cười gian tà.

Không hiểu ý của hãn muốn ám chỉ, nhưng thấy nụ cười đó cả người Vô Tuyết thấy lạnh lạnh.

“Người muốn làm gì?”

“Chúng ta cùng nhau đi thiết lập quan hệ mật thiết hơn”. Ôm lấy nàng, hãn dùng khinh công bay lên.

“Buông ra ta”. Nàng quấy đạp. Sau này làm sao nàng còn dám ra phố nữa cơ chứ.

”Sau khi về tới nhà chúng ta sẽ cùng làm luôn chuyện đó”. Hãn nhẫn nại đã lâu, hiện tại đã chịu hết nổi rồi.

Trở lại Mạc phủ, Mạc Lâm phát hiện ra xa xa có ánh lửa cháy hừng hực.

“Đã xảy ra chuyện gì?”. Hãn rảo bước thật nhanh, trong mắt hừng hực một ngọn lửa cháy, ý muốn giết người ngàn ngạt bốc cao, bởi vì nơi phát hỏa chính là

“Lân Tuyết lâu đang phát hỏa”. Kinh Vô Tuyết ngạc nhiên.

Nếu hiện tại nàng đang ở trong phòng, hoặc đang ngủ, thì hậu quả xảy ra thật khó lường. Mạc Lâm ôm Vô Tuyết đi vào hoa viên, nhìn thấy mọi người đang nỗ lực cứu hỏa.

“Có nhìn thấy thiếu gia cùng Vô Tuyết tiểu thư đâu không?”. Lão tổng quản cất tiếng hỏi.

“Có thể bọn họ vẫn còn ở bên trong”. Đông Mai bắt đầu nghẹn ngào, nàng vừa khóc vừa nói “Tiểu thư một khi đã ngủ thì trời sập cũng không tỉnh”.

“Chẳng lẽ nào lại như vậy sao?”. Kinh Vô Tuyết giương mắt hỏi Mạc Lâm.

Mạc Lâm nhăn trán, rõ ràng là hai người bọn họ đang đứng ở một bên, thế sao không ai nhận thấy sự tồn tại của họ?

“Thiếu gia nhất định vì cứu tiểu thư nên vẫn còn ở trong biển lửa” Lão tổng quản già cũng không kiềm được nước mắt, “lão nô từ nhỏ đã nhìn thiếu gia lớn lên, bề ngoài xem ra thiếu gia có rất nhiều nữ nhân, nhưng lão nô biết, trong lòng thiếu gia chỉ có một mình Vô Tuyết tiểu thư, ta không thể nào tưởng tượng ra được hiện tại bọn họ đã là một đôi uyên ương ở chốn địa phủ”.

“Oa! Tiểu thư, số của người thật khổ!”

“Thiếu gia ơi ...”

Thấy bọn họ khóc rất thương tâm, Kinh Vô Tuyết cùng Mạc Lâm nhìn nhau, không biết có nên lên tiếng hay không.

“Ầm” Lâm Tuyết lâu sụp đổ, tất cả mọi người ở đó nhất thời gục xuống, trực giác nói cho họ biết rằng, thiếu gia cùng tiểu thư lành ít dữ nhiều.

“Lão tổng quản, chúng ta sẽ mai táng Mạc thiếu gia cùng tiểu thư ở cùng một chỗ”.

“Cũng tốt, hãy để đôi phu thê bọn họ sống cũng được bên nhau, mà chết cũng không chia lìa”.

“Ta còn sống xờ xờ ở đây mà”. Nhìn mọi người đang bàn chuyện mai táng nàng với Mạc Lâm cùng nhau. Kinh Vô Tuyết mở mắt thật to nhìn Mạc Lâm, miệng nhin không nổi cười.

“Thi thể cũng chưa có thì lấy đâu ra mà đòi làm hậu sự”. Mạc Lâm lắc đầu, vừa tức giận vừa buồn cười.

“Mọi người có biết vì sao mà Lâm Tuyết lâu lại phát hỏa không?”. Mạc Cấn chặt vật lồi Lí Bá từ bên ngoài vào.

“Mạc Cấn người không ở bên bảo vệ thiếu gia mà chạy đi đâu vậy, thiếu gia đã chết rồi”. Lão tổng quản khóc thê thảm, “ bảo ta làm sao ăn nói với lão gia và lão phu nhân đây?”.

“Chết hả?”. Mạc Cấn nhìn rõ mồn một thấy chủ tử cùng Kinh cô nương đang đứng gần, chẳng nhẽ hẳn đã gặp quý?

“Đúng vậy, tiểu thư nhà ta cùng thiếu gia đã bị thiêu cháy ở trong đó rồi”. Đông Mai chỉ tay vào Lâm tuyết lâu giờ chỉ còn lại là đồng tro tàn, miệng nói liên tục “tiểu thư thật đáng thương, vừa sinh ra đời thân thể đã không khỏe, vất vả lắm mới khỏe mạnh bình an lớn lên, tiểu thư rõ ràng là

người tốt, sao ông trời lại Oa ! tiểu thư, sớm biết có ngày này Đông Mai sẽ kiên quyết giữ người ở lại Kinh gia, cho dù bảo Đông Mai cả đời này chăm sóc người cũng không sao”.

“Ha ha.... Nếu các người không cố tình điều tra sự việc đến cùng, ta cũng sẽ không bỏ tiền mua sát thủ giết các người cho kỳ được, vì cái gì mà các người cứ kiên quyết điều tra sự việc đến cùng chứ? Vì sao lại bức ép ta thuê sát thủ để làm việc này chứ.....”. Lí bá nhìn đống tro tàn cứ cười to rồi lại khóc rống lên, suy sụp quỳ trên mặt đất.

“Thôi đi”.

Mọi người nghe thấy tiếng nói đó lập tức quay người lại, lúc này mới thấy rõ Mạc Lâm cùng Kinh Vô tuyết, có người cho rằng mình đã gặp quỷ nên sợ hãi ngây ngốc, có người còn ngã xuống hôn mê ngay tắp lự.

“Người kinh doanh Tô Châu trà phường nhiều năm, mua những lá trà kém chất lượng thay thế lá trà tốt, để thu lợi ích riêng, người làm như vậy, sao đáp lại được sự tín nhiệm của Kinh lão gia đây?”. Mạc Lâm ngạo nghễ nhìn Lí bá đag phủ phục ở dưới mặt đất, hãnh hiếu quá rõ bản chất của lão.

“Ta biết, nhưng là ta cũng có nỗi khổ riêng, vạn bất đắc dĩ mới phải làm vậy, ta chỉ muốn cứu đứa cháu của ta thôi, ta cần rất nhiều tiền để có thể cứu nó, nhưng ta căn bản không có tiền”. Lí bá không ngẩng đầu lên, đã đến bước này lão bất cấp, chuyển sang hạ sách năn nỉ.

“Cháu của chú” Kinh Vô Tuyết nhanh chóng mềm lòng.

“Nó đã mất tích rồi, hiện giờ ta chả biết nó đã bỏ đi đâu nữa rồi Nó nói nó tình nguyện chết cũng không muốn ta tiếp tục làm những hành vi sai trái đó, kỳ thực ta cũng định dừng tay lại, ai ngờ Tam tiểu thư lại tới Nghiễm Châu, ta quýnh quá nên nghĩ thầm, chỉ cần tiêu diệt hết chứng cứ, đốt hết sổ sách, ta đã không cần thận Hết thầy đều là sai lầm của ta”.

“Sớm hiểu rõ như vậy sao lại còn mắc thêm sai lầm?”. Giờ phút này, Mạc Lâm như một vị phán quan thiết diện vô tư.

“Ta biết ta không nên sử dụng sát thủ giết tam tiểu thư, ta sai lầm rồi, ta biết ta sai lầm rồi.....”

Lí bá khóc lóc thê thảm, liên tục nhận sai, Kinh Vô Tuyệt không đành lòng nhìn về phía Mạc Lâm, “Giờ nên làm thế nào đây? Mang ông ấy tới quan phủ sao? Lí bá tuổi tác đã cao, không chịu nổi lao ngục khổ sở đâu”. Sóng mắt lưu chuyển, nàng dừng một chút rồi nói tiếp “Lâm ca ca, dù sao hiện tại chúng ta cũng đã không có việc gì rồi, thôi thì tha cho ông ấy đi”.

“Mạc thiếu gia, tiểu thư, các người đến tột cùng là người hay là quý?” Đông Mai sau một hồi ngây ngốc giờ mới tìm lại được đầu lưỡi của mình, run rẩy chất vấn.

“Đông Mai, quý có bóng sao?” Mạc Cấn đỡ khóc đỡ cười, nhìn mấy người quanh hăn vẫn chẳng khác pho tượng.

“Thiếu gia, tam tiểu thư, các người không bị chết cháy?” lão tổng quản hồi tỉnh, vui mừng kêu to.

“Các người hy vọng chúng ta bị chết cháy lắm hả?” Mạc Lâm liếc mắt nhìn tỏ ý xem thường.

Đang phủ phục ở dưới đất Lí bá đột nhiên ngẩng đầu kinh hãi biến sắc, “Các người..... Các người là người?”

“Không phải người thì người cũng không có cơ hội sống nữa rồi”. Mạc Lâm quyết không tha cho kẻ nào dám làm thương tổn tới Vô Tuyệt.

“Mạc Lâm”. Kinh Vô Tuyệt tiến lên che trước mặt Lí bá, trong nháy mắt, Mạc Lâm phát hiện trong mắt lão lóe lên những tia âm lãnh rồi lập tức biến mất, hăn phản ứng thì đã không kịp.

Trong lúc không phòng bị, cổ của nàng bị một lưỡi dao nhọn sắc bén kề sát.

Mọi người run sợ.

“Buông nàng ra”. Mạc Lâm quát.

“Lui ra” khuôn mặt luôn tươi cười tựa phật di lạc của Lí bá trở nên dữ tợn. “các người tiến tới nữa thì ta sẽ động thủ, ta đã không còn gì nữa rồi, cháu ta cũng đã chết, ta chả còn gì để vương bận nữa”.

Mạc Lâm cẩn thận quan sát lão, hấn sợ thanh đao kia sẽ làm bị thương nàng mất, vội la lên “cháu của người vẫn còn sống, đang ở Nghiễm Châu”.

“Người nói bậy”.

“Ta không có nói bậy, hơn nữa nó hiện tại đang ở Mạc gia trang”. Mạc Lâm quay đầu, “Vô Tuyệt, nàng còn nhớ lúc nàng mới tới Nghiễm Châu thì đã cứu một tên khất cái không?”

“Nhớ rõ chứ, thế người đã đem hắn đi đâu rồi?” Nàng vẫn hồn nhiên quên bém mắt hiện giờ tính mạng mình đang bị đe dọa, vẫn to tiếng nói với Mạc Lâm.

Phía sau nàng, Lí bá mắt mở to trừng trừng chờ đợi, Mạc Lâm nói tiếp “ta chẳng làm gì nó cả, bởi vì nó bị bệnh không nhẹ, ta đang tìm người trị bệnh cho nó, mới phát hiện trên người nó có một khối khóa vàng”. Mạc Lâm lấy từ trong người ra rồi quăng trước mặt Lí bá xem “Người tự mình xem đi, đây chẳng phải là đồ của Lí gia người sao?”.

Toàn thân Lí bá run rẩy, hồi hải nhậ nó lên.

Lợi dụng thời cơ này, Mạc Cấn hành động nhanh như chớp, hấn rút phi tiêu phóng vút một cái nhanh như chớp triệt hạ thanh đao trong tay Lí

bá, còn Mạc Lân thừa cơ kéo Kinh Vô Tuyệt vào lòng ngực.

“Thiếu chút nữa nàng dọa ta sợ chết mất”. Mạc Lân ôm chặt Vô Tuyệt vào lòng, cảm thấy rất bình an.

“Ta không có việc gì rồi”. Nhìn bộ điệu khẩn trương của Mạc Lân, nếu nàng không cảm động chính là tự lừa gạt bản thân mình. Kinh Vô Tuyệt ngoan ngoãn đứng yên nghe rõ tiếng tim Mạc Lân đập điên cuồng, nàng thừa nhận nàng thật sự yêu nam nhân này.

Mạc Cấn dễ dàng khuất phục Lí bá “ thiếu gia, người này nên xử trí sao đây?”.

“Mạc Lân buông ông ấy ra đi”. Kinh Vô Tuyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cầu xin Mạc Lân.

“Ta biết xử trí ông ta thế nào mà yên tâm đi”. Mạc Lân mắt trợn trắng, nhìn sang Mạc Cấn ra lệnh “người dẫn lão đi Nghiễm Châu tìm cháu của lão”. Với một người nguy hiểm như lão này nên áp giải cẩn thận một chút.

“Cảm ơn, đại ân đại đức của các người Lí bá ta....” Lí bá cầm khối khóa vàng kích động vô cùng, lệ nóng tuôn rơi.

“Người đừng mang phiền toái tới cho chúng ta nữa là chúng ta phải cảm ơn trời đất rồi”. Mạc Lân hừ nhẹ một tiếng. Bỗng dưng, bụng hắn bị nhéo một cái.

“Lí bá, chú đừng có nói vậy, Tô Châu trà phường sau này còn phải làm phiền tới chú”.

“Tiểu thư có tâm địa Bồ Tát tương lai nhất định sẽ gặp được nhiều may mắn, cảm ơn Mạc thiếu gia”. Lí bá lau nước mắt, chắp tay vái chào, cùng Mạc Cấn rời đi.

“Tiểu thư, người không có việc gì chứ? Dọa Đông Mai sợ chết mất”. Đông Mai chạy vội tới.

“Ta không có việc gì”. Kinh Vô Tuyết ý thức được chung quanh có rất nhiều người đang nhìn mình, vội vã đẩy Mạc Lâm ra, đi tới nép sau lưng Đông Mai. Ánh mắt mọi người nhìn nàng thật ám muội, tai nàng đỏ hồng lên.

Mạc Lâm hai tay không kịp giữ Vô Tuyết, ấ ức nhướn mi nói “Vô Tuyết, đi tới đây”.

“Không lại, người có là gì của ta đâu”. Xong rồi, nàng đã không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa, trước mặt tất cả mọi người mà nàng lại chủ động ôm chặt hẳn.

“Ta là tướng công của nàng”. Hẳn trầm mặt.

“Còn chưa phải”.

Mọi người thấy cảnh đôi phu thê chuẩn bị cưới đang giằng co nhau, tự nhiên đều thấy rất tức cười.

“Quang cảnh nơi này thực náo nhiệt”. Một đôi lão phu phụ chậm rãi đi tới.

“Cha, nương”. Mạc Lâm vui vẻ, chưa bao giờ hẳn lại thấy gặp cha mẹ vui như lúc này “Hai người tới thật đúng lúc, con muốn lập tức được thành thân”.

“Thành thân với ai?” đầu óc vợ chồng Mạc Thiên mờ mịt không hiểu.

“Mạc bá phụ, đại nương, đã lâu không gặp, Tuyết Nhi rất nhớ hai người”. Kinh Vô Tuyết đi tới trước mặt cha mẹ của Mạc Lâm, tao nhã vấn an.

“Con là Tuyết Nhi? Không thể tưởng được con lớn hơn trước rất nhiều”.

“Xin cha mẹ lập tức chuẩn bị, ngày mai con muốn thành thân với nàng”. Mạc Lâm cứ theo tình theo lý mà nói, không cần để tâm tới mặt mũi nữa, hẳn phải ra tay mau lẹ mới được, trời biết để lâu sẽ còn phát sinh chuyện gì.

“Ôi thật tốt quá! A A ...” Mạc mẫu hưng phấn không thôi.

“Như vậy có phải quá nhanh không?”.

“Không đâu, không đâu, Mạc Lâm cưới Vô Tuyết sớm ngày nào tốt ngày nấy”.

Sao lại như vậy? Kinh Vô Tuyết chóng mày hoa mắt, nhìn cha mẹ Mạc Lâm ra lệnh cho người hầu hối hả chuẩn bị, sao tình huống lại đột nhiên xoay chuyển như thế này chứ?

Nàng thực sự phải lập gia đình rồi .

Đêm đó, Kinh Vô Tuyết quả thực đã bị chọc tức muốn điên.

“Người rốt cuộc định làm cái gì thế hả?”. Vừa đi vào phòng, Mạc Lâm lập tức cởi áo ngoài vứt xuống đất, tiểu thê tử đáng yêu của hắn đang ngồi thu lu trên giường. Thật may là Đông Mai đã thông báo cho hắn biết, nếu không mau bái đường tân nương sẽ bỏ chạy mất. Nếu để chuyện đó xảy ra, tôn nghiêm của một người đàn ông còn đâu nữa.

Hắn không để ý tới lời nàng nói, chỉ chăm chú nhìn vào miệng nhỏ của nàng.

“Có phải là lại có người nói linh tinh gì đó với nàng không?” Mạc Lâm âm trầm tiếp tục nói “Nàng đừng để tâm đến chuyện người khác nói thế

nào, nàng phải tin ta? Ta với nàng đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện thế mà nàng vẫn không tin ta ư?”.

“Người bảo ta làm sao mà tin người?” Nàng nhướn mi nhìn mày nói “người mau đi nói với cha là chúng ta chưa có quan hệ gì hết đi, hãy nói là chúng ta chỉ mới hôn thôi Chúng ta căn bản không có”. Càng nói khuôn mặt của nàng càng đỏ.

“Lời ta nói chính là sự thật”. Mạc Lâm nói rất nhỏ, hấn để mặc thân thể trần trụi của hấn trước mặt nàng, đến tận giây phút này rồi mà còn bỏ cuộc đi ra thì hỏi có mất mặt nam tử hán đại trượng phu của hấn không cơ chứ, nho còn xanh hấn cũng phải ăn cho được.

“Nói vậy, ta vẫn còn chưa thành thân với người....”

Mạc Lâm cười gian ta “nàng có biết thành thân nghĩa là sao không?”.

“Nhiệm vụ của ta nói, có thể cùng tướng công thân thiết một chút, nhưng chỉ sau khi thành thân rồi mới được cho tướng công xem thân thể, nếu để nam nhân nào đó xem thân thể của mình trước khi kết hôn, thì mình buộc phải gả cho hấn ... Nhưng, ta đã từng nhìn thấy thân hình của A Lôu, ta đây chẳng lẽ phải chịu trách nhiệm sao, tóm lại thì, ta không gả cho người đâu”.

“Ta chính là tướng công tương lai của nàng”. Nàng lại nhìn thấy cả thân hình của nam nhân khác nữa sao?

“Chúng ta vẫn chưa thành thân, nhiệm vụ của ta nói chỉ cần chưa lập gia đình thì vẫn còn cơ hội chọn lựa”. Tuy xem ra sẽ rất khó, nhưng vẫn chưa bái đường, nàng cùng hấn tuy ở chung phòng nhưng cũng chỉ là cùng nói chuyện như nói chuyện với nhị tỷ và đại tỷ thôi.

“Lựa chọn cái gì?” Nàng càng nói hấn lại càng thấy tức.

“Về việc lựa tướng công, nhị tử ta bảo chúng ta tuy đính hôn nhưng cũng chỉ là ước định bằng miệng vẫn có thể xóa bỏ, còn chuyện giao du kết bằng hữu với người khác và cùng người khác ra ngoài để tìm hiểu lẫn nhau thì vô tư. Nhị tử ta còn nói, nếu bắt gặp đối tượng lãng nhãng, thì có thể giải trừ hôn ước, vạn nhất đã thành thân rồi mới phát hiện ra không hợp nhau, ta cũng có thể hưu phu (= bỏ chồng) rồi đi tìm kiếm cơ hội khác. Máy điều đó đều là nhị tử dạy ta hết”.

Kinh Vô Song rốt cuộc đã dạy nàng những điều lung tung gì vậy, cũng may là hần đã sớm nhận ra sự thật mà cách li không để các nàng lại gần nhau. Hần nên cẩn thận một chút, miễn cho Vô Tuyết sẽ bị Vô Song làm cho ô nhiễm.

“Về sau này không được nghe nhị tử của nàng nữa, chỉ được nghe lời ta thôi, lấy chồng theo chồng”.

“Người thực bá đạo, nhị tử rất tốt với ta, còn đại tử thực lòng yêu thương ta, người sao có thể bảo ta không nghe lời các tử ấy được”. Về mặt nàng thể hiện rõ sự không vừa ý, nhú mày lại.

“Ta là tướng công của nàng”

“Còn chưa phải”.

“Ta nói tướng công thì chính là tướng công”.

“Người xấu xa, ta không nghe lời người. Nào thì cấm đoán không cho ta lại gần bằng hữu của ta, cách li ta với A Lôu, bây giờ lại không cho ta nghe lời các tử của ta, người đáng ghét, ta không quan tâm tới người nữa”.

“Nàng dám?” không nghĩ tới nàng lại phản ứng gay gắt như thế, chỉ vì người khác mà gây hấn với hần.

Nàng đứng phắt dậy tuyên bố “ta phải về nhà”.

“Kính Vô Tuyệt!”

“Oa! Người quát ta, cha của ta, đại tỷ, nhị tỷ, Phi Cường, A Lâu đều chưa bao giờ to tiếng với ta, người, người Ta ghét người”.

“Thực lòng xin lỗi, ta nhất thời mất đi lý trí, bởi vì ta không muốn xa nàng”. Hãn hôn nhẹ nhàng lên những giọt nước mắt của nàng, ôn nhu dịu dàng ôm nàng vào lòng.

“Người hung dữ với ta”.

“Không có lần sau đâu” cả đời này hãn kiên quyết phải có được nàng, thấy nàng không hề kháng cự, ngoan ngoãn trong vòng tay của hãn.

“Người không cho ta nghe lời các tỷ tỷ của ta có nghĩa là không cho ta gặp các tỷ ấy nữa đúng không?” Nàng nghẹn ngào hỏi.

“Gặp mặt đương nhiên là có thể, nhưng khi đã lấy chồng ở tại Mạc gia không thể thường xuyên về nhà cha mẹ đẻ, nếu không sẽ bị người ta chê cười”.

“Nhưng nhà chúng ta cách vách, đi bộ vài bước là sang, vì sao không thể về đó?”

“Bởi vì nàng là thiếu phu nhân của Mạc gia, phải bắt đầu học cách quản lí gia đình, không thể tùy tiện chạy loạn”.

“Thật phiền toái, ta không lấy chồng nữa là tốt nhất”. Nàng nói xong rút từ trong người ra một vật “Đây là vật đính ước ta trả lại cho người”.

Nữ nhân này! Mở miệng ra là không lập gia đình với không lấy chồng, tự nhiên thấy việc chờ đợi thật khổ quá đi.

“Không được, nàng hiện tại đã là người của ta không thể trở về”.

“Ai nói vậy, nhị tỷ của ta nói chưa động phòng có thể lùi bước, thậm chí lấy chồng rồi không muốn vẫn có thể hưu phu.... Uhm ... Uhm” cái miệng nhỏ của nàng lập tức bị che lại”.

“Chúng ta lập tức động phòng”. Hãn tuyệt đối không cho nàng cơ hội hưu phu.

“Tuyệt Nhi đâu?” Mạc Lân vừa về nhà đã không thấy người đâu, trực giác mách bảo cho hãn biết nàng lại về Kinh gia.

“Tiểu thư đang chơi cùng Phi Cường” Đông Mai ra đón hãn lên tiếng trả lời.

“Làm sao lại không cho ta vào?” Chắc chắn là có vấn đề. Chuyện này có gì đó ám muội, hay là nàng đang đi gặp cả A Lâu.

“Ách, chỉ là nô tì sợ cô gia sẽ bị dọa chết mất” Cho nên nàng mới không tùy tiện mở cửa.

“Có chuyện gì mà dọa ta được chứ, tránh ra”. Sắc mặt hãn sa xàm.

“Cô gia, đừng có đi vào, trong đó nguy hiểm lắm”. Đông Mai giờ đây thật sự hối hận vì đã nghe theo lời tiểu thư ở đây canh cửa, trong có mãnh hổ, trước cửa thì phải đối diện với cơn giận đằng đằng sát khí của cô gia, một tiểu nha hoàn như nàng thật đáng thương.

“Có nguy hiểm gì chứ? Chẳng lẽ người nói nàng và Phi Cường ở cùng một chỗ là nói dối”. Nội tâm của Mạc Lân đã hoàn toàn chấn động.

“Không không không, tuyệt đối không phải vậy, bọn họ đang ngủ cùng nhau, bởi vì thể chất của tiểu thư trời sinh sợ lạnh, cho nên mới để Phi Cường bồi ngủ”.

“Cái gì?” Mạc Lân hét toáng lên.

“Chuyện đó xảy ra thường xuyên, trước kia tiểu thư luôn ngủ cùng Phi Cường, nhất là vào những ngày mùa đông lạnh giá. Cô gia, sắc mặt của người thật khó coi, có phải có chỗ nào không thoải mái không?”.

“Tránh ra!” Mạc Lâm thân hình như tia chớp, dễ dàng hất Đông Mai sang một bên, hai tay chém ra song chưởng, “Ầm” cửa lớn nhanh chóng bị đổ sập xuống.

“Làm cái gì vậy, Đông Mai?” Kinh Vô tuyết bị đánh thức nhướng mắt lên hỏi.

“Gru...” Phi Cường dương đôi mắt hung ác lên ngó nghiêng đề phòng.

“Hỗ.... Hồ dữ, Tuyết nhi mau lại đây với ta” Mạc Lâm khiếp sợ nhìn thấy Vô Tuyết đang tựa vào người một con hổ dữ vô cùng to lớn, mặt của Mạc Lâm trắng bệch, “Mau,... người đâu mau tới đây”.

“Phi Cường, im lặng, ngủ tiếp đi, ta mệt mỏi quá”. Ôm sát con hổ, Kinh Vô Tuyết tiếp tục ngủ vùi, hoàn toàn không quan tâm tới trong phòng có người.

Phi Cường lập tức im lặng, hai mắt nó phát ra tia sáng chiếu thẳng vào Mạc Lâm, thể hiện rõ sự cảnh cáo ‘ khôn hồn đừng lại gần ta nửa bước’.

“Nó chính là Phi Cường?” Mạc Lâm nhìn đông nhìn tây xác định phòng không có người, sao không một ai nói cho hắn biết Phi Cường là mãnh thú. Bởi vì hắn yêu thương nàng nên chấp nhận cho nàng để súng vật trong nhà, ai ngờ đó lại là ... Đáng chết thật!

Đông Mai sợ hãi tới nỗi gai ốc, từ ngoài cửa tiến vào gật gật đầu xác nhận.

“Tuyết Nhi, mau tỉnh dậy, chúng ta về nhà thôi”. Mạc Lâm thật cẩn thận, sợ chọc giận hổ dữ sẽ làm hắn gặp nguy hiểm.

Đáng chết thật! Bao nhiêu con không nuôi dưỡng lại nuôi dưỡng mãnh thú ở trong nhà.

“Không cần gấp, ta còn muốn ngủ ... Mạc Lân thối, người là đồ đại bại hoại” Vô Tuyệt vẫn mãi mê trong giấc mộng không hề biết Mạc Lân đứng ngoài cửa đã nghe hết.

“Cô gia, ta thấy là người ngày mai quay lại đi, tiểu thư có Phi Cường bảo hộ rồi, không có nguy hiểm gì đâu”. Đông Mai trong lòng run sợ nói, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Phi Cường không thể vào Mạc phủ, nó sẽ dọa người ta sợ chết mất, Kinh gia ngày trước cũng rất sợ hãi, lâu dần thành quen.

“Nàng luôn ngủ cùng nó sao?” hãnh thập phần ảo não, con thú lông vàng kia dám tranh chấp, chiếm vị trí của hãnh, nằm ngủ với nàng.

“Tiểu thư hôm nay trở về thì tâm tình thật không tốt, cô gia người lại làm chuyện gì khiến tiểu thư không vui hả?”

“Không có gì hết” Mạc Lân phiết phiết bờ môi, “ngày mai ta lại đến, hãy chăm sóc nàng” quản lý người không xong giờ lại phải đối diện với thú dữ, tương lai rồi sẽ thế nào đây, thật không như hãnh mong muốn gì hết.

Đầu như phình to ra, ôi sao lại là cái đồ thú dữ đó chứ, Mạc Lân cảm giác tiền đồ tương lai thật mờ mịt ah....

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)